

240

Stu

* Andlegar

Hugvefjur

til

Dvöld-lestra,

frá

Páskum til Svltasunnudagur,

eftir

Christóph. Christ. Stúrm

eda hans mæta,

samanteknar af

Markúsi Magnússyni,

Stiptprófasti, Prófasti í Kjalarness Þingi og
Sóknarprestur til Garða og Bessastada.

III. Btndil.

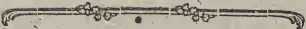
BSR

Reitistodum, 1818.

Prentað á kostnað Íslands konunglegu Uppræðingar
Stiptunar, af Bakkari og Bókprykkjara
G. J. Schagfjord.

THE BIBLE

... and the Lord said
unto him, I have seen
that thou art a good man,
and that thou hast
kept the commandments
of the Lord: therefore
will I do thee as thou
deservest. And the
king said, I have done
nothing good, but
I have done evil
before the Lord: and
now thou hast
judged me as I
deserve. And the
king said, I have
seen that thou art
a good man, and
that thou hast
kept the commandments
of the Lord: therefore
will I do thee as
thou deservest.

Til Lesarans.

Sú góða vidtaka, sem Almennungur veitt hefir þeim tveimur áður útkomnu Bindum af Stürms Hugvekjum, til gudræknis æflugar mána við qvöldlestira í heimabúsum, frá Beturnóttum til Páska, hefir áföst mig, eptir Stürm edur hans, Londum mínum svo gédfellsda, máta, ad vekja eptirþánka medbrædra um andleg efni, til ad framhalda þessháttar andlegum Hugvekjum til somu lestira, frá Páskum til Hvítasunnu, hvorra margur hlugadtil saknad hefir.

Efni

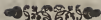
Éfni til allmargra þeirra er að sönnu
tekið af Stúrnis verkum, en þar hjá
til margra nýrra af mér sjálfskráfa að-
að valid til, en þó útlitad eptir hans
anda og snæck. Þetta framhald birt-
ist nú hér í þessara Hugvekja III.
Bindi, í hvort seinasta Betrar- og
fyrsta Sumardags Hugvekjurnar
eru úr I. Bindi hínagad yfirum flutt-
ar, sem vegna tímabilsins, ásamt ný-
vidbættri Páska-Hugvekju, fundu
hér haganlegra rúm, og verda þær því
vid nýtt upplag I. Bindis um skammt,
úr þessu undanfældar. Þessa mína
velmeintu vidburdi, fel eg nú mína
þjæru Landsmanna góðvildarsömu med-
töku, sem hína fyrri.

M. Magnússon.

I. Hugvekja.

Minni er eg, Drottinn! allei þeirri niðkun og
tráfesti, sem þá hefir audshnt mér, (1.
Móf. b. 32.)

Sil hvíllkra þacka hefir vor gódi Gud
og Skapari unid af oss fyrir það,
ad hann gaf oss skynsendarfulla sálu,
og hæfilega til ad þeckja hann! yfrid
hátt erum vér, med þeirri gáfu, upp-
hafdir af honum yfir svo margar Skap-
adar verur, og þó vér megum meta oss
miklu ltilfjörlegri eun mörg hans han-
daverk önnur, einum þegar vér samt-
ltekjum oss vid þá yfrid veglegu og störu
himinkroppa, sem hans alnátunga hönd
hefir útdreift um festingar. himininn,
verdum vér þó strax varir yfirburda
vorra, ef vér lmyndum oss ad þessa him-
inkroppa vanti, sem þó er óllklegt, skyn-
sendarfulla innbúa, sem dáðit gæti,
þædi ad segurd þeirra hnatta, og síns
Skapara fullkomlegleikun. Sérhyör
A . . . skýpna

skýna í dýranna ríki vegsamar, hvor
 eptir hennar edsi, Skapara sinn, en sá
 andi, sem hann hefir of gjædda með,
 þeckir þó betur, og fær því dýrkad og
 vegsamad en verdulegar hans vísdom,
 almætti og gjædsku. Þó ad sérhvort
 blómstrid ísi hans vísdomi og almætti,
 sem þad mindadi svo fagurlega, þeckir
 þad þó ecki sjálft þann, er gjordi þad;
 vér þarómóti þeckjum hann; vér vitum
 of Skapada eptir hans mind; hvorfu
 scela megun vér þá ecki álta of, vid
 þeckingu þessa mikla Guds, hvors há-
 tian og veldi himin og jörd anglösa, og
 þó má of finnast þad enn miklu meira
 verdt, ad þessi mikli Gud hefir unnt of
 ad þeckja sig, sem vorn ástrkasta og um-
 byggjufamastra Fodur, sem elskar of
 miklu kunnilegar enn nockurr dygdugasti
 og ástrkasti fadir vor á medal fær elskad
 börn sin! ad hans velgjörningar vid of
 eru óteljandi, sem ecki einungis uppfylla
 allar vorar þarfir og nauðsynjar, heldu
 ur einnig allar vorar leyfilegar óstir, á
 því þreifum vér dags daglega; en þó
 vfirgnæfir allt, sem vér vitum ad Gud
 hefir vel vid of gjort: ad hann hefir
 gefid of sinn eingétin og elskulegan Son.

Sá kjærleiki Guds yfirgengur allt hvað
 vor sála fær minnadað sér. O! að vér
 fengjum verduglega þrífad þessi Guds
 kjærleiks undur, æðri öllum skilningi
 og allri náttúrlegri þeckingu. Hvor
 skynsemi og eptirþánka gjædd sála, sem
 veit sig að njótandi þvillkra velgjörn-
 unga, og sig svo hátt setta, af kjærleika
 ans Gudi, á Sköpunarverksins tröppu,
 og nhtur svo margra röksemda Góðs-
 elsku hans; hvor, segi eg, vildi ecki elska
 þvillkann Góður, þvillkann velgjörara,
 sem er eintómur kjærleiki, og hvors gjör-
 völl ráðstafan og umhyggja fyrir oss,
 ber vitni um elsku þess ástúðlegasta Góðs-
 urs? Hvorstu megun vér þá ecki skelfast
 kaldfinni vort og deyfd vid þvillkann
 kjærleika, á hvorjum vér þreifa meguni
 stfeldt bæði úngir og gamlir, og sem
 þó hrærir svo litid vort kalda hjarta?
 Uppá svo margvíslegan hátt hefir Gud
 snt og sannfært oss um það: að vor
 sáluhjálplega og heilladrjúgasta skylda
 væri sú: að elska hann yfir alla hlutt
 fram, hann, sem elskadi oss svo heitt að
 fyrra bragdi; en æ! hvorstu fáir af oss
 gæta rétt þessarar skyldu? hvorstu fáir
 þannast, með verdugu þacklæti, vid Skap-

ara síns óþrengtanlegu velgjörninga ?
 Láttu þér samt ekki leidast, besti Fadir !
 að gjöra of óþacklátum sképnunum þínum
 gott ; þín óþrengtanlega náð, sem enn á
 þessum degi verid hefir vakandi yfir of,
 styrkir trú vora þar um : að með enda
 þessa dags munt þó þinn hjærleiki til
 vor ekki enda taka. **D!** vér játum það
 eins meðal þinna náðarverkana, að vér
 ennþá drögum vörn anda, ennþá fáum
 of hrært og lífum, og vogum því enn
 framvegis að vænta af þinni sömu trú-
 föstu náð, að bera viljir vorkunsemi með
 veikleika vorum ; já, alls þess, sem út-
 krefst til eblingar vorrar sönnu lucku,
 væntum vér með efalausri fullvísu um
 þína Gæðurgæðsku ; og allsteins þó þínu
 alvissa ráði þócknast mætti að láta of
 nockrar mótlættingar til handa bera, vil-
 jum vér og telja þær með þínum vel-
 gjörningum, og andmjúkir kyssa þá hjærnu
 Gæðurhond, sem of til besta typtar of.
 Þeirrar náðar bidjum vér þig, trúfasti
 Fadir ! að þú viljir kenna of að þeckja
 og þacka þinn hjærleika í öllu því, sem
 þú lætur víð of framkoma, svo vér læra
 mættum að elska þig af gjörvöllu hjarta,
 því frammar, sem vér fáum betur þín hjær-
 leika þecktañ.

2. Hugvekja.

Drott, sem situr undir skjóli hins Hærsta, og undir flugga hins Almáttuga, þá segir til Drottins: mitt traust og mitt flot, minn Gud á hvörn eg vona, (Ps. 91.)

Þarum vér ecki með efalaufri full. vísu sannfærdir um þad, að Gud er til, og að þessi Gud er vor. Skapari, og elskurður Faðir, máttum vér með ángist og qvída sjá sérhvörn dag vors lífs renna upp, og leggjast með errhlu- um í sæng vora að qvöldi. Vér sœnum of þá búnað mædur og mótsættingar, en vísnum of þó einkis léttirs í þeim að leita; vér sœnum fyrir of liggja jar for- ga tilfelli, en vísnum þá hvörgi að fá þeirra bót. Þeikleika vorn og vanmátt þeektum vér, en þesdum þá hvörgi styrks að vænta. Fyrir dandanum hlytum vér qvídandi vera hvort augnablik, þof þá þesdum vér enga von þetra lífs. Já, ef að vér. vísnum ecki að Gud er til, og að þessi Gud er vor. ástríkur Faðir, þá mátti þad megn elucka þeita, að vera fœddur, straff að lifa og stelsing að vera. En lofadur veri Gud! að vér vitum

hann vera til; vér vitum á hvörn vér trúum, og á hvörn vér voga megum að setja vort trúnadar traust; að vér þeckjum þennann vorn Gud, og þvillkann Gud að vera, það er vor lucka í lífi og danda, og þetta er það, sem gefur ok þad þruggasta trúnadar traust og hugarmód á þessari stundu. Þessi vor Gud, hann er mikill, vandanleg er hans makt til að hjálpa, vernda og varðveita; ótakmörkud er hans makt til að umbuna og að straffa; hvorsu huggunarrík má ok ecki vera þessi fullvissa, þegar vér hugleidum vanniátt vorn, og vorra meðbrædra fraptaleyfi ok til hjálpar, þegar ok áliggur, en sjáum þar ámót vondsku ógudlegra manna leggja tálfnörur í veginn fyrir ok; en í hvorsu léttu rúmi má ok þá ecki allt þetta liggja, því hvað fær ok vantad, hvað má ok granda, þegar almáttugur Gud stýdur ok, styrkir og verndar ok? Þó vort líf sé samantvinnad af morqum undarlegum og óskiljanlegum tilfellum, fulltreystum vér þó samt, að Stjórnari vors lífs leidi allt hvað ok mættir til farsælustu afdrífa. Þó að vér renna mættum fláttskap og undirferli, svif og þretti af vondum mótum,

um, nægir of þú sannfærta, að Guð
 er saðordur og óumbrentanlega trúfast-
 ur; að hans fyrirheit standa stöðug, og
 að hans ord breagðst aldrei; Þó heim-
 urinn vilji ekki líta við of, vorir bestu
 vinir snúi við of bakinn, er of þad samt
 fullnóg huggan að Guð elskar of, að
 hann er of til handa einstjær náð, misk-
 un og fjærleiki; Því skyldum vér þá ekki
 álfta hann vora ædstu og einustu hugg-
 un og gleði, ekki setja á hann vort gjör-
 valla trúnaðar-trauft? já, Drottín vor
 Guð! vor unadsemd sé að trúna á þig,
 vor ástundan að elfta þig og óttast, og
 vor stærsta lucta að lífa og deyja þér.
 Með þvillku hugarfari verða vors Guðs
 míklu eginnlegleikar of óuppanfanleg
 huggunar og gleði uppspretta, en hiru-
 um ógudlegu skélflegir. Þegar gjer-
 vólf veröldin titrar fyrir þínu almætti,
 míklu Guð! gled eg mig af því, að þú
 ert minn styrkur; þegar fá ógudlegi
 skélfist þína allstadar nálcgd og alvittku,
 þá gledur þad mig, að þú, Guð! ert
 mér nálcgur, sjer og þeckir alla mína
 nand, veitst hvors eg viðþarf og á hver-
 ju mér liggur; Þegar þeim ógudlega
 liggur við orvöllum af otta og qvíða,

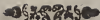
Þegar hann minnst þíns hegnanda rétt-
læti, gled eg mig við það sama rétt-
læti, sem mér er orðid svo hugannar-
ríkt vegna endutlausnar míns Jesú.
Þessar dýrmætta hugganir munu út-
breida blessun og náð yfir vort gjör-
valla líf, í öllum þess margfoldu bilt-
ingum og tilfellum, gefa ok þinnis ró-
semi, ánægju og glada von. O vor
godi Gud! virðstu að ebla og styrkja
þessa von í vorum hjörtum með þínum
góða Anda; æ! láttú ok eilíflega vona
á þína náð; virðstu einum að styrkja
von og trú hjá ok, þegar að því kénur,
að vér skulum skilja við þetta stundlega;
gefi ok þá þinn Andi gledilega fullvísu-
um, að vér séum þín börn, hvorjum
fyrirbúin sé eilíf vistarvera hjá þér, hvar
vér læra fáum betur að þekja þig og
elka eilíflega.

3. Hugvekja.

Lærid af mér, því eg er högvær og af hjarta
litillátur, (Matth. 11.)

Þegar sá réttkristni hugleidir, hvorstu
annt vorum guddómlega trúar-
bragða

bragda Stiptara var um þad, ad fá in-
 rættan sannan fjærleika manna á milli
 hér á jorðu, má honum nærri hjarta
 gánga, ad verða þess daglega var, hvor-
 su fjærleiksleysi almennu tekur yfirhönd
 í heiminum. Eyo hann fá sér fostum
 haldid við Jesú fjærleiks bodord, ætti
 honum um eckert ad vera framur hug-
 arhaldid og eckert áncægjusamara, enu
 ad minnast opt á og vyrða fyrir sér þá
 miklu mannessku, sem Jesús auglhfri,
 á medan hann unigéckst hér á jorðu; og
 um hvad ætti of, sem berum frískid
 nafn, og lhfá egum med gjörvöllu fram-
 ferdi voru, ad vér séum Krists sannir
 lærisveinar, annara vera, enu ad læra
 af hans dæmi, sem of er settur til ept-
 irbrennis, ad ungangast brædur vora
 med líkum fjærleika og Jesús? Sjáum
 hversu hans lærðomar, hans gjörvalfa
 framferdi, hans ungennti, hans þina
 og dandi, var allt eintömur fjærleiki,
 og þó ad vér þesdum ecki þau vsk mann-
 eissku hans, ad hann offradi sínu lífi og
 lífs-lucku fyrir veralldarinnar velferd,
 meetti þó hans lærðomur sannfæra of
 um hans fjærleiksfulla hjartalag, þad
 eginlega og verulega inihald allra hans

Þoda, allra hans kénninga og daglega
 tals, eru alvarlegustu upphvátningar
 til fjærleika, og allt öðf fagurt eyrir-
 dæmi fjærleikans. D! hvorsu mildi-
 lega taladi hann til hinna syndugu!
 hvorsu vorfunarsamlega til hinna ve-
 fælu! hvorsu ástúðlegar voru hans á-
 minningar! hvorsu kroytugar og hug-
 hreyfstandi hans hugganir! en, þó hans
 tal og kénningar væru yndælar og hrær-
 andi, voru þó enn addáanlegri hans at-
 hafnir, sem gjörvallar, hér á jördunni,
 voru misfunarríkir velgjörningur; eng-
 inn fadur var svo fjærlægur, að hann
 ecki fíhetti sér þángað, þegar á hjálp hans
 lá; engin manneskja svo lítilmótleg, að
 hann ecki rétti henni sína hjálp-hönd;
 engin eynd svo lítil, að hann ecki hrærd-
 íst til medaunfunar; engin ordugleiki,
 engin mæda, engin þjáning var svo stór,
 að hann ecki legði hana á sig, til þess að
 ebla mannaña lucku og heillir með ein-
 hverju móti. D! hvorsu ástúðlegt mun
 ecki hans andlit hafa verið, þegar hann
 tók börnin sér í fáng, kyssti og blessaði
 þau! Svör þær útúalad þá fjærleiks-
 fullu þolinmæði, með hverri hann sá
 í gegnum fingur vid sína vína breyff-
 leika!

leika! Þá viðgæmdu meðslidun, er hafr
 bar með sinna brædra naud! en hvort
 undrast þá minna yfir þeirri högbærd,
 sem hann andshudi evinum stnum, midt
 í því þeir offoktu hann eða misþyrmdu
 honum. En lotning og undran ega þó
 ecki að vera þær einustu verkanir, sem
 Jesú dygdadæmi má vekja hjá oss; vér
 egum með því að láta oss upphvetja til
 að feta í Jesú fótspor, að líkjast hou-
 num í voru gjörðalla framferdi. Hvorsta
 morg tækifæri gefast oss ecki til þess um-
 gengni við brædur vora, sem allir hafa
 rétt til að krefja þorn tjærleika? Þor
 mikilyægasta skylda er því: að sýna í
 allri vorri umgengni, að vér séum læri-
 sveinar þess hinneska Mañelstara, hvors
 nafn vér berum; á oss egum vér að
 láta það augljóslega sjá, hvorsu Jesú
 lærðómur orkar að mynda fanna mañ-
 elstara. En þú, góði Jesú! virdstú að
 uppfylla vor hjörtu samri mannelstú!
 virdstú að gjöra oss viðgæmna við bræd-
 ra vorra naud. og styrkja oss til að létta
 undir eyndir þeirra; hjálpadú oss til
 ætíð að gjöra gott, þegar tækifæri þar
 til gefast, án þess að þrengast vegna
 heimsins óþacklætis. Med þvillikum
 þenk.

þenkingarþætti fámm vér sjálfir gjört of lífid yndælt; vér á innum ofs ecki einungis þar með það æru-nafni, að heita manneskjarar, heldur, hvað óendanlega er meira verdt, að kallast þínir vinir, o Jesús! og vera vissir um þinn hjærleika, en þegar vér höfum þessa vissu, þá er og verður vor lucka ómetanleg, bæði í þessu og hinn komanda lífi.

4. Hugvefja.

Það hefi eg fundid, að allt það Gud gjört er manneskjanni, er vel gjört. (Pred. 7.)

Þessa játrningu má vissulega hvort einn af of sérslagi gjöra um Guds vegleidslu þá, sem hann sjálfur bard var vid í-gégnum þetta lífi; það allir himnar fortelja, hvað gjörvöll veröldin sannar, megun vér og játa, í tilliti til vors egnu lífs; Gud hefir allt gjört vel vid of! hversu blygdunartullur má nú að líkindum margur af ofs verda, þegar vér samanberum játrningu þessa vid margar ungvartanir; vorar fyrrmeir, yfir sjórnun Guds ofs til handa; þegar Drottinn andmæktilofs, þegar hans

vísa

vísa ráð sá það nýtsamlegt, að leiða og í gégnum undarlega vega, og að hylja um stund sitt andlit fyrir oss, hvorsu þungstunna og huglausir urðum vér þá ecki? hvorsu torveldt var oss þá að ná sannfæringu um það: að allt hvað Gud gjörði, væri vel gjört? en nú eptirá, þegar Guds huldu vegir eru orðnir oss augljósari; nú, þá hrygdardagarnir eru á enda, og Gud hefir á ný huggað og gládt oss, nú megum vér með jafumtílli blygdum og sannfæringu játa: að Drottinn hafi allt gjört vel oss til handa; þessi egin reynsla vors lídna lífs, káum að gjöra oss vitra á komandi tímum. Það er ecki ólíklegt, að oss beri enn þá, á meðan vér lifum, tilfelli þau að höndum, er veki, eins og áður, efasemd í vorri sálu, um Guds vísu og náðugu stjórnun. Það kynnir að mæta oss, hvar um vér þenkum í hjarta voru eins og áður, en hvað þá? get eg nú og sagt um þessi tilfelli, sem mér mæta: að Gud gjöri allt vel? enn þá bhdst oss tækisferid til að sýna vora stöðugu trú og vort óbifanlega trúnadar-traust á Gudi; þá á vors Guds undrunarverða vegleidsla á fyrri dögum, að minna

oss

ofs at hans vísdom og nað, og þas
 megum vér vissulega jarta, midt undir
 þeim mæðisomustu mótlætningum, að
 allsteins með því, að senda ofs þær, gjør-
 ir hann vel við ofs. Dmissanlegt er
 það fyrir sinnis rósemi vora, að þetta
 trúnaðar. traust til Guds naðar, sem
 allt gjørir vel, erfist og varir hjá ofs st-
 feldlega því betur og því öflugar, sem
 vér sannfærumst þar um frammar, að
 gjørballur tilgangur Guds við ofs sé
 góður og sæluhjálplegur; því rólegra
 verður vort hjarta, og því luckulegri og
 sanægðari vorir dagar hér á jörðinni;
 vörðstú því, góðt Fadir! sem vilt unna
 ofs þessarar sennu lucku, að styrkja ofs
 ætíð betur og betur í þessu trúnaðar-
 trausti, en jafnframt að dempa þar efa-
 semid æ meir og meir um gjæðsku þín-
 ar stjórnumar, sem svo opt öllir hjarta
 voru órósemi; upplýstú vor augu, svo
 að vér síðum þinnar naðar daisemdar-
 verk at ofs, og géfdu ofs þacklætt hjarta,
 svo vér gladir þrífum þína nað, sem
 þú lætur ofs í tje dags daglega; lættú
 það verða vora fjærustu og dhymættustu
 skyldu, að géfa þér í öllu dhórdina, og
 hjálpa þú ofs til að útbreida hana um
 heim.

heiminn; en einum og allrabelzt, gíf þú oss nánd til að dhrka þig með voru lfferni, og að votta með ráðvöndu framtferdi þann hjærleika, sem vér erum hér, vor Gud! skyldugir um. Þinni nándugu vegleidslu felum vér oss enn að ný, að vald; allt hvað þin Fodur forsjón lætur oss mæta, skal vera oss hjærkomið, að meðan þú ecki lætur þína blessum og aðstod frá oss viltja. Vér viljum leitast við af öllu megni, að æfa oss í þeirri ordugu skyldu, allsteins þa að vona að þig, þegar þú hylur fyrir oss þitt andlit; allsteins þa að vidurkenna gæðsku þinnar stjórnumar, þegar hún finnst oss ógæðfeld; því æfdari sem vér verðum hér í, því luckuscella verðum vort líf.

5. Hugvefja.

Til þin var mér varpað frá módur lífi, þú varst minn Gud frá lífi minnar móður.

Englum, sem þeckir Gud, og trúir því, að hans forsjón stjórni öllum hlutum, mun þa því neitad, að hann dags daglega njóti velgjörninga hans;

en munu þar þeir allir, sem njóta þess-
 ara Guds velgjörninga, vðurkenna þar
 með þacklætu hjarta? Þyrðast oss þeir
 ekki gleymdir hjá fleirstum, jafnóðum
 og með verða þeirra aðnjótandi? Hvort
 munu hinir oss þar í ferðara mínum,
 sem vér þægum við inngang voru í
 heiminn, við byrjun lífs vors, þegar
 Guds velgjörningar þó létu sig einna
 uppreifanlegast í ljósi. Þessir velgjör-
 ningar Guds við oss í fríngumstæðum
 fæðingar vorrar og á barnsaldrinum,
 ættu að vekja voru eptirþanka á sér-
 hvörjum degi vors lífs; að þar ætti oss
 að minna sérhvört úngt ómauga barn,
 sem oss kénur fyrir sjóntir, þar vér stí-
 megum hvorsu hjálparþurfsandi úng-
 barnið er, því miklu heldur, sem þeir
 eru til, er að lofunum munu óska sér,
 aldrei að hafa verið fæddir, en formæla
 sínum fæðingardegi, hvorra vesæla að-
 stand vekja ætti hjá oss því heitara
 þacklæti til Guds, fyrir vora betri fæð-
 ingar heill. En, erum vér ekki of dramb-
 samir og of ógætnir, til að minnast þess-
 ara velgjörninga, og þrísfa Gud fyrir
 þar? Engu gleyminum vér fljóttara enn
 þegnum velgjörningum, ekki síst vors

góða Guds; varla minnumst vér þeir-
 ar náðar, sem hön andshudi oss í gjær;
 hvorsu miklu stóur mun oss þá veða
 minni til himna, sem vér notid höfum
 fyrir 20 árum, eða máské laungu áður.
 Engu að stóur er það þó einhver mikil-
 vregasta skylda vor, að láta voru huga
 hvarfla til barndóms ára vorra, og á
 þeim að finna ótal merki Guds forsjón-
 ar, og vidurkenna hana með andmúkt
 og þacklæti; á hvorsu marga velgjör-
 ingsa Guds munu ecki þessi ár mega
 minna oss, ef vér gefum nágvæmar gæt-
 ur að, hvað oss á þeim mátt hefir! til
 fæðingar tíma vors reñum vér þá fyrst
 augunum: Ecki var það hendingu eini
 að þacka, að vér sáum fyrst dagsins
 ljós á þeim tíma það skéði, og ecki á
 ødrum; hvorr af oss má ecki meta það
 yfrid stóra lucku, að vér ecki fæddumst
 á þeim tímum, þegar blindni og hjátrú
 drottundu, nærfeildt yfir gjorvaðsann
 heiminn, heldur á þeim, þegar forsjón
 Guds lét skynseminnar og opinberingar-
 innar ljós tendrad lýsa um vidar þeings-
 ins álfur? Ecki stóur höfum vér orsof
 til að thuga og að þacka Gudi þann fæd-

Ingarstad vér hlutum. Hvorsu ólucku-
 lega mættum vér ecki halda oss, hefdu-
 um vér fæddir verid á medal heidinna
 þjóða eða villumanna? en ad Gud hefir
 látid oss fæðast á þessu landi, á medal
 síðsamra manna, midt í kristninni, hvar
 allt hefir sameinad sig til nota og ánægju
 fyrir oss; hvíllka lucku megum vér ecki
 meta það? og enn frammar: þegar vér
 hugleidum, hvorsu undrunarlega Gud
 leiddi oss í gégnum vor barndóms-ár,
 hvorsu viðgæmamaun hjærleika hañ valtt
 og viðhéltd til vor, hjá foreldrum vor-
 um og þeim, sem oss fóstrodu, sem ólu
 önn fyrir öllu því, er vér viðþurftum.
 En, hvorsu megum vér þá dáðst ad vard-
 veitflu Guds, sem verndadi oss, á þess-
 um ómálga-árum, frá svo margföldum
 háskasendum, sem voru únga lífi hefdi
 mátt granda, og héltd svo trúlega í hönd
 vors barndóms, ad vér ecki steyttum fót
 vorn á steini? Já, enn frammar: gladt
 oss med morgum saklausum úngdóms
 lystisendum! Hvorsu mættum vér nú
 ecki álítast eptirþankalausir, já, straffs-
 verdir nú, þegar vér erum til vits og ára
 þomnir, og höfum reynt þessa trúfestu
 veg.

vegleidslu vors Guds, og hvorsu hans
 forsjón hefir fædurlega tekið sér af högunum
 vorrar barnæsku? Já, hvorsu straffs-
 verdir, segi eg, ef að vér hér eptir bera
 skyldum minntu efasemd framvegis um
 vísdóm og gæðsku hans vega? Nei!
 reynsla vorra fyrri daga skal hér ver-
 þena oss til uppvakningar, til að setja
 á komandi tímum, öruggt trúnaðar-
 traust til hans almáttugu verndar. Í
 öllum þeim tilfellum líffins, sem oss
 mæta, viljum vér renna vorum huga
 aptur til vorra ungdóms-ára; og þegar
 mæða og mótlætningar bera oss að
 höndum, skal endurminning Guds fæ-
 durlegu forsjónar og handleidslu, vernd-
 ar og varatektar á æsku-árum vorum,
 styrkja hjá oss það trúnaðar-traust: að
 sá Gud, sem reyndist oss svo trúfastur
 þá þegar frá móðurlífi, mun ecki
 yfirgefa oss á vorum eldri árum; hafi
 hann þá svo ástúdlega sorgað fyrir oss,
 þegar vér vorum svo veikir og hjálpar-
 þurfsandi, mun hann vissulega enn fyrir oss
 sorga, það eptir er. Í þessari von held-
 um vér áfram vors lífs vedhlaupi, með
 þeirri í gæði endurnýdu þæn til þu,

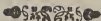
vor góði Gadir! að þú viljir framvegis láta þína náð, og blessun yfir oss hvílla; því til þín var oss varpað frá modurlífi, þú varst vor Guð frá modurlífi, þú munt og vera vor Guð og vor sálubjálpi bæði í tíma og eilífd.

6. Hugvekja.

Alí Guds náð er eg það eg er. (1 Cor. 15.)

Þá lengur sem vér lifum, því betur samferumst vér um vanmægni vort; vér sjáum oss tíðum af háskasendum umkringda, sem vér með öllum vorum kroytum og aðburðum ecki fáum afsíðt; vér keppumst af öllu megni eptir að ná því, sem vér meintum ebla mundi lucku vora, en vanmáttur vor gjörði oss það ómögulegt; dags daglega komumst vér að raun um það hversu lítið mannskepnan má sér, hvað lítið hún má stóla uppá sjálfa sig. Þegar oss gengur allt að öskum og eckert blæs á móti, hugsum vér oss óhulta fyrir allskonar mæðu og motlættingum; vér meinum oss þá frjá fyrir öllum þreyngingum, og gledjum oss við það, að vor lucka muni eins varan.

anleg, og vorar luckuóskir; en miðt í því vér þannig gledjum oss við lucku vora, sem vér álitum órástánlega, er ógjæfaa fyrir dýrunum, og vér, sem hetmskulega stóludum uppá luckunnar stöðuglyndi, erum, fyrir en vér afvissum, nidurhrapadir í eyndaða afgrun, hvadan vér, með allri vorri orku, fengjum oss engannveginn bjargad; svo lítills erum vér megnandi af sjálfs dádum, með öllum vorum atbárdum og ómáki, til að skrifa oss eyndum og ólucku, sem oss svo auðveldlega mæta kúna, en þó ráðum vér enn síður fyrir því, að ebla vora lucku og gjöra vora velferd stöðuga; óteljanlega margar hindranir mæta, sem gjera oss orðugt, já, ómögulegt, að ná því tafmarki, sem vér stefnum til, því þúfund tilfelli gjera að engu vora áksfustu kappsmuni. Þetta reynum vér nú daglega, og þó erum vér svo einfaldir, að hugsa að ná með eginn freptum vorum þeirri heill, sem oss lánkar svo mjög eptir. Stundum vonum vér, með skarpskygni vorri, að fá útgrundad Forsjónarinnar huldu vegu, að sjá langt fram í skómnar tíðir, og finna bentug

medel til lucku vorrar; stundum ætsum
 vér med mætti vorum, metordum og rík-
 dóm, ad gjöra vora jandnesku lucku var-
 anlega; stundum stólum vér uppá vana
 verra adstod og hjálp ofs til luckubóta;
 en lofsins, þegar vér höfðum allt það
 reynt, sem vér hugdum ad fengi eblt og
 styrkt lucku vora, komumst vér ad rann-
 um: ad allt vort skarpsinni, allur vor
 máttur, allt vort ríkidæmi, allir vorir
 vana atburdir, voru til forgéfins; eckert
 af þessu meguadi ad gjöra ofs luckasæla,
 og hvad tökum vér þá til bragds? Þú
 veinum skjott og flögum yfir vorum os
 blödu luckufjörum, í þess stad, ad vér
 ættum ad klaga yfir sjálfum ofs, og gjöra
 ofs bráðlyrði fyrir heimsku vora og van-
 trú. O! látumr ofs því ecki lengur svel-
 ja ofs sjálfa med þvílíkri fávíslegri ó-
 hyggju og órósemi, heldur taka fyrir of
 þann ásetning, hér eptir ad slá frá ofs
 öllum harmatöllum, en setja þarómóti
 öruggt trúnadar-trauft til vors góða
 Guds, og vænta af honum einum allr-
 ar lucku og blessunar! sú von mun ofs
 aldrei á talar draga; í öllum kríngum-
 stæðum, í öllum umbílingum munum
 vér

vér það hjá honum finna, sem vér ádur
forgefins leitad höfðum eptir, bæði hjá
sjálfum oss og gjörvallri Veröldinni.
Héðanaf skulum vér því fela oss þér á
vald, vor alvissi, hádugi Skapari! því
framár, sem vér rennum voru vanmátt,
því trúaröruggari viljum vér reida oss
uppá þitt almætti; því optar vér verd-
um varir við heimstins kjærleiksleysi, því
huggunarríkari skal oss verda þín náð;
því betur sem vér lærum að þeckja vorr-
ar skynsemis veikleika, því öruggari vil-
jum vér trensta þínum óendanlega vís-
dómi. Hvíllka fríðun, hvíllka rósemi
minnum vér þá ecki finna midt í öllum
lucfunnar umbílingum? Þvörsu áncg-
jurka huggun minnum vér þá ecki smækka
í ve!gengni, og hugsvöllum í mótlæti?
með þacklátu hrærdi hjarta minnum vér
þá þrifa þitt nafn, og víðfrægja þína vel-
gjörninga, Drottín vor Gud! vort trún-
adartraust og vor styrkleiki!

7. Hugvekja.

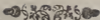
Kristur hefir oss eptirdæmi gefid til þess, vér
skyldum seta í hans fólspor. (1 Pét. 2.)

A sérhvörjum degi, sem vér lifum, ber
oss vandlega að yfirvega, hvörsu

margfold sú skylda er, sem ofs liggur á herðum, meðan vér lifum á jörðinni; þessa fáum vér aldrei betur gjætt, enn ef vér hugleidum, að vér erum kristnir, og berum hans nafn, hvors dæmi á að vera vor regla til eptirbreytingar, hvörri vér kappfosta egum að fylgja í öllum lífsins tilfellum, og í sérhverju lífs ástandi og fringunstaðum. Þegar vér gætum þess, hvorsú Jesús, sem vér höfum þjónustu svarið, er upphafinn yfir alla dauðlega, að fyrir honum skulu sig beugja öll kné á himni og jörðu, má það ecki lítið anka ástundum vora og kappsmuni eptir að fullnægja skyldu vorri, hvornig sem ástanda kynni, og hvorsú ordugt sem ofs mætti falla það. Hugleidtu því, madur! að þú ert kristinn, og láttu þér það, í daglegum fyrirættjum, aldrei úr minni líða. Engin athöfn þín, enginn lífernisháttur fái nokkurntíma útrýmt úr huga þínum þessari umþenkningu. Yfirvega þú þá lucku, hvórrar þú ert, að þjóna þeim Herra, sem bæði í þessu og hinu komanda lífi, vill umbuna þér sérhvað, sem þú gjörir af elsku til hans og hlýdni v. d. hans bodord, og það með því yfirgæf.

gæfánlegri verðlaunum, sem hlýðni þín kostar þig orðugri afneitun þíns eigin vilja. Hugleiddú hvað Jesús hefir gjort fyrir þig til þess, að þú yrðir bluts takandi þeirrar æru, að vera hans elskulegur þjón. Láttú þær píslir, sem Jesús leid til að gjöra þig hólpinn, þér aldrei úr minni líða, aldrei þá trú og kjærleika réna, með hverjum þú átt að elska hann. Þú ert kristinn, þú átt því að breyta eptir Lausnara þínum í því, að gjöra allt hvað þér er mögulegt, til lucku og heilla meðbræðra þinna, eins og hann, sem offradi sér sjálfum þeim til góðs; vertú því ástundunarsamur og ydinn í þínu falli, en hugleiddú ætíð, að öll lucka og blessan ervidis þíns, kómur frá honum, sem gaf þér lyst og krapta til ervidis. Þú ert kristinn, hugsadú til þess, þegar syndin ætla að locka þig; þegar stíngjædi nockur ætla að ginna þína sansa og tilhnefningar til að brjóta Guds bodord, minnstú þá þess, hvorsu dhrt Jesús hefir þig leypant, og hvíllt skylda á þér hvíllir, að lifa og deya þínum Endurlausnara. Lát þú aldrei Guds þíns allstadar nálægd hvaðfla þér

úr hjarta; samanjafnadú veraldariñar
 fáfengilega glansa, sem er hegónileg
 dýrd, við hin varanlegu gæði, sem hini-
 inna hefir þér geymd; og þegar þú sjer
 jafneskann óstöðugleika og fámyrju, þá
 vel þér heldur þá varanlegu og dýrmætu
 heil, sem trúlyndi þínu og dygd er at
 himnum geymd. Sem kristinn maður
 veitstú, að þú ert ávarðadur, ecki að
 eins fyrir þetta, heldur miklu framar
 hid komanda líf; gjættú því þessa sífeldt
 og hagleid, hvort meira veri að meta.
 S. öllum móðrægum tilfellum, sem
 mæta þér, miñstú þess, að þú ert krist-
 inn; vertú því hugstorkur, og vanbyrd
 þú ecki nafn þitt með mögri og óánægju,
 því kristindómurinn heitir þér þeirri
 dýrmætustu umbun og gleðiríkustu enda-
 lofa allra þinna sorgardaga. En eink-
 um og allrabelzt við aðkomu daudans
 minnstú þess, að þú ert kristinn, sé þér
 þá til þess rena og ró leyfd í þinni hef-
 sött; hafir þú ádur í þínu lífi tamid þér
 kristilegt hugarfar og framferdi, máttú,
 þegar þessi sídasti máttugi óvinur nálg-
 ast þig, óskélfur og rór taka honum, og
 segja, í þrapti trúar þinnar; Daudi!

eg óttast eigi, að þitt né vald-
id gyldt! eg er kristinn, og dey ecki,
heldur sofna, svo að eg uppvaknadr
lífi sæll um eilífd.

8. Hugvefja.

Látid yðar ljós ljfa svo fyrir monnum, að
þeir sjái yðar góðverk, og dhrki Þodur
yðar á hinnum.

Sérhverr dagurinn, sem vér lifum,
krefur af oss, vandlega að geyma
vissar skyldur, sem eptir ásigkomulagi
og kríngumstæðum þeim, sem vér lifum
í, eru yfrid margfaldar. A hvorjum
degi egum vér að hafa skyldur þessar oss
fyrir augum, ef vér ecki gleyma viljum
hvar til vér erum skapadir, og til hvers
vér egum að lífa. Í ydjuleysi egum vér
víst ecki að eyða vorum dögum; sífeldt
egum vér skapfosta, að gjöra nokkuð
gott, og láta oss annat um, svo framt
oss er mögulegt, að útrýma löstum en
útbreida dygdir, og gjöra allt það gott,
sem vér megnum í veröldinni; hús það,
í hvorju vér búum, manneskjur þær, er
vér daglega umgangumst, er vor ver-
ld

öld, sem ofs er vidkomandi, og þær eig-
 um vér ad leitast vid ad betra og bæta.
 Vér egum á sýðan reikning ad standa
 fyrir þad, hvorsu mikid eda lítid vér gjört
 höfum, til ad vidhalda sonnum Guds
 ötta hjá þeim, sem eru ofs áhángandi,
 eilegar ad minsta kost, komid í veg fyr-
 ir drottandi lesti hjá þeim. U þögum
 vorum og ásigkomulagi má standa hvorn-
 inn sem vill, ofs er þó ætid mögulegt
 ad studla til nockurs göds, og hindra
 nockud allt; vér ungaungumst mann-
 eskjur, vér egum vini, margfeld tæki-
 færi gétum vér fengid hjá þessum og vid
 þá, ad verda nockurs göds ollandi, og ad
 fá þá betrada; á meðal margra ónytju
 orda, má opt eitt einasta lagfæringar og
 fræðandi ord færa ávört. Þegar vér
 minnumst þess, ad Gud og samvitkan
 er ofs meira verdt enn allt annad; þe-
 gar manneskan er ordin ofs ad vana-dygd,
 þá verdur ofs ætid andunnid ad studla
 til nockurs göds, hvad ltid sem þad byrd-
 ast má. En byrja megum vér jafnan
 á því fyrst, ad ástunda vora egum betr-
 un; minn breiðleiki er mér ætid nálæg-
 astur, og þegar mér er fyrst af alvöru
 ord.

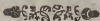
orðid um það að gjöra, að betra minna
 egin sálu, þá mun eg einnig gjöra mér
 alvarlegt ómak fyrir minna meðbræðra
 heillum; já, þegar þvílíkt hugarfar er
 drottandi orðid í sálu vorri, hvorsu
 mun það þá sœra oss, að sjá hina lasta-
 fullu sœtjast viljandi eptir egin ógjæfu
 þeirra? þvílíku ómaki, bönum og yfir-
 tölun munum vér þá ecki verja til að
 frelsa þeirra sálu? Að framganga í
 heiminum með þessu ráðvanda hugar-
 fari, einsetium vér oss nú á þessari ávöld-
 stundu; eins og sannarleg Guds börn
 viljum vér lifa, hvorsu gálausir og and-
 varalausir sem þeir eru, er vér lifum á
 medal. Gud biðjum vér að varðveita
 oss frá, að gefa öðrum dæmi af oss til
 ógudlegs framferdis, heldur styrkja oss
 til að ástunda, bæði með líferni voru og
 uppbyggilegum advörumum, að ebla ráð-
 vendni og Guds ótta ætíð meir og meir,
 og þó að oss skyldi hér til vanta tækt-
 færi, viljum vér þó með egin dæmi og
 framferdi voru, leitast við að verða sem
 fleirstum til uppbyggingar. Uppfyll þú,
 o vor Jesú! þessa vora laungun! þú,
 mikli Manneskfari! ervidadir óprentan-
 lega

lega til allra manna velferðar; allt gjörð-
ir þú til þess, að draga til þín syndar-
ana; þú úthelstir tárur út af Jerúsa-
lems spillingu. Gef þú oss náð til að
líkjast þér í þessu meðaunnkunarfanía
hjartalagi, og afneita eginna vilja og at-
vinnungi, fyrir vorra bræðra heillun.
Hversu guddómlegrar gleði má það ecki
abla oss, þó vér gætum ecki áuníd nema
einn syndara, sem vér fengjum til ydr-
unar leiddann! Þó vér gætum ecki gjört
gott nema einum vesælnu þurfandi!
Gef þú oss náð til að smækka þessa him-
nesku gleði, sem auka mun á síðan vorr-
ar eilífðar sæln.

9. Hugvefja.

Þaðid þér Drottni, þólad hann er góður,
og hans miskunsemi varir eilíflega.

Ad gjörvöll jörðin sé full af Guds
gæðsku, það má af egin reynslu sér-
hvorr af oss játa. Andinn, sem vér
dregum, ljósid, sem lýsir oss, eldurinn,
sem vermir oss, jardiarnar ábértir, sem
fæða oss, vatnid, sem endurnærir oss,
dhrin, sem þéna oss bædi til næríngar

og þarfa; allt þetta eru hlutir, sem vér
játa megin, að beri vitni um Guds
miklu gæðsku, sem vér njótum á hvor-
jum degi; og þó ekkert væri annað að
finna á jörðunni enn það eina, sem vér
viðþyrftum til naundhulegasta viður-
halds lífi voru, mætti þó af því einu,
mega ánægjanlega þeckja gæðsku vors
Guds; en þessir hans jardnesku velgjorn-
ingar eru ekki við þetta eitt takmarkað-
ir, því hann hefir engu síður alid senn
fyrir ánægju vorri, enn vorum naundhyn-
jum. Lífinu hefðum vér fengið viðhald-
id, þó vér hefðum ekki haft til næring-
ar nema einstaka og einfalda fæðu, en
hvað margskyns mat og dryck hefir Gud
ekki gefið oss? hann upplýtur fyrir oss
öllum náttúrunnar fordabúrum, til að
gjöra oss glada og ánægda; ekki einungis
útbýr hann náttúruna ríkulega og til
þægilegheita fyri vörn smect, heldur og
til að gledja með öll vor skilningar = vit.
A sumnardaginn gefur náttúran oss ynd-
æla sjón í grænum og blómlegum gras-
mörkum, og þrúðilegustu blómstrum, er
ekki einungis skemta auganu með marg-
földum litum, heldur útbreida þar hjá
sætt.

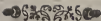
sætann ylm; enrad gledur fuglauna
 faungur, sem fyllir loptid med iuntal-
 audi tónum; gjörvöll náttúran sýnist ad
 féppast við ad gefa oss forforgun, end-
 urnærtnu og lystisemdir; öll jordin er
 full af Guds gæðsku. O Drottinn!
 fyrirgef þú oss vörn breiðfleika! hjartan-
 lega öskum vér ad geta verdulega þrs-
 ad þig fyrir þína velgjörninga; en vort
 málfæri er öfkyrðt, til ad fæ útmaalad
 hvorsu náðugur, ástúðlegur og góðgjarn
 þú ert; því midur, sem vér finnum oss
 því varna, ad útmaala eg med ordum
 ad inna þér þat lofgjörð, sem þú átt af
 oss skylða, því umbyggjufamlegar vil-
 jum vér leita allra tækifæra til ad sýna
 þad í framferdi voru, ad þú ert sat, ept-
 ir hvors vilja vér viljum haga oss í öllu;
 og med þeirri ástundun vogum vér ad
 vœnta oss, med sérhvörjum degi, sem vér
 lifum, nýrra velgjörninga af þíni Guds-
 urhendi. Hjartkjæri Fadir! med glödu,
 þacklatu hjarta vidurkennum vér þína
 óverðskuldudu náð; þessi vidurkennung
 skal framvegis stjórna athofnum vorum;
 byrðstú ad styrkja hjat oss elskuna til þín,
 sem er grundvöllur gjörvallrar sinnis-

rósemi vortar. Hvað fengi affakad vort
 óþacklætti, ef vér endurgyldum þín fjær-
 leika með ódygd eða óhlýðni? hvornig
 mættum vér vænta þess, að þín miskun
 samt mundi áfram halda, að andsýna oss
 svo mikid gott, ef vér létum hana ecki
 upphvetja oss til ástundunar að þó-ku-
 ast og þjóna þér? Allt hvað vér dags
 daglega reynum og sjáum; þínir vel-
 gjörningar, sem vér orlátlega þuggjum;
 náttúrunnar oss hagavæma nidurskipan
 og orlátu gáfur, allt þetta, með ótal
 fleiru, skuldbindur oss til að elska þig,
 Skaparann alls, fram yfir allt. Þú
 fódurlega stjórnar og ráðstafar á högun
 vorum, sannfærir oss um þín nágvæma
 fódurkjærleika, sem vér að lokunum mín-
 um kannast við, að leiddi oss eptir sinu
 vísdoms ráði, og lofsins til eilífrar æru.

IO. Hugvefja.

Þor borgarréttur er á hinnum, hvadan vér
 væntum Frelsarans Jesú Krists.

Mfrid margt er það, sem vefja má hjá
 oss minni þess, að vér séum útlend-
 ir og Pílagrinar hér á jörðu. U hvorn
hátt

hátt sem ver skodum ásigkomulag vort, megum vér jata: að vér erum hér í heimi vegfarendur, sem egum hér engan blifanlegann samastad. Ekki vor, þetta veitka og hrörlega hrensi, sem hjá þeim sterkustu ekki fær stadist eda haldist við, nema um nokkur ár, minnir oss á, að lofsins, eptir þau fáu ár unlidin, hrynir þetta af elli, hafi ekki eitthvort tilfelli ádur kollvarpad því. Þessi hrörlegi bústadur sálar vorrar, er óneitanleg röksemd þess, að vér erum hér útlendingar, og egum hér ekki blifanlegann samastad. Sálu vorri er þannig varid, að hún minnir oss á þennann sannleika; sjálf verdur hún við eckert af þessu jandneska röleg til lengdar, eda ánægð og fridud þegar hún er óróleg; því öllu þessu jandneska er svo varid, að það er fallvalt og forgengilegt. Þessa heims æra og metord reynast oss opt fánýt og völlt; vellsytir, hvorra vér njötum, jafnast ekki við leidindi þau og órósemi, sem þeim alloptast fylgir á eptir, og þó eykst hér á, að það veldur mikillar mædu, ervidis og órósemis, að ödlast þessi jandnesku gædi, og eñ þá meiri að fá þeim haldid. Standi

nú svo á högum vorum hér á jördunni,
 hvorsu niðog breyttum vér þá gegn vorri
 ákvörðun, ef vér lifdum eins og þessi
 heimur vera ætti vor ævarandi sama-
 stadur? ad vera þar um sañfærdur, ad
 þetta lif er Pílagrímsstand, og samt ad
 féppast framur öllu eptir vellýst og mun-
 adi; samt ad gleyina vorum eilífa at-
 kvörðunar-stad; samt ad gefa ofs alla
 vid þessa lífs gædum, strídir allt hvad á
 móti öðru. Þyrst vér nú þeckjum ofs ad
 vera hér útlendinga og Pílagríma, þer
 ofs ad temja ofs allt annad hugarfar;
 þó ofs sé leyfilegt, med réttu, ad eignar?
 eda ega sérhvör jardnesk gædi, þer ofs
 ad ega þau, eins og vér ættum þau ecki;
 svo laust á vort hjarta vid þau ad vera;
 vér megum brúka tímanleg gædi, án þess
 ad láta þau táldraga ofs til heimisins
 lasta, hvörjir aldrei mega flecka þann
 kristna, sem væntir sér sællrar vistarveru
 á himnum. Því lengur sem vér lifum,
 því fleiri lífsins dagreiður, sem sá al-
 valdi lífsins. Herra leyfir ofs ad enda,
 því hugfastari sé ofs þánki sá: ad unt
 skammt sé vort æfiskeid ruínd, og því fram-
 ar egum vér ad láta ofs í léttru rúmi ligg-

ja allt stundlegt, sem ofs mættir á vorri
 begferd í lífinu. **U!** byrðstú eilífi **Fa-**
tr og **Gud!** að vekja og viðhalda hjá ofs
 þessari ihugun! af skilningarvitana til-
 lofunum og vellýsingana fánýtu gleði,
 gleymum vér allt of opt, að vér erum
 hér Pilagrimar, nema þinn **Andi** upp-
 bvetji ofs til að gjæta þessa, og til að
 láta þá aðgjættlu gjöra ofs varhygdar-
 samað voru gjörvöllu framferdi. Leid
 þú því þánka vora frá þessu útlegdar-
 landi, gegnum hvort leid vor nú liggur,
 til þess ofs fyrtrbúna lands, sem vér
 féppumst að ná, og láttú ihugun þeir-
 ar dýrðar, sem þú unntir ofs að þeckja
 þar ofs ætlada, gjöra ofs óþrengtanlega,
 hvada ordugleiki, sem ofs mæta kann
 hér, á leidinni þangad; þar munum vér
 á síðan, eptir afstæðna mæðu vorrar
 Pilagríms ferðar, njóta endurnærandi
 rósendar og hvíldar, og rífluglegra um-
 buna fyrir alla mæðu, ervidi og þjá-
 ngar vors lífs, sem vér farsællega yfir-
 unnum.

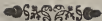
*

**
**

II. Hugvekja.

Þegar eg hefi þig að eins, þá heyrði eg hvorki um himin né jörd; þó að líf mitt og sál vanmegnist, þá ertú þó, Drottinn! mitt hjartans traust og blutskipti.

Ef að vér findum oss þannig sinnada, og þegar þetta trúnadar-traust væri vel grundvallad í sálu vorri, hvorsu rólegir nættum vér þá ekki leggjast til þess á hvorju ávöldi? hvorsu óánægdir með sérhvör tilfelli, sem að höndum bera, og óávöðnari fyrir því, sem óviss komandi tíð lætur oss mæta? En, hvorsu opt veist ekkert vantrú og óánægja hjá oss, yfir Guds vegleiðslu, þegar oss finnst hún ekki samsvara vorum óskum? hvorsu opt möglum vér ekki í voru hjarta gegnu Gudi, sem leidir oss þó með svo miklum vísdomi og gæðsku? Máské, ef vér þarlega ransökudum vort egid hjarta á þessu ávöldi, að vér margir findum það fullt af vantrú og óánægju; máské yfir því óánægt, að vér egum við einhvöru hágamn kost að búa, ellegar áhyggjufullt vegna þess, að vér ekki hreypt fáum eitt-

hvað það, er vér álitum sem lucku og ó-
 missandi fyrir vösemi vora. En, miðst
 þú þess samt, kristni maður! sem fin-
 ur til þvillkrar óánægju og móðleysu
 þinnar sálar, að þú syndgar með möglti
 þínu og vantrú á móti Gudi; hann er
 og verður vis og náðugur Gud, hvorsu
 mig sem þú moglest; máské þú stynja
 megir undir einhverju mótlætti, og sért
 þess vegna óánægður? en, yfirvega þú
 þitt umlidna líf, og þá morgu velgjörn-
 inga, er Gud hefir látid þér tje; hvorsu
 margar þjáningar þú ádur hefir, fyrir
 hans krapt, fengid afstaddir, margar
 freistingar sigrad; hvorsu margra gledi-
 daga hann hefir unnt þér, já, langtum
 fleiri enn þá fáu forgardaga í öllu þínu
 lífi; og því skyldir þú þá ekki þolinmód-
 lega taka skamviðri mædu? Sérhvort
 ásigkomulag lífsins, hefir sér samfara
 nockurn ordugleika og örösemi; met þú
 þig sælann, að þú ert einn meðal ann-
 ara í veröldinni, sem forsjón Guds ber
 umhyggju fyrir. Þér ber og að vid-
 frægja Guds dæm, og vidurkenna: að
 sérhvort tilfelli sem þér mætir, hefir
 hans hátign, forsjón og gæðsku. Gjør
 þú

Þú því ecki að engu hans vísa tilgáang við þig með óþarfa umgærtun, heldur dýrk-
 adú hann sem ber, með stadföstu trú-
 adartrausti til hans forsjónar; gæfdu þig
 fús honum á vald til allra umráða; að-
 gættú, hvorninn þér mundi vegna, ef
 Gud ecki elur fyrir þér vinn; hvaðan
 mundir þú þá sðlast fædi og forforgun
 á hvörjum degi? hvörr mundi völdveita
 þig fyrir öllum slisforum, fyrir öllum
 háskafemdum, sem umkringja þig? Þact-
 adú Gudi og gled þig við það, að þú
 reynir hans gæðsku, sem elskurleks Föð-
 urs, er fædir þig og klædir, og þér til
 góðs stjórna öllum þínum lífskjörum.
 Í födugun trúnaðar trausti til Guds,
 máttú því á gvaldi þessu til hvíldar gánga,
 og vakna rólegur til að framhalda þíni
 lífskeidi undir hans varatekt. Satt er
 það, að ecki veitst þú hvað á nærsta degi
 munni þér mæta, en þrifa þú þig þeim
 mun fælli, að þú veitst það ecki; láttú
 þér nægja, að vís og nærgættinn Fadir
 þinn á himnum, best veit hvað þér hag-
 ar, og þessvegna kauntú með vissu hins
 besta að vænta frá hans hendi; og þó að
 þú ættir nú að búast við einhverju mót-
 læti,

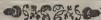
lætti, því skyldi það ganga þér til hjarta? gættu þess, að Guð, sem sendir þér það, sendir þér einnig styrk og huggun þegar þér álaggur; en, því væntir og óskar þú þér stöðugrar lucku hér, hvar þú vettst allt að vera óstöðugt í þessari veröldu, og mátt þar hjá vita, að þú ert ekki fær um hér að bera stöðuga lucku? Vertu því með rófönu gæði hér, það litla, sem ert er æfunar, uns þú verður fluttur til annars og betra lífs; þar munu allar skynsamar óskir þínar uppfyllast, þín gleði stöðug og ómeingud verða, og þar þá heill eilíf og fullkominn.

I2. Hugvefja.

Endurnýst í anda yðvars hugskots, og íklæddist þeim nýja nianni, sem ertir Guði er skapadur, í réttlæri og heilagleika sannleikans. (Ephes. 4.)

Sérhvorjum, sem gunt er um að lifa eins og réttkrístrum ber, er yfríð nauðsynlegt, daglega að gæta þess: til hvers Guð hefir gæfid honum lífid, og læra af þeirri aðgætslu, að setja óskum sínum

stnum og laungum eptir því jafneska,
 viss tafmork, en þar ámót fela sig og ell
 stu efni á vald og stjórnum Guds alvísu
 forsjonar. Hugleiddu því, madur! sent
 Kristinn villst heita: að þó að Gud uáti
 þér sem lengstra lífdaga, áttú samt emu
 framur að lengja þá, með brúkum þeirra
 til góds, og læra, að minnsta kosti, að
 lífa, áður en þú deyr. Þor sanna lucka
 er ekki komin undir því, að vér lifum
 lengi, heldur hinu, hvorninu vér lifum.
 Láttu því aldrei þann þánka villa þig:
 að metord, ættgofgi eða andlegd fái þér
 varanlega heill eða ánægju ve; því
 sú smindada heill hvílir á fallvortum og
 fánýtum grundvelli, og er bygd á hjes
 gómlegum og forgeingilegum hlutum en
 ekki dygd. Samna heill má fína í hvör-
 ju helzt standi sem vér lifum, svo að sér-
 hvorr megi ánægður lífa, hvorr uppá
 sinn máta; og þó leita fáir lucku sinnar
 með rétttri aðferd, þó allir óski sér að
 verda luckufællir. Þarastú því uágvæm-
 lega þeirra bresti, sem sífelst óska sér
 ofmikils eða oflítils; væntu þér aldrei
 ofmikils, og ódlist þú ekki það litla, sem
 þú væntir þér, áttú fyrir það aldrei að

örvöfnast. Varastú yðjuleysi og undan-
drátt þess, sem skylda þín býður þér
strax að framkvæma; gæfdu nákvæmar
gætur að öllum þínum fyrirækjum, egi
lífid ecki að verða þér eins og draumur,
hverfa þér og líða burt í fánýtum, smind-
ndum lystisemdum. Aftunda þú því í
tíma, að læra að lifa, og á meðan þér
líður öllu vel, að vera áncægður, þó að
þig eitthvad bresti; neita þú þér því að
stundum jafnvel leyfilegra lystisemda.
Sértú reidigjarn, þá varast þú að láta
skaploft þenna fá yfirhönd; því reibi kann
á einu, ugnablíki að ölla þér meiri skada,
enn þú fær þér bættann á heilu ári, eda
máské alla æfi; hún sviptir þig þar hjá
sinnisröfsemi, því gleði, ró og áncægja fær
eckí búid nema í hógværn og fridsömu
hjarta. Þor gleði hér á jörðu er aldrei
nema skamvinn og blöndud sorg; for-
géfins er því að leita hér stöðugarar far-
sældar. Láttú þér lynda, þó ecki breyp-
ir þú allt það, er þú metur sem lucku,
og þess vegna æskir þér, sértú að eins
eckí ólánsmaður, en verdir þú það, ell-
egar kallir þig svo, þegar þér ber mót-
læti að höndum, þá aðgættú, hverjar
þín=

Þínar þjáningar eru, og ber saman það sem þú ildir, við það, sem margir adrir meðbrædur þínir mega hágt umbera; álíkt og bíflugur sjúga hunang af blómstrum, skalt þú leitast við að færa þér allt í nyt; jafnvel það lítilfjörlegasta má þouin verða þér að gagni. Lærdú að henda þá lucku, sem fáir vita að meta rétt, og færri því æfa rétt, að gjöra öðrum gott, með nágvænnri yfirvegun og skynsemi; kveppstu við að líkjast í því Gudi, og láttú þér annat um að gjöra meðbrædur þína sarsæla, að því leitt þér er möglegt. Minnstú þess: að tíminu ildir skjótt, og því sífelst þeirra heilæða: að endurkaupa tíðina, og brúka hana vel, án forsömunar; þó þá verði líf þitt stutt, verður það samt loflegt, ef þú við þitt endadægur og á daudastundunni fær með fullri sannfæringu sagt: eg hef lífad mínum Gudi og meðbræðrum, og á sérþvörjum degi míns umlíðna lífs stundad að gjöra nokkud gott, og þar með viljad hafa í minni mína atkværdun.

* *
*

* *
*

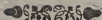
* *
*

13. Hugvekja.

Litid upp, og upphesjid ydar hefud, af því
ydar Endurlausn tekur ad náleggjast.
(Luc. 21.)

Ginhvor vor sérlegasta skylda á meðan
vér lifum, er, ad læra ad þeckja þau
himin, í hvorjum vér óskum oss á síðan
ad ná vistarveru; en það er líka vor
skylda, ad læra ad þeckja heiminn, sem
vér lifum í, og þær háskasemdir, sem oss
í heiminum umkringja. Þecking þessi
á himninum og heiminum, er fortaks-
laust ómissanleg til vorra heilla; því ef
vér ecki þeckjum himnin, hvornig er
oss þá til hans ad lánga? ef vér þeckjum
eckí heiminn, hvornig egum vér þá ad
fær umflúid þær háskasemdir, sem óttast
er, ad geri oss hvort angnablif ófar-
sæla? Himnin og heiminn, og hvors
æsigkomulag fyrir sig, egum vér því, í
voru gjörvöllu lífi, sífellt ad hafa fyrir
augum; vér megum nota oss gædi þessa
heims, can þess ad gleyma himninum;
en farsinna- og farsfrædi vort hindra oss
óshaldan þar frá; vér þeckjum hvorki
him.

himininn né heimininn svo vel, sem oss ber; vér festum vor hjörtu svo mjög við þetta forgengilega jafnefka, sem vér sjáum og oss gledur, að vér gleymum að þenkja til himinsins, eda vekja hjart oss laungum eptir honum og því eptirkomandi, sem oss er fjærlægara og vér sjáum ekki. Látum oss því einu sinni yfirvega þá jörd, sem vér byggjum, og þann himin, í hvorn vér óskum oss að lokum inn inganginn; samanberum það illa, sem vér þekkjum í þessari veröldu, við þá sælu, sem oss er opinberað að himininn hafi oss um eilífd tilreidda; víst nættum vér, við þann samjöfnud, saúfæraft um það, að þessi heimur er oss sem eckert, en himininn sem allt, og því þappsamari verða að taka framförum í þeim dngdum hér á jörðinni, sem gjöra oss á síðan hæfilega til himinsins vistarveru. Hversu ástundunarsamir nættum vér ekki verða í æstingu samra fjærleiks verka, ef vér settum oss fyrir sjónt þann fjærleika, sem þeir sælu útböldu á síðan bera minnu hvort til annars? Hversu fústr til að stunda af fremstu töptum, að fullnægja Guds vilja, ef vér ihug-

um hvornig himinsins útvöldu inbygg-
 jarar meta það farsæld, að fullnægja
 Guds bodum? Hversu umbyggjufan-
 lega mættum vér ecki varast alla tví-
 drægni og sjandskap, ef vér minnumst
 fridar og einingar þeirrar, sem drottinn
 á meðal þeirra fullkonnari himin-búa?
 Hversu fúsir mundum vér ecki taka sér-
 hvorri lífsins mædu, mótlæti og ordu-
 leika, ef vér opt hugsjudum til þeirra um-
 buna, sem ofs eru vís á himnum, þegar
 vér hér höfum gödu sírði barist, vardu-
 veitt trú og góða samvitku? Vér vil-
 jum því á þessum avöldtíma, snúa gjör-
 völlum þaukum vorum til þeirra him-
 nesku heimkynna, hvorra íbúendur vér á
 sfdan verða munum, og venja ofs til að
 losa vort hjarta við heimsins forgengi-
 lega hégóma, en æ betur og betur leitast
 við, að odlast forsmeck himneskrar sælu,
 sem gefast má hér á jördu, og sem einn
 má hér gjöra ofs lífid yndælt. Yduglega
 skulum vér samanbera himinnið við heim-
 inn, þessa lífs fallvöltu og fánýtu gleði,
 við eilífdarinnar endalausar og fanna
 foznud, og þá mun þessi samjofnun
 vissulega leida ofs úr öllum skugga um
 það,

það, hvort vér egum heldur og framtíð
ar að meta.

14. Hugvekja.

Öll jörðin er full af Guds gæðsku.

Gjörvöll veröldin má heita sem skóð-
umar-pláss, fullt ótal votta um
Guds gæðsku og góðgyrni. Engin sköp-
ud skýna er útilokud frá hlutdeild í hans
forsjón; en enginn statur á jörðinni til,
sem ecki vitni um hans náð; allstadar
finnum vér Gud, eins í óbygðum eydi-
mörkum og blómgudum grasmörkum;
allstadar bæði á himni og á jörðu, me-
gum vér þekja merki hans fjærleika, og
að í þessari góðgyrni Guds, sem fyllir
alla jörðina, tökum vér mañeskjur mesta
hlutdeild. Þegar eg með þessum hug-
leiðingum skóða náttúruna, hvorsu mik-
ils má eg þá ecki meta sjálfam mig, sent
Skaparinn hefir varid svo miklu meiri
til? annægja og þacklæti vid þenna or-
lanta Gjöfara allra góðra hluta, gagn-
tekur þar alla sálu mína. Allt hvað
skapad er, og sérhvörv partur þess, kén-
ir oss að þekja voru Skapara, og upps
hvets

hvetur til að dýrka hann verdulega. Til þess lífum vér, og til þess er öll jörðin full af óteljanlegum fjölda skapadra sképna, að vér af þeirra sköpun og forforgun, lærum að þekja og þrifa Skaparann og leita hans dýrdar; vér lærum af þeirri sköpun að þekja hans takmarkalausu fullkomlegleika, og finnum þarvid tilfni nóg til að dandst að þeim, og til að vdfærgja hans dýrd. Eckert lífsins augnablik lídur hjá, sem ecki hvetji, of til þessa; því allt vort líf er sem samanhlekkjud kédja af velgjörðum Guds; ann hans naðarverkana fengjum vér ecki líf að heilir heilsu eða ánægdir eina stund. Því ber, að þaukar vorir, hjarta og tunga séu æ full með hans lofgjörd; en vér megum blygdast, að vér gætum svo lítid þessarar skyldu! vér niðstöfum þar dýrmætustu velgjörninga, af vors Skapara mildu Góðurhendi, þann þess að miñast hans; vér heyrum gjörvallan náttúrunnar lofsaung; vér sjáum ánægju alls þess, sem skapad er; vér sjáum járdarinnar blómgun, en rennum ecki þannkanum til hans, sem gjordi allt þetta svo darsamlega. D! hvorsu megum vér ecki

ecki blygðast, að ecki ein einasta sköpun
 sköpunna Guðs þegir, heldur vegsamur,
 hvör og ein sinn Skapara; hinnarnir
 framtelja hans dýrd, og sú útbreidda
 himin-festing verkin hans handa; einu
 dagurinn segir það öðrum, og hvör nótt-
 in kunnngjörir það aðari, en vér þegjum
 og látum oss eckert finna til alls þessa.
 O! mín fála! láttú þig aldrei finna í
 vanþacklátra og tilfinningarlausra tölu;
 sýng þú hans lofgjörd sem svo er dýrd-
 legur í öllum sinnum verkum. Já, eg
 vil þitt lof vðfrægja, minn Konungur!
 og æfinlega þrifa þitt nafn! þú, Drott-
 ina! ert mikill og loflegur, óutmálan-
 legur er þinn mikilleiki, eg vil vðfrægja
 þin dásendarverk, þrifa vil eg þitt nafn
 og mikla þína störu gæðsku! þú hylur
 himininn með skum, og gefur regn at
 jördina; þú gjördir tunglid, til að skipta
 eptir því árstíðum; þú gjördir myrkríð,
 svo að nótt verði. O! hvorsu mörg
 og mikil eru þin verk; Drottinn! öllu
 hefir þú vísdomslega niðurráðað; öll
 jördin er full af þinni gæðsku; allar lif-
 andi sköpunur vona uppá þig, að þú gefir
 þeim þeirra fæðu í hæfilegan tíma; þeg-

ar þú gefur þeim, samansafna þær; þeg-
 ar þú uppihkur þinni hendi, verda þær
 mettadar með gæðum. Drottinn! þú
 dýrd varir eilíflega! þú hefir velþökkun
 að verkun þinna handa; þingja vil eg
 Drottni lof að meðan eg lifi, og þacka
 mínum Gudi að meðan eg er til. Til
 þvilíkrar lofgjörðar virdstu, o vor Gud!
 að laata þína sífeldu velgjörninga og
 nað upphvetja oss, fyrst hér í tíman-
 um, og síðan í eilífdinni!

IS. Hugvefja.

Vátum oss ekkert þingja; leiðumst ekki á oss
 forisettu vedhlaupi.

Þanninn er öllum jafneskum hlut-
 um varid, að gott og illt, sem sam-
 blandast hvort öðru í heimi þessum, er
 nærsta fallvált. Af margfaldri reynslu
 höfum vér lært, að engar fullkominn-
 ar gæfu er að óska eða vænta hér á jörðu;
 því hvornig fær heimur þessi gjort oss
 farsæla, hvar annægja og óannægja eru
 jafnast samblandadar, og hvar vér, að
 hverri stundu, erum undirvornir hníst
 einhverjum mæðu tilfeilum eða rang-
 læti

læti vandra manna? En svo ótilhlýðis-
 legt sem þessa vegna er, að láta sér leid-
 ast lífid, og af örvhlnum óska sér dandans,
 er hitt engu síður fávíslegt, að leita sér
 hér í heimi fullkominna heilla, og festa
 hjarta sitt einungis við þetta stundlega;
 því engin er fásinna meiri, enn að leita
 þess hér í veröldu, sem ecki er til í heit.
 Vér mundum draga sjálfa oss á talar,
 ef vér að morgni dags vildum gjöra oss
 vísfa von um, að lifa áncægdir dagin út,
 og njóta ómeingadrar gleði og sinnis-
 rósemis. A sérhverjum degi megum vér
 búast við að reyna óstöðugleika allra
 jandneskra hluta, og þess vegna útbúa
 oss fyrirfram, með þolgæði og hugarmód,
 honum á móti. En þegar vér einsetjum
 oss í öllu að láta oss lynda meðferd og
 stjórnum Guds, verðum vér ecki möd-
 lausir, þó óþægileg tilfelli beri oss að
 höndum, sem raska megí um hrið áncæg-
 ju vorri. Fyrirfram skulum vér því set-
 ja oss fyrir sjónir, hvorsu andveldlega
 ské mætti, að vér sviptumst heill vorri
 og sinnis-ró; tökum til dæmis: Eg er
 nú í qvöld heill heilsu, en áður enn nótt-
 in er umlidin, kañ máskó dandlegur sjúk-

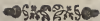
dómur að boda mér mína burtför. Nú á eg trúann vin að, en bráðum má hann kannsté verða mér ótryggur; eg leggst nú gladur til hvíldar, en másté eg rísi hryggur úr reekju; eg lífi í qvöld, en hvör veit hvað fjærri er æfi endi? Þanninn er viturlega þenkt, og skynsamlegt að hafa sér sambodid þessu. Vör egum að nota ofs lífsins saklausu lystifendir, eins og vör nytum þeirra ecki; vör egum að gledja ofs, eins og vör ecki gledjumst; allra hluta óstöðugleiki á að gjöra ofs forhála og aðgætna, og þeimurinn, með fínum forgengtleigleika, á að vera ofs skoli, í hvörjum ver, lærnum vísdóm og dygd. Dygd vor og trúnadar traust á Gudi, mun gefa ofs hugarmód og frapta, mun létta undir vora mædu og ervidi, en sefa vorar tilhnefningar. Þanninn fáum vör viðhaldid stöðugri sinnis ró, jafnvel í þeim óþægustu tilfellum, sem að höndum kunna vera. Hugbraustir gaungum vör þá út í sérhvört ervidi og mædu, sem fá leggur á ofs, er gaf ofs lífid, og sem hagadi öllu þanninn, að þess mæda skyldi þess gledi ávallt samfara verða. Med þessu hugarfari meg-

um vér vera þess fulltrúar, að Guðs ótti gjörir oss andumid að æsa jafnvel þær orðugustu skyldur vorar, á meðan vér lifum, þaræð vér ætíð niegun gleðja oss við þá umbun, sem oss er fyrir það á sfdan fyrirheittu. Allt þetta jarðneska og þess forgengilegleiki, skal þanninn styrkja oss til að letjast ekki í vorri skyldurætt, heldur því kappsamlegar að skunda vort æfi. skeid til óforgengilegra heilla, sem vér; egum í vœndum á himnum.

16. Hugvefja.

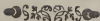
Öf ens réttláta hlstur að uppfyllast. (Orðs-
quida b. 11.)

Qlra manna sambuga öf er sú: að ná farsæld, gleði og ánægju; allir vilja þeir scelir verða; hvorsu ólíkar, sem manna tilhnefningar almennast eru, kœm-ur þó öllum saman í því, að allir óska sér af hjarta, að komast hjá allsháttar ógæfu, og þegar vér sameinum allar vor-
ar óstir, innibindast þær allar í því: að vér biðjum Guð um heill og hamingju; en eins er að gæta: veljum vér ætíð þau medöl, sem í raun réttir eru nægileg til

að fylla þessar vörur óskir? Ad sonna
 erum vér mátté eeki öldungis affskipta-
 lausir um það, sem horfir oss til heilla
 og velgengnis; vér gjörum oss ómak fyrir,
 ir að eignast trúlynda vint; vér sækjum
 eptir andlegd; vér elum önn fyrir heil-
 bryði vorri og vellidun; vér leitum oss
 mátté framfara í lærdómi; en vér fáum
 samt eeki, með öllu voru ómaki, náð
 þeirri heill, sem vér léppumst eptir; með
 hvorjum degi óskum vér oss enn varan-
 legri heilla, stöðugri gleði og fullkonn-
 ari rósemis, enn vorir vinir, vor and-
 legd, heilsa og lærdómur fengu oss veitt;
 vér komumst því að raun um æ betur
 og betur, að þvíumlíkt aldrei fær veitt
 oss þá farsæld, sem vorn ódaudlega anda
 svo mjög eptirlangar, og þó hefir þú,
 gæðskuríki Gud! ætlad til þess, að vér
 skyldum farsælir verda; byrðstu því, þú
 Höfundur allrar farsældar! að vísa oss
 á þann veg, sem leidir til sanura heilla,
 og styrkja oss til að gánga hann áfram
 stöðuglega. Lengi höfum vér htingad til
 af honum villst, leitad vorra heilla, en
 eeki fundid þær. Samnfær þú oss því
 um, að oss aldrei fær vel vegnad, nema
 vér

vér hlýðum þér, nema vér þín vegna höf-
 um hid vonda, og leitum gleði vörar í
 því eina, að ástunda þínu vilja, og ávliða
 oss ætíð, með kostgæfni, ni dygða æfingu,
 þína náð og velsöcknum. A sérhvorjum
 degi komumst vér að raun um, að allir
 hlutir í heiminum eru eintómur hegómi,
 og þó erum vér svo fávísir, að láta oss
 blinda af þeirra glampa og skini. Þyrðst
 þú, o vor Gud! að kenna oss, að sú sú-
 is-ro, sem æ er samfara sömum Guds
 ótta, er vor eina stöðuga heill hér í heimi,
 sem ekkert jafneskt fær oss gefid, né þess
 missir svipt oss; aldrei er oss óhult, að
 hveirslanleg dæmi og freistningar mætti
 oss ecki, sem leida kynnu oss afvega á
 glotunarinna breiða veg, en láttu þína
 forsjónarhönd þá halda oss stöðugum á
 þínum sanna og dygdanna vegi; þegar
 oss verður villuhætt, gef oss þá náð til
 að þekja, að þó sé vegur, sem leidir til
 himinsins, þyrðst oss í öndverdu orðug-
 ur, og finnið sem þyrnum stráður, verði
 hann þó smáanfaman auðfarnari, ánæg-
 jusamari, og að lyttum fálubjálplegur;
 á honum munum vér allt það sinna, sem
 ebla má heill þorá; og þó oss bresta kyni

Þessa heims andlegð eda sennur jandness
gæði og lystisemdir, minnum vér þó vð-
ast þessa jafnvægi og miklu dýrmeðtara
í öðrum betri. Þor fasti ásetningur
veri því að gánga, o vor Guð! hédanaf
á þínum vegum; æ! láttú þína aðstod
og styrk aldrei frá oss viltja, því annars
er oss hætt við falli og villu; hjálpadu
oss til að halda áfram vedblaupi voru
undir þinni vegleiðslu, og loksins ná því
fyrirsetta takmarki, til hvors vér egum
að féppast, þeirri oss af þér fyrirheitnu
eillífu sáluhjálp.

17. Hugvefja.

Verid ætíð vakandi, (Luc. 21.)

Þegar vér voknum að morgni dags,
þegar vér leggjum oss til svefnis
að kvöldi, á vor fyrsti og seinasti þánki
að ihuga, hvornig vér fáum haldið sálu
vorri svakandi, til að varast þann hættu-
lega andvaraleyfis svefn, sem orsakar ó-
farir margra. Það er víst hið háská-
legasta ósigðomulag, sem nockurr fær rat-
að í, að framgánga alltaf sem hálfsof-
andi, án þess að láta sér í hug hvarfla,
ad

ad endalaus ógæfa kunní audveldlega hann ad yfirfalla öldungis óvidbúinu, þvítad á sérhverju augnatí þí vors lífs egum og megum vér vænta Jesú tilkomu eptir hans egir fyrirögn; og þó það ecki væri, erum vér engann tíma óhultir fyrir dandans adfalli. og þá fær þert atstand, hvorsu alitlegt sem það vordist, ftelsad ofs frá þvi óttalega, sem af þessari umbrentingu leida má, fyrir ofs, ef vér ecki höfum vid heñi verðnglega búist fyrirfram; hvorsu nauðsmlegt er það þvi ecki fyrir ofs, ad vera ætíð vakandi, ætíð vidbúinir undir þann síðasta dag, ætíð til reidu ad skipta um veru hér at jordu fyrir hinuinu, þó ad mædu, umhyggju og árvefni kosti ad fá þessu hugarfari stöðugu vidhaldid. Forsóma þú þess vegna aldrei, kristinn maður! ad sérhvors dags morgni ad einsetja þér, ad brúka þann dag med árvefni og atbygli sérhvorrar skyldu þínar, og miñstú, hvorsu margbreytt hún er, og hvorsu margt þér ber í þessu tilliti ad gæmgefa í lífi þínu. Þú, sem tilbidur þann eina og sanna Gud, átt hann ad elska yfir alla hluti fram, og hafa hann þér æ fyrir

ir augum, sem vitanu til allra athafna þinna; sem þan, er aldrei vikur frá þér, og því láta þér undir eins í hug koma: að þessi Gud er þinn æðsti dómari; því ber þér jafnan að vera gættum í ordum, breinum í þaunkum og ráðvandur í framferdi þínu; þér ber því að varast allar óleyfilegar lystisemdir, og halda þínum tilhnefningum í taumi; aldrei má þitt hjarta festast svo við þessa lífs gæði, að þú vanbrúkir þau til að fullnægja með óleyfilegum gyrndum; hvert á mót áttú til þess að venja þig, ef viðþyrfti, að þú viljugur gefir honum aptur allt hvað þú átt, sem það veitti þér fyrri óverðskuldad; því síður máttú óánægður megla, þó hann svipti þig því, sem hann ádur gaf. Í stuttu máli að segja: aldrei má þér sú alvarlega ástundun úr minni falla, að lifa ætíð þannig, að þú megir vænta þér sálshjálplegs dauða. Við þessa ástundun máttú aldrei flökum flækja, aldrei í henni letjast, eda lanta nokkra veraldar muni blinda þig svo eda svæfa, að þú gleymir þíni eilífu sálshjálp. Þar er þín dauðastund er þér óvís, mat það ské að hana aðberi þegar þig minnst varir,

og þú ert aðhyggjulaus; því mað þín
 árvefni aldrei dofna til þinna æfiloka.
 Eðki nema þeir, sem þangað til varð-
 veittu trúna og góða samvitsku, ega von
 að úr bótum að vera réttlætisins kórónu.
 Þattu þess vegna, þarad þú eðki veitst
 þa frund, nær Herrann munu koma, og
 kalla þig fram fyrir sig, sem Dómara,
 til að standa sér reikning fyrir þitt líf,
 og gjörvallar lífs athafnir. En þú, vor
 Gud! sem hefir talid vora daga, sem
 allir eru í þinni hendi, þú, sem þeckir
 vörn veikleika, vanmátt og óstöðugleika,
 vörðst þú að halda oss jafnan vakandi!
 Lattu aldrei þessa heims blindandi gláum
 svæfa oss svo, að vér gleyminum vorri ei-
 lífsu aðverðun; gefdu oss kræpta til að
 standa stöðugum í vorum góða aðsetningi,
 svo að vér verdugir sinnast mættum að
 lokunum þeirra verðlauna, sem trúlynd-
 um þjónum fyrirheitin eru.

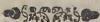
18. Hugvefja.

Eg vona á þig, Drottinn! og segi: Þú ert
 minn Gud! (Psalm. 31.)

S þessu óstöðuga, umbreytingasama
 lífi, fær oss eðkert gjört rólegri en

fullvissa sú: að allt hvað oss ber að
 höndum, öll vor tilfelli standi í hans
 hendi, sem í stund valdi hefir bæði öll
 manneskjör og allra manna björtu;
 hann þeckir grant og sjer allar vorar þarf-
 ir, hann veit og meðalín, sem ætíð hjálpa
 kúna; allmunnugt er honum sérhvað það,
 sem viðhalda má voru lífi, eins og hitt,
 sem þvi má granda, og eckert fær hneckt
 hans mætti, mótskadid né hindrad hann
 frá að hjálpa oss; hann þarf ecki nema
 að bjóða, svo að allir hlutir fái sína til-
 veru og gang, og vilji hans einn er full-
 nógur til þess, að þeir verði ecki að engu.
 É trú til hans almættis meginum vér í
 sérhverjum lífsins frlagnumstæðum væn-
 ta oss heilla og sigur úr bótum að bera,
 hvor helst mótlektis reynsla, sem oss að
 höndum ber; þó má það vera oss gledi-
 og huggunarsamlegast, að þessi vor
 Drottín, á hvorn vér treystum, er óend-
 anlega gödur, og að hann elskar oss enn
 innilegar, enn nockurr fadir fær elskad
 sitt einka barn; þó að hann sjálfur eng-
 in not hafi af heill vorri, hefir hann samt
 laungun eptir vorri velferd, og þessi full-
 vissa er oss nóg sannfæring um, að hann
 munni

muni oss aldrei yfirgæfa. En þegar vér
 gætum þess, að hann hefir gæfid oss dýr-
 mætuðu fyrirheit um, að veita þeim
 náð, sem með sönu trúnaðartrausti snúa
 sér til hans, þá er vissulega eckert, sem
 vér framfar þofum að æstja oss. Þtal
 réttkristinna dæmi, sem hugbrenstir voru
 í eyndum sínum og frelsadir úr nendiñi,
 er oss áncægjanlegt vitni þess, að fyrir-
 heit Guds standa stodugri enn himin og
 jörd, því þetta er það huggunarrkasta,
 að kjærleiki Guds og trúfesti er engunt
 umbrentingum undirorpid. Máttugur
 er vor Gud að halda sérhvad, sem hann
 oss heitid hefir; ættid er hann fús til að
 veita oss allt gott, ef vér ecki hindrum
 það hjálfir. Allt verður samfara til að
 samfæra oss um, að í því sé vor heill
 fólgin, að Gud Jakobs er vor hjálp, þeg-
 ar vér setjum á hann vora von, sem skap-
 að hefir himin og jörd. Vér upplypt-
 um því vorum þaunkum á þessari stundur
 til þín, alvaldi himins og jardar Herra!
 frá þér væntum vér hjálpar og aðstodar.
 Þared vér vitum ecki fyrir vor luckukjör
 á nærsta degi, fáum vér eckert betur úr-
 ráðid í vorri óvissu, enn að fela þér að
 vald

vald oss vör tilfelli og allt það oss mæt-
 ir, hvort það er blíðt eda stríðt; það
 vitum vér, að aldrei er oss víð óforunt
 hætt meðan þú ert oss náðugur; en vér
 erum þessa fullvissir meðan vér gaung-
 um á þínum vegum, og með öruggu trú-
 adartrausti setjum alla vora von á þig.
 Svörtvegga viljum vér gjóta með ránd-
 vöndu hjarta, og jafnan hafa þig oss
 fyrir augum; vörðstu þvi að uppfylla
 að oss þín dhymætu fyrirheit; láttú oss
 reyna þat aðstod þína, hvórrar vér víð-
 þurfum og leitum. Heyr þú náðarsam-
 lega sérhvórrar trúadrar scalar andvarp,
 sem uppstígur fyrir þínn trón að þessari
 qvöldstundu; látt og sérhvörn í naundum
 staddann, sinna hjat þér náð og frelsi;
 heyr þú bæni þeirra yfirgefau, og vertú
 allra þinna mannsképna miskunari, eins
 og þú ert athvarf og Gadir allra þjóða.
 O Gud! vér fulltreystum þér! vertú
 oss ecki fjárlægur með þína hjálpy; vér
 viljum þínu nafni lof sýngja, þú hærsti,
 sem hjálpar svo gjarnan.

••

••

••

19. Hugvefja.

Þá varst minn Gud frá móðurlífi.

Med engu faunni vér betur styrkt og grundvallad vort trúnadar-traust til Guds, sem oss er svo harla nauðsynlegt í þessu lífi, enn með því: opt og yduglega með eptirþænka að endurmiúnaft, hvorsu Guds fœdurlega forsjón hefir leidd oss darsamlega í gégnum vort lídnalíf, og þau margvíslegu tilfelli, sem oss hafa í því að höndum borid; vér faunni af því hjed, að vér fyrir sérhvort lífs vors augnablik, eginn Gudi lofgjörd og þacklæti að gjalda. Einher gæðska Guds sköp oss af engu og gaf oss lífid, fyrir hvað oss ber að hjona honum með því gjörvöllu. Þegar vér rekja viljum lífs vors feril og ástand frá öndverdu, dag frá degi, ár eptir ár, fram eptir fyrsta barndóms aldrinum, á hvorsu morgunt roksendum guddómlegrar Föðurgæðsku megin vér þá ecki þreifa? hvornum mundum vér, á vorum æskuárum, þegar líf vort héck á veikum þræði, hafa fengid flaklaust komist í gégnum þau margvíslegu hættu tilfelli, sem á þeim aldri hafa
ollad

ollad morgum bana; hefdi ecki Guds
 fœdurleg forsjón vakad yfir oss? hvœrn-
 ig hefdu vorir veiktu, þó svo meistara-
 lega bygdu og samantengdu línir vara
 kunnad, dafna og þrostast dags daglega,
 á uppvartar árunum, hefdi ecki sama al-
 mætti Guds mindad úr vorum barndómi
 menn, sem miðdadi oss þegar í móður-
 qvidi? hvœrfa margar hættulegar söttir
 hefdu ecki mátt svipta oss lífi, ef hönd
 Drottins hefdi ecki viðhaldid þv? margt
 eitt voveislegt hættu tilfelli mátti fyrir
 laungu hafa lagt oss í grófna, hefdi ecki
 verndar armleggur vors trúfasta vaktara
 verid ísfellt útréttur oss til frelsis; já,
 vissulega mætti fyrir laungu útgjort vera
 um vora velferd; vissulega hefðum vér
 þegar burtrycktir verid í vorum syndum,
 ef vor mikli Arnadarmadur, sem sætt
 hefir oss við sinn hinneska Fœdur, hefdi
 ecki ísfellt bedid fyrir oss. Hans vegna
 hefir þolinnaði Guds ecki einungis hlíft
 oss allt hfr ad til, þó vér svo opt höfum
 af oss brott hans náð, heldur egum vér
 honum, vorum dhrmæta Endurlausu-
 ara ad þacka svo margfalda náð Guds
 og velgjörninga, sem vér þegid höfum
 allt

allt hlúgad til; hans vegna erum vér
 frelsadir frá morgum lífsins sorgum;
 hans vegna eru vor tár svo opt afþerr-
 ud; hans vegna erum vér svo opt end-
 urhressitr með dýrmætustu huggunum í
 vorum dýrnu sorgardögum, og hvað eñ
 meira verdt er enn allt þetta: að hans
 vegna hefir Gud fyrirgefð oss vor morgu
 og miklu afbrót. **D!** hvortig fáum
 vér þackað honum, sem ber, þýllka vel-
 gjörninga! vanmegni vort til lífs og sál-
 ar, sannfæra oss um, að oss sé það ó-
 ntögulegt, að endurgjalda honum allt
 það góða, sem hann hefir við oss gjört,
 en því frammar er það vor skulda, að þýsa
 þig, vor Gud! óaflátanleaga fyrir allt
 þetta, að þjóna þér með lífi og jálu, og
 setja á þig vort gjörvalla trúnadartraust.
 Svo opt, sem vér rennum þannfunum
 til þinna velgjörninga, svo opt láttú oss
 í hug koma, hvorsu mikid vér egum þér
 að þacka; vér viljum leitaft við að dýrka
 þig með gjörvöllu lífi vörn; þann vil-
 jum vér ástunda að lífa, sem þú óendan-
 lega náð við oss verðskuldar. **I** stöðug-
 um kjærleika til þín, og föstu trúnadar-
 trausti til þinnar gæðsku, upphvetji oss

sérhvörð dagurinn, sem þú lætur oss lifa,
og sérhvörð velgjörningur, sem þú dag-
lega lætur oss í tje. Ef að oss tækist,
samsvarandi þessu hugarfari, ætld að
brenta, mundum vér reyna þinn kjær-
leika til þor því ástúdlegri, því góðgjarn-
ari, sem vér lifum lengur.

20. Hugvefja.

Ecki minn, heldur verði þinn vilji.

Svoru valdi er jafnan að bidja voru
Gud; á þessari kvöldstundu verd-
ur og efalessi innihald vorra bæna þad,
sem vort hjarta helzt girnist, nefnilega
þetta: hinneski Gadir! sem láttu ecki þessa nótt
verda vora sldustu! hlíf oss fyrir þeim
qvðvænlega skilnadi, sem brífur oss í
skynþingun á burt frá þeim, sem oss eru
kjærastrir á jorðinni, ellegar þá frá oss!
hlífdu oss fyrir þeim sáru bágingum, að
komast í fátækt og verda nauðsidandi!
frá því, að fara með vonarvöl, eda neyd-
ast til að beidast slímusu! hlífdu oss fyrri
lángsomum, þungum sjúkdóms þínum,
unq.

undir hvorjum margir óska sér. dauðans! Þessar bætur til Guds eru að sömu eng-
 aúvegið lastverðar, þó mega þær verða
 svo, ef vér, svo að segja, byggjum þar
 með að venda Gud til að bæneyra oss,
 og uppfylla þessar óskir, ellegar ef þær
 framkoma af óþolinmæði, hafi Gudi ekki
 þóknast að láta oss odlast það vér um-
 beiddum; því vor skulda er, eins þá að
 láta oss lynda, ef Gudi þóknast mætti
 að kalla oss hédan frá öllu því, sem oss
 er hjært, eða að svipta oss vinum vor-
 um, ellegar láta oss rata í armód og vol-
 cæði; því allsteins þá ber oss með hlýdni
 fúsum að fela oss hans fódurlegu ráð-
 stofun, og segja með vorum Jesú: skal
 eg ekki drecka þann íaleik, sem mín Fad-
 ir hefir mér gefið? Yfrid hörd finst oss,
 sem af náttúrunni til breiðkum mann-
 eskjum, þessi kénning, en vér erum þó
 skuldbundnir til að hlýdnast heit, sem
 þegar vors ædsta Yfirherra; hans er
 mátturinn og Herradæmið yfir öllu því,
 sem er á jörðunni, og þegar vér gjæfum
 þess, að hans Herradæmi er ásamt hid
 mildirfkasta, mun oss aldrei ydra, að oss
 falid höfum hans fódurlega vilja, því

allt er oss þad fyrir bestu, sem vor alvissi
 og náðugi Gud lætur vid oss framkoma.
 Velti hann oss ecki allar þær óskir og
 bænit, sem vér svo ynduglega og allopt
 shugunarlitid framberum fyrir hann, og
 vitum þó sjaldan hvad! oss er fyri bestu,
 gífur hann oss vissulega annad oss holl-
 ara í þess stad, sem bætit oss ad fullu
 söknuð þess, sem vér svo ákast óskudum
 eptir; þócknist honum ecki ad láta oss ná
 gráhærdum gamal - alldri hér á jörðu,
 mun hann þó, hvorsu fárra æfídaga sem
 hann unnir oss, á þeim votta oss full
 merki síns fjærleika, sem gjera má oss
 áncægda med burtsfor úr þessum heimi;
 þócknist honum ad svipta oss því, sem
 vér höfdum mest yndi og áncægju af, þá
 veltir hann oss annad hollara í stadinn,
 sem en frammar verðskuldi vort þacklæti;
 finni hann þémanlegt ad svipta oss eign-
 um vorum og senda oss fátækt, hvorr
 veit hans góða og vlsa tilgáang þar med?
 þócknist honum ad láta oss heilsuveiki
 tilfalla, viljum vér þó una því vel, þeg-
 ar hann ad eins vidheldur heilbrygdi
 sólar vorrar, og lætur oss aldrei yfir-
 géfna né hjálparlausu í sjúkdómum þeim,
 sem

sem hann á oss leggur. Vid þessa þug-
un finnum vér, að hvörninn sem á kann að
standa fyrir oss, eða hvað helzt sem oss
mættir, er oss æ fyrir bestu, að leggja oss
súsa undir vilja og stjórnun vors Guds.
En vörðstú, o vor Gud! að láta þín góða
Anda iðræta oss þetta kristilega hugar-
far, og styrkja það með náð þíni, þá helzt,
þegar vér mest viðþurfum; þegar ein-
hver lífsins armæða og mótlæti ber oss
að höndum, gef oss þá náð til, með hol-
ugu stöðuglyndi, að þreya undir þjáning-
anna þúngu byrði, og auðshgá þá með
voru dæmi, sdrum til eptirbreytingar,
hvorsu óyfirvinnanlegur í öllum þraut-
um sá sannkristni er, sem ljúfur lagdi sig
undir og fol Guds fódurlega vilja.

21. Hugvefja.

Þegar vort líf hefir kostulegt verið, hefir það
verið mæda og ervidi, (Ps. 90.)

Þfríð sorgleg er sú afmálan, sem vér
megum gjöra oss yfir það man-
lega líf, ef vér tökum oss fyrir hendur að
yfirvega allann vorn alldur, frá fyrsta

uppruna vors lífs, og höldum áfram til
 fíðustu æfiloka, hvorsu margfaldrá eym-
 da og armædu verðum vér þá ecki var-
 ir? Svad er mañestjan á meðan hún en
 þá er innilukt í móðurlífi, nema vesæl
 vera og einbert manneskju-efni, og sér
 einlís meðvitandi um ástand sitt; hvorsu
 morgun hásta-tílfellum er fósturid ecki
 undirorpid fyrir enn það sjer ljós dags-
 ins? varla er það fullfædt fyrri en það
 tekur ad gráta, rétt eins og það spái sér
 þe in forglegu tílfellum, sem því mæta
 mun á leid lífsins; eckert magn hefir
 það sjálft sér til bjargar og frelsis, eugin
 meðel, enga viðburdi, skyn eda úrrædi,
 heldur verður því ad hjúbra, og það nær-
 ast og fósturid af öðrum; hvorsu marg-
 foldum hásta er það ecki undirorpid fyrir
 en það fái sjálft stjornad sálu sinni og
 líkama? og þegar því ver alldur, lætur
 veikleiki og breiðleiki vor mannsképna
 sig snemma í ljósi, í margfoldum heimsku-
 þorum og brestum. Komist mañestjan
 af barnsaldri, er henni engu óbættara;
 þor egin reynsla vitnar gégn oss, ad þó
 vor skynsemi þá sé-megund, vor þecking
 aukin, vorar skyldur, og hvad oss má til
 far.

farfældar horfa, ofs kunnigjört, breytum vér opt enu bernskulegar enu ádur, og glemmum ad brúka Skapara vorum til dýrdar, og ofs til ævarandi heilla, þeña blómstrandí part æfi vorrar. Drar sknis-hværlingar og syndugar tilhnegtngar vara med degi hverjum, og hjá ofmorgum taka loks svo yfirráð yfir skynsemiinni, ad því eldri vér verðum, því meir fjærlægjumst vér Gud og hans vilja; stundum uppblæs ofs reidi eda dramb; stundum brennum vér af losta, ágyrind, ofund og hefudargyrni; ydjuleysi leidir ofs á stundum til margra annara lasta, sem ossa ofs finnisóvóa, vöndrar samvitsku, ótta fyrir Guds ónád og margfaldrar ógæfu. Med fullordins alldrinum margfaldað vorar eyndir og andstreyni því meir, sem vér höfum fleira ad annast, og egum vid bágarí kost ad búa. En loksins komnumst vér nockrir á hid efsta skeid mannleas allduris, og þá er vort ásigkemu lag allopt hid annasta; þá gjerast augu vor skjófkvagn, eyrun heyrnardauf, andlitid hruckött, höfudid hvítt af hærnum, smecturinn Denfist, tennurnar falla burt, hendurnar skjólfa og allur

vor líkami vanmegna, vér verðum horn
 á nð, ósjálfbjarga og annara hjálpar-
 þunfar; hér á bættast einatt. þvefulausar
 nætur, vhl og bjargar áhyggja, harma-
 tölur, líkams lasleiki og sjúkdómar, og
 hvorr fær talid allar þær eyndir, sem
 ellinni á stundum fylgja, og ecki skilja
 við oss fyrri enn vér liggjum lík? Lofs-
 ins rotnar þetta í grófinni, nagast af
 ormum og verður að dýpti; og þetta er
 það seinasta, sem vér þeckjum til mann-
 legs lífs hér á jordu. Noctud af þessu
 sorglega hefir margur af oss þegar reynt,
 en hvorsu margt má ecki enn fyrir oss
 liggja? máské nærsta nótt eda nærri
 dagur hafi oss nockrar þessháttar lífsins
 eyndir fyrirbúar; á hvörjum helzt allde-
 ri sem vér erum, megum vér búast við
 einhverjum á ókomna tímanum, en fyrri
 honum og því, sem oss þá mæta kann,
 fáum vér aldrei betur fjed, enn með því,
 að fela þér, o vor Gud! og þinni nádugu
 umsjón, á vald alla vora komandi æfir-
 daga; án þinnar aðstodar og hughrenst-
 ingar, verður oss lífsins mæða óttafull;
 með þínum styrk og fullvissunni, að allt
 verði þeim til góðs, er þig óttast, verð-
 ur

ur hún ofs léttbær. Byrðstú að miss-
una þig yfir ofs auma, eptir mikilleik
þinnar missunar!

22. Hugvefja.

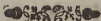
Gangid forsjálega, ecki svo sem sávisir, heldur
svo sem yfir. (Ephes. 5.)

Ad sérhverju ávöldi hofum vér yfir-
farid lítinn spöl vegferdar vorrar
hér í hetmi, og ferdumst nðan á sérhver-
jum morgni dage; má ofs þvi vyrðast,
sem ofs með degi hvörjum birtist nð ver-
öld, í hvörri vér ecki einungis megum bú-
ast við nðum freisringum, heldur nðum
skuldum, sem ofs ber að geyma. Þyris
framer þvi ráðlegast að morgni hvors
dags, að þú, kristni madur! sem vilt
lifa forsjálega, skodir og yfirvegir í ein-
rúmi sérhverja þá skyldu, sem þér á þeim
degi ber að framkvæma; vertú þvi ald-
rei áhyggjulaus og óviðbúinn á morgni
hvors dags, að taka forsjálega þvi, sem
þér mæta kann í veröldinni, heldur gættis
þess, hvorsu hættuleg hún má verða
hjarta þínu, þegar þér varhygðarlausum

mæta þær gýntingar, sem hún opt fram-
 bhdur. Nema Guds ótti vísí þér veg,
 nema Guds allstadar nálcgð glemist
 þér ecki, verdur þér villuhætt í heimsins
 tælanda glaumi og gjálfi; þess vegna
 ber þér ad morgni hvers dags, ádur en
 þú gefur þig úti heimsins hættulega folk,
 ad hugfesta skyldur þær, sem þér ber æt-
 tid fyrir augum ad hafa, í öllum lífins
 umsvifum. Lát þú nágvænna flodum
 náttúrunnar undurskipunar, og yfirveg-
 un gudlegrar stjornunar, kenna þér ad
 þeckja Guds miklu eginlegleika; mundú
 til Guds óendanlegu alviltsku, sem gjör-
 þeckir allar sínar sképnur, gjörvallar at-
 hafnir sérhverrar, og þeirra huldustu
 þánka; þetta á ad vekja hjá þér heilag-
 ann ótta fyrir hans hátign, sem varni
 þér ad ala synduga þánka í biarta þínu.
 Minnstú opt allstadar nálcgðdar þíns
 Guds, sem má vera þér yfrid huggun-
 arlík, þegar þú undir elms minnst, ad
 Gud er þinn Fadur og verndari, hvar
 sem þú ert staddur; yfirvegadú í huga
 þínum hans óendanlegu gæðsku, ad vor
 Gud er einber ljærleiki, og ad gjörvöll
 náttúran er full af hans góðgyrni; rif-
 jadu

jadu upp fyrir þér dæmi uppá hans margfoldu og sérlegu vernd, frelsi úr háskafendum, dæmi ótal óvæntra velgjörninga, sem þú hefir adnotid á umlidinni æfi þinni, af hans miskun; hugleid þú fávitstu maña og spillningu, sem veft hjá þér undrenn yfir Guds óþreytanlegu þolinmædi og lánglundargædi; láttú þér í hug koma afbrot þín, til þess, ad ydrast þeirra af hjarta, en einkum og allra helst, vyrdu þú fyrir þér Jesú ómetanlega þjálfleika: skodadú hans nidurlægirgu, ad gjörast manneskja; ad taka uppá sig vort hold og blöd, og allann manlegan veikleika; ad þola, vor vegna, allskonar vanvyrdu og þjáningar, og lofsins krefins bitra dauða. Hvorsu undrunarverdur, hvorsu guddómlegur og óutmálanlegur ser ecki þessi Jesú Krists þjálfleiki! láttú þánka þína fylgja honum eptir í gænum allt hans líf og allar hans píslir, til grafarinnar; set hann þér fyrir sjonir í hans upprisu dýrd, og í hans hátignarfullu himnaför, en reindú þá undireins angunum til sjálfs þíns; og sjadú hvorsu breiður og vanhelgur þú ert; þar af fær þú lært ad þeckja mikil-

leik

leik guddómlegrar náðar þér til handa. Þegar vér æfum oss í þvilltum þauktum ad morgni dags, og gleymum ecki heldur því sama ad qvöldi, munum vér efalaust fá sigrad sérhverjar frelstingar, sem oss mæta; andveldara mun oss þá ad gæta vorrar skyldu, því kraptur Guds mun þá styrkja oss veika; þá munum vér ad qvöldi fá gladdst yfir velbrútuðum og farsællega endudum degi.

23. Hugvefja.

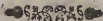
Þú ert mitt Traust, Drottinn! Drottinn!
min von í fró úngdómi mínum. (Ps. 71)

Séum ver sannfærdir um það, ad gjörvallt ráð Guds er einungis gæðska og vísdomur, ætti eckert, sem mættir oss í heiminum ad abla oss löngvinnrar hrygðar; því skyldum vér þá mögla yfir stjórnun Guds, eda gjera oss sicalfa órólega med ónýtum forgum? Engannveginu skulum vér qveina, þó ad vér fáum ecki allar vorar óskir uppfylltar, því hvorr veit nema þær hefði orðid oss til ógæfu einnar, ef veittust; viljug-
ir

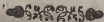
te skulum vér því fela oss á vald Guds,
 hvors náð er óendanleg og óvarandi;
 hvorsu luckusæla megum vér ecki allta
 óss, ad fá almáttngi sjálfur verndar oss,
 viðheldur og forþorgar oss, og þó ad oss
 bæru nokkrar mótlættingar ad höndum,
 því skyldi það abla oss hrygðar, fyrst
 þær úthlutast oss af vorum vísa og misk-
 unsamasta Góður? Sannarlega fáum
 vér eckert ríkara þhugunar-efni, enn það,
 ad vér stöndum undir umsjón og vara-
 tekt lifanda Guds; ef ástríkur fadir vill
 ecki gjöra barni sínu mein, hvorsu síður
 mun það Gudi ætlandi, hvorr, eins og
 fadirinn miskunar sig yfir sín börn, eins
 miskunar Drottinn sig yfir þá, sem hann
 óttast. Í stjórnum heimansins finnum vér
 óteljandi kunnimerkt guddómlegrar speki,
 náðar og almættis, því skyldi þar sú
 adgættla ecki hvetja oss til, með ánægðu
 hjarta, ad lypta vorum hjörtum upp til
 þessa alvalda Herra, sem svo dásam-
 lega stýrir öllu, og hefir svo nærgætna
 og nærvæma umsjón með lífi voru, og
 vakir ætíð yfir oss. Allur ótti, allur
 kvíði má því hverfa oss, þegar vér hug-
 leidum, ad Gud er oss nærlægur, allt

eius

eins at heimglegustu stöðum. Eg er,
 má sérhvorr af oss þenkja, hér einmana,
 en Gud er og með mér; eg geng hér ein-
 samall, en Gud leidir mig vegin; hvort
 sem eg tala, þenki eda þegi, sjer og becf-
 tr Gud allar minar hugreuningar og allt
 hvad mér mættir. Beri mér mæða nöck-
 ur ad höndum, leita eg hennar úrræða
 hjá minnum Gudi. Njóti eg nöckurra
 lífsins auðeggju-stunda, at eg ad þacka
 þær minnum himneska velgjörara. Ut-
 hellt eg í einrómt harmatarum, veit eg
 hann sjer og telur þau. Andvarpi eg í
 minnum einmanaskap og eyndum, er eg
 samt viss um, ad Gud minn sjer og
 heyrir mín andvörp. Sé eg í hærka
 staddur, veit eg ad Gud er minn vernd-
 ari. Megt eg sja at bak öllum minnum
 bestu æstvinum at jörðinni, veit eg þó,
 ad Gud er, og verdur til eilífdar, minn
 besti og trúfastasti vinur; og lofsins,
 þegar ad því kómunur, ad eg skal yfirgæfa
 þenna heim og safnast til fedra mína,
 mun sja Gud, sem gjordi mér svo margt
 og mikid gott í lífinu, verda mér einnig
 nædugur Gud í dauða. Þegar vér nú
 í sælu vorri höfum grundvallada þessa
 trú

trú og von til ens alvalda himins og
jardar Skapara, megum vér hughraust-
ir vera, hvað sem að höndum ver. Að
sonnu vitum vér ekki hvað oss er nærsta
degi mæta muni, en það vitum vér
með vissu, að allteins er þeim komandi,
sem hinum aflidnu dögum vorra lífs-
stunda, munum vér reyna mörg merki
Guds náðar. Mörg þúsund daga hef-
tir margur vor lífad, og er sérhverjum
þeirra höfum vér notið einhverrar náð-
ar eða velgjörninga Guds; hvors skul-
um vér þar heldur vænta er þeim kom-
andi tímum, ein nýrrar Guds náðar?
Eptir því, sem vér reynt höfum hringað
til þína trúföstu gæðsku, o vor Gud og
Fadir! vogum vér óqvíðnir og öruggir
að fulltrepsta henni hér eptir, og fela oss
framvegis þér er vald. Þyrðstú að sjá
fyrir ráði voru og öllum vorum lífs-
fjörum, samkvæmt þuinni náðuga vil-
ja, en gefdu oss ánæggt hjarta með allt
það, er þín speki úthlutar oss; vér er-
um þess fulltrúa, að þú, eptir að voru
reynslustandi hér í heimi er lofid, mun-
ir leida oss til eilífrar æru.

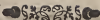

24. Hugvefja.

Vorir dagar eru skyndilegar burtflagnir enn
vesarans spóla, og, eru svo hjáfarir, að
þar var engin viðstada. (Jobs b. 7.)

Svorðu hástarlega burtflagnir mann-
legt líf! einn dagur er enn að nú,
rétt eins og eitt augnablik, útlidinn; og
þetta eru almenn fjör allra mannlegra
daga, þeir renna á burtu, sem vatns-
straumur, í skyndingu; einn dagur vísar
ur frá þeim komanda, og manndurinn
og arid flýttir sér hvort eftir öðru, og
þessi umskipti minna viðvara, þangað
til tímans straumur þverrar við mót ei-
lifdarinnar. Svorsu langt sem vera
kann, um svo almennileg umbreyting
skædur, við brú þessa heims byggingar,
er þó mátté allit sérleg nálgæg sérhver-
jum af oss; því þegar vér deyum, er
vor tíð á enda, vorir dagar burtu flagnir,
og þar bhdst ecki frammar tæktifæri
til, að odlast naid Guds og hans fjær-
leika, hafi þessa ecki fyrri leitad verid;
við endir þessa daudlega lífs, er bænar,
ydrunnar og vonarinnar tíð útrunnin;
á sama augnabliki, sem daudinn fallar
oss,

ofs, er sérhvors tilreidslu tíð ofs eilíf-
 lega mist og á enda. Vor hérvistar-
 tinn líður á burt og styttist með jafri
 ferd, sem dauðinn nálgast ofs frammar
 með sérhvörjum degi og sérhvörri stundu,
 og vor dauða- og dóms-dagur verður
 ofs þannig með hvörjum degi nálgart.
 Vor síðasti dagur er ofs því bráðlega
 upprunninn eda á enda, og hans lok
 skulu ávarða vor eilífu fjör. Þetta
 eru hugleiðingar þær, sem sérhvors dags
 endir alvarlega minnir ofs á. Hversu
 morg þúsund manna munu nú á þessum
 nærtíma kallast fram fyrir Guds dóm-
 stol, og hvað þá? ef ad einhverr af ofs
 á nottu þessari verda ætti í þeirra tolu?
 Ef ad sú skélfandi rödd hljóma ætti fyr-
 ir mínum eyrum á nottu þessari: gjörðu
 reikningsskap þinnar ráðsmennsku! O
 Gud! hversu ógnar mér þessi þánki?
 hvað mundi eg úr ráða ef ad svo skæði?
 æ! ad falla þér til fóta, miskunsami
 Fadir! og biðja þig, fyrir Jesú forþen-
 ustu sakir, ad vera mér náðugur; ad bið-
 ja þig ecki ad minnast minna umlíðnu,
 enddu, og til einfis, eda illa, bráðudu
 daga; en másté dauðinn yfirfalli mig

svo roveiflega, að eg fái eðki stundir til
 að biðja, og fela þér mína sálu. Eg vil
 því nú þegar gjöra það; þá bæni, sem
 eg vildi fyrri þig frambera á mínum síð-
 asta tíma, vil eg nú uppsenda til þín á
 þessari aðvöldstundu: o minn Gud! æ!
 vertú mér, fyrir Jesú forþenustu sakir,
 náðugur, og fyrirgef minna umliðnu
 daga afbrot. Réndú mér þann vísdom,
 að telja mína daga, og hugleida hvorsu
 fáir og óvissir þeir eru, að eg í tíma læri
 að búast verduglega við minni burtferd-
 ar-stundu. Bráðum burtíðda þeir dag-
 ar, mánuðir og ár, sem eptir eru af mínum
 áþvaddaða skammti hér í lífi, uns eg
 má viðbúast að flytja inn í endalausá ei-
 lífd; o að hún yrði mér farsæl eilífd!
 Eilífi Gud! þú einn fær uppfyllt þessa
 mína ósk, þá mest árdandi allra minna
 óska. Hvort sem mín æfisd verður blíð
 eða stríð, má mig lítils varða, egi eg
 að eins sæla eilífd í vœndum. Hún skal
 þá kenna mér, að blessa sérhverja mædu-
 stund, sem þín forsjón hér úthlutadi
 mér, til minna eilífu heilla, og að líta
 með gleði yfir mína afliðnu æfidaga.

25. Hugvefja.

Um daudann gef þú, Drottinn! mér, eg daglega hugsa megí, og ad mín afi' á enda fer, eg víst þot glemmi egi. Uppþis mitt hjarta, Herra minn! ad hræðast þynn'eg dóminn þinn, er uppreðst á eðta degi.

Ef vér viljum æfa oss í heilsufamlegri umhugsun daudans, ádur en þau ad ber, sínum vér þad allavega uphverfis oss, sem oss má minna á hann, stjál hann lífandi fyrir sjóur, og votta oss voru daudlegleika. Hvers dags quold minnir oss á vora endalykt, og á hvors dags morgni meguni vér segja vid sjálfa oss: vid lok þessa dags á eg eina dagferð færri eptir, af minni vegferðar leiðu í gegnum lífid; eg hlýtt þvi, uted tvofaldri ástundun, ad léppast eptir framförum í sömum frístundómi, þess heldur, sem mín daga og ára tala styttest mér; og hvad tjá oss vor ódum burtldandi óannad, enn þau samleika: manneskja! tíminn er stuttur og burtshgur í skyndingu? Hvort sem vér rennum augun vorum á þetta forgengilegleikans skóunarplaf, sínum vér allavega umbrentar,

fugar, óstöðugleika og eyðileggingu; allt,
 já, ekkert undantekid, í gjörvallri nátt-
 úrunni, minnir oss á vora egin endalykt.
 Blodinn á trjám og urtum, blómstrin á
 mörkinni, vindurinn, sem þýtur oss um
 eyrun, skóin, sem hverfa svo óðum burt,
 reykurinn, sem vindurinn fengkir, grasid,
 sem svo hastarlega visnar, og ótal adrir
 hlutir, er vér höfum fyrir augunum,
 sannfæra oss um vörn forgengileika,
 og allra jarðnestra hluta stuttu tilveru.
 Vér fáum ecki minnst vors bústadar, án
 þess daudinn komi oss undireins í hug;
 fyrri en vér hafa adrir búid á sama stad,
 sem nú eru daudir, og lengi mun það
 ecki vara, áður daudiú kallar oss hédan,
 til að vísja fyrri þeim, sem hér skulu bygg-
 ja eftir oss; nær því allstadar má halda
 að vér gáungum hér yfir daudra þein, og
 hvort veit, hvorsu nálægir þeir daudu
 eru oss, sem vér af hjarta elskudum með-
 an þeir lifdu? en hvort vorir sofnudu
 meðbrædur eru oss nær eða fjær, vard-
 ar engu, þar hitt er víst: að daudiú er
 ós nálægur, já, en þá nær, enn vér leid-
 um oss í arun. Máské hulin veikindi
 hafi þegar fest sig í mínu blódi, sem gét í
 út.

útbrotist á þessari nóttu, og lagt mig
 bráðum í grófina. Máské eg á nærstu
 stundu leggist sjúkur eda jafnvel dauður.
 Eld þetta sé að óttast, gjöra óteljandi
 dæmi líklegt. Hvað fáum vér því nauð-
 synlegra gjört, enn endurkaupa þá tíð,
 sem vér enn þá egum eptir, meðan vér
 enu þá njotum heilsu og fullra frapta?
 hvað er tilhlýðilegra, heldur en að hugsa
 til dandans, sem fylgir oss með sérhvor-
 ju fót máli? hans tilhugsan má því og á
 að blanda sér í allar vorar lystisemdir,
 og ecki víkja frá oss, þegar vér gledjumst
 með vorum ástvinnum. En þú, alvíst
 Gud! hekkir vort hjarta, og veitst hvorsu
 veikt það er til að stríða gegn dandans
 ótta og skélfingu; þú veitst, hvorsu ógéd-
 feldt oss er að hugsa til dandans; kéndú
 oss því þann vísðóm, að minnast hans
 alvarlega, og géfdu oss náð til að cesa
 oss í dandans nyttsamlegu umþenking-
 um. Því umhugadri, sem dandið verð-
 ur oss, því framur verður oss umhugad-
 um vora sonnu farsæld; ecki er því að
 óttast, að dandans hagleidingar bitri oss
 lífid, eda o'í þess órósemid, miklu heldur
 fá þær gjört oss lífid sanarlega farsælt,

med því að innræta oss það áform, að vera, hvort sem dauðinn oss kallar, viðbúna, gladdir og ánægdir að skiljast við þenna heim; verðum vér því skapfarnir, erum vér vissulega sælir bæði um tíma og eilífd.

26. Hugvefja.

Stedjid þúur í Drottni alla tíma. (Phil. 4.)

Þér lífum í þeim heimi, sem þóttar oss gæðsku Guds og kærleika í ótelulegum hlutum. Jordina hefir hann þrúdt með fjölda af margvíslegum gæðum. Hans vilji er það ecki, að vér eyða skulum dögum vorum í sffellðri óánægju, eða neita sjálfum oss um, að njóta með gleði hans velgjörda; þess vegna hefir hann svo dásamlega lagad vor skilningarvit, að sála vor gleðir, þegar vér smockum, sjáum eða heyrum víska hluti. Guds náðugi vilji er það, að vér lífa skulum hér á jerdunni, svo ánægdir og rólegir, sem mögulegt er í þessu óróleikans landi; þó er það auðsætt, að vér erum ecki til þess skapadir, æfinlega hér að lífa; því þarad það land, sem vér byggjum,

jum, er að álta sem gæsta-herbergi oss
 til handa, er það eðfi Skaparans til-
 gangur, að hér sé vor eilífi samastadur;
 nei! heimur þessi á einungis að vera oss
 skóli, í hvorjum vér læra egum vísdom;
 reynslustadur, í hvorjum oss ber að búa
 oss verduglega undir eilífdina. Margar
 og mikilvægar eru því skyldur þær, hvorra
 vér gæta egum á meðan vér búum hér á
 jördunni, bæði við Gud, sjálfa oss og
 meðbrædur vora; en, óhöfleg brúkun
 þessa lífs gæða, fær auðveldlega hindrad
 oss frá að æfa þessar skyldur, og sífeldar
 tvístrandi sorgir og áhyggja fyrir því
 jardneska, draga vort hjarta frá Gudi
 og eilífdinni, opt án vorrar vitundar.
 Hvað er því til ráða? Svörtvegga,
 það hinneska og jardneska, það eilífa og
 það stundlega, ber fyrir augum að hafa;
 vér egum að nota oss og brúka réttilega
 þessa heims gæði, það er: með höfsemi
 og skynsamlega; vér megum gleðja oss
 við lífsins yndæli, en ætíð með hofi;
 vér megum færa oss í ungt allt það góða,
 sem náttúran framreidir oss, en aldrei
 þess vegna gleyma vorri æðri og eilífu
 ávörðun á himnum.

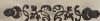
mættum vér ecki meta oss, ef ad vér ættid
 fylgdum þessari lífsreglu, og lærðum nú
 þegar ad dæma skynsamlegar eñ hringad
 til, um þessa lífs gjædi og lystisemdir.
 En, því midur! vér finnum hjarta vort
 enn þá allt of fast bundid vid heiminn;
 vér finnum hvorsu mikid vald þetta jard-
 neska hefir yfir oss; hvorsu torveldt, já,
 ómögulegt það er, voru spilla og breiða
 hjarta, ad afneita heiminum, ad enda
 hjá oss elsku til þess forgengilega, en
 festa í þess stad hjarta vort vid ædri og
 eilíf gædi. Því skyldum vér þá meglá
 á móti Guði, þó hann svipti oss þeirri
 gleði, sem vér álitum mikilvæga lucku
 vor, í, en sem hann sjer oss skadlega? eda
 þó hann svipti oss vorum hjærustu ástvin-
 um, sem vér, máské, elskudum framar eñ
 hann? ellegar: þótt hann svipti oss aud-
 æfun, sem vér, kannské, mottum framar
 enn bar og ofmjög festum hjortum vid?
 Vér breyttum miklu skynsamlegar, ef ad
 vér mettum allt þetta forgengilega eptir
 þess sanna verdi; rólegri daga mundum
 vér njóta, værum vér ecki of fast bundnir
 vid þetta jardneska; þolinmóðari bæz-
 um vér lífsins mótlæti, ef vér gættum
 þess

Þessi oss hollu afleiðinga fyrir vora seður áqverðun, og minna mundum vér góða daudanum, ef að vér ecki hefðum ofmítt íð dálæti á þessu jarðneska. Þvor Gud! Þyrðstú að kenna oss, að meta heiminu eins og sérhvörjum réttkríðnum ber! Nóg hefir heimur þessi til af þvi, sem vaðid fáí óskir vorar, en ónógur er hann æ til að fullnægja þeim; nóg er hann ríkur til að gledja oss, en of fátækur til að gjöra oss hólpna. Þort fódurland er á himnum, vor vegur þángað liggur í gégnum heiminu; hér leitum vér opt forgéfins heilla og áucegju, en þar munum vér loksins hvorttveggja fullkomid finna.

27. Hugvefja.

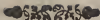
Gud er trár, sem ecki lætur yður freistast þfir megn fram. (1 Cor. 10.)

Svo er öllum jarðneskum hlutum var-
id, að þeir andveldlega fá tælt vort hjarta, til að gleyma allri áhyggju fyrir þvi, sem oss er meira árdandi; jafnvel saklausustu hlutir mega verða háskalegir fyrir vora velferd, ef vér ecki brúkum þá með gætni og forsjálega. Þar

ed vér opt hófum komist ad raun hér um,
 væri nú tími til ad þeckja vorn veikleika,
 og gjörast varhygdarsamari í nautn og
 brúkun jardneskra hluta; en, hvörsu fast
 er ecki hjarta vort enn þá bundid vid
 það forgengilega? sérhvörr dagurinn gíf-
 ur oss þar um nýa raun. Eftsins á-
 hyggja, andlegd og vellýst trubla oss á
 hvörjum degi, en hvað mun lofsins hér
 af leida oss til handa? efalaust það, ad
 hvað sem oss ætti mest umbugad vera,
 gjörir framur enga verkun í hjarta voru,
 svo ad vér verðum tilfinningarlaustir vid
 dýrmætustu sannleika Guds orða, sem
 þó ættu ad hræra og betra oss; vér skelf-
 umst vid eilífðarinnar umþenkningu, sem
 þó ætti ad gledja oss; af því orsakast
 léttúð vors hjarta, og umhyggjuleysi fyri
 velferd vorrar sálar; af því leidir það,
 ad vér hlífum oss vid ad taka uppá oss
 Jesú kross, afneita sjálfum oss og fylgja
 honum eptir; þess vegna verður dauð-
 inn svo bitur, ad vér vitum hañ eittsin
 muni svipta oss öllu, sem vort hjarta
 hafdi svo miklar mætur á. Þessi kvöld-
 tími er oss hentugur, til ad hugsa fram-
 ar, med eptirþánka, um þetta efni; vér
 skul-

skulum því segja skilid við heimsins tví-
 randi glaum og soll, og renna þaukum
 vorum til þess, sem oss mest áridur og
 viðvökur vorri eilífu ábörðun. Þorn
 huga viljum vér hefja til Guds á þess-
 arí stundu; hann skal nú einungis vera
 mál og mid vorra ossa, vors hjærleika og
 vorrar vonar. Setjum oss því lífandi
 fyrir sjónir, hvíllt lucka það er, sem vér
 adnjótum, ad vera Guds born og hans
 Sonar endurlenstu; ver alvarlegasti á-
 setningur veri nú sá, ad afbenda oss þér
 á vald, Gud, allrar aðestu! og hvorki
 láta lífsins aledi, né lífsins þrenng-
 ar snúa oss frá þér framvegis; med þack-
 látu hjarta viljum vér minnast þess,
 hvorsu dásamlega þín forsjón hefir leidd
 oss í lífinu allt hingat til, og hvorsu ó-
 útmálanlega mikla náð vér egum þér ad
 þacka, frá þess fyrsta anguabliki, ecki
 slzt í því, ad þú hefir umlidid oss óhegnda,
 hvorsu opt sem vér höfum af oss brotid
 þínu hjærleika, med svo mörgum aðbrót-
 um. Þér viljum og setja oss fyrí sjón-
 ir, þá yfrid mikilvægu umbreytingu, sent
 oss mæta muni við daudans og eilífdar-
 innar aðkomu, og nú láta þá tilhugsun
 verða

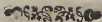
berda oss krotuga upphvatningu til sañ-
arlegs Guds ótta; vér viljum drottna
þfir vorum gédshæringum, vorum fýsu-
um, svo þær leidi oss ecki frammar afvega,
né spilli vorri eilífu velferd. En hvað
mun allur vor gódi ásetningur stoda oss,
nema þú, o vor Gud! sjálfur stjórnir
voru hjarta og helgir vort áform? Þó
vér reidum oss á vörn stöðugleika, verð-
um vér þó auðveldlega sigradir, þegar
vér gefum oss útt heimsins soll án þess
ad miñast þín; en med þíni hjálp styrkt-
ir, verður oss unnt ad sígra allar hans
gynnningar, og læra, sem ber, minna ad
meta fallvalta jarðneska Zeill, en képp-
ast af alvöru eptir æðri og óförgengileg-
ri á hinnum.

28. Hugvefja.

Berid ecki áhyggju fyrir morgundeginum —
hvorjum degi nægir sin þjáning.

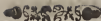
Mikid af þeirri áhyggju og sorgum,
sem olla oss órósemi í lífinu, leid-
ir af því, ad vér hugsum med ángist og
þvöða til ófominna daga, sem vér gjör-
um

um ofsi í grun, ad ofsi munni ordugri verda
 enn þeir nálaegit. Tíðum verjum vér
 öllum sálargáfum vorum til ad leita upp
 bæmi sorglegra tilfella, og grenslumst
 eptir einhverju þvi hrygdarefni, sem vér
 óttumst, ad hér eptir megi mæta ofsi.
 Hvorsu rólegir mundum vér ecki lífa, ef
 vér bærum ecki áhyggju nema fyrir þvæ
 nálaega, en fælum Guds alvösu stjórna-
 un á vald allt hid ókomna? ef ad vér
 brúfudum ofsi til huggunar í sérhverjum
 tilfellum lífsins, öll þau dásamlegu
 merkt, sem vér hlingad til reynt höfum
 um Guds forsjón; en voru hjarta er svo
 varid, ad það öllu framur eykur sér ó-
 þarfa órósemt, áhyggju og sorgir. Ofsi
 til blygdunar megum vér játa það, ad
 vér höfum eydt morgum tína vors lífs
 til þvillkra völsamra umþenkinga; þeg-
 ar vér vökundum ad morgni dags, vakna-
 adi undir eins vor sorglega áhyggja fyr-
 ir þvi, sem ofsi mæta mundi þann dag,
 og hinn fyrsti þánki, sem ofsi rann í hug-
 um morguninn, var qvldi fyrir þess
 dags mædu, þared þó þacklæti til Guds,
 fyrir rólega næturværd og vardvettflu
 frá allskyns háskafendum, átti öllu fram-

ar ad fylla vort hjarta. Hvernig mun
 oss vegna í dag eða á morgun? Sþyrjunt
 vér opt sjálfa oss; við hvorjum óhappa
 tilfellum munum vér nú ega ad búast?
 hverskyns sótt eða sjúkdómur mun legg-
 ja oss, þá minnst vonum varir, í rámið?
 hvort mun verda vort bana-efni? hvort
 vor dauddagi? mun voveiflegt tilfelli
 enda vora daga? munum vér þurfa ad
 qvíða sérlegum slifatillellum, óhamings-
 ju eða eigna tjóni? Med þessum og því-
 likum gríllum qveljum vér opt sjálfa oss
 ad þarflausu; med þessháttar áhyggju-
 sorgum vofnum vér tíðum ad morgni
 dags, og leggjum oss til svefnis ad qvöldi,
 og gjörum oss þannig lífið beifkt. **D!**
 vér fávilfr! því sköpum vér oss svo margt
 þúngt óþarft? svo mikla mædu til einl-
 is? því viljum vér auka oss bol, med
 sorglegri áhyggju fyrir okomiñi tíð, þeg-
 ar vér gladir njóta meguni nærverandi
 ánnægjustunda? mun þá ecki sa Gud,
 sem svo fódurlega hefir annast oss hñng-
 ad til, og annadist oss ein í dag, géta
 eins sñed fyrir oss á komandi tímumum?
 mun honum orðugra veita, ad snúa
 þeirri ógæfu, sem vér qvíðum fyrir, oss
 í hag?

í hag? Hættú, sála mín! segi því sér-
 hvorr við sjálfum sig; hættú að stygg-
 ja þinn Gud með angist og qvlda fyrir
 komandi tilfelli lífsins, sem gjöra þig
 svo órólega; leitastú við að búrthrynda
 allri efasemd, sem vantrúin ein vekur
 hjá þér; bíð Guds ráðstöfunar og vert
 róleg; gjerdú þér ecki lífid, með því líkri
 aðferd, mæðusamara enn ber; þar sömu
 hugar rósemi mættú ætíð sína í öruggu
 trúnaðar trausti til Skapara þíns, sem
 er þinn, fyrir Krist, fríðþægdi Fadir;
 frá honum mættú ætíð vænta ens besta
 og þess, sem þér er þollast; segdu því í
 vonarfullu trausti til hans: vel og dar-
 samlega mun efalaust minn Gud leida
 mig hér eptir, eins og hann hefir hring-
 að til gjort; hafi sérhvorr dagur míns
 lífs gífur mér óræf merki hans Födur-
 kjærleika, mun eg einnig að mínum ó-
 komnu dögum samfærast um hans náð;
 eg veit að hvortu eg trúí! hann er minn
 Gud og Fadir, minn verndari og vel-
 gjorari; í hans höndum eru öll mín
 tjör, og allt hvað mér mættir; eg fel það
 því allt honum að vald; fús skal eg legg-
 ja mig undir sérhvad, sem hann mér út-
 blut:

hlutar. Komu mér því að höndum látna eda ólána, líf eda dauði, allt verður mér það hollt og blessað, eptir forsjón míns góða Guds.

29. Hugvefja.

Hjartkjarann hefi eg þig, Drottinn! minn styrkleiki. (Psal. 18.)

Hefdi Guds gæðska ekki hagam því svo, að vinatta og mankjarleiki fiúdust manna at milli í helminum, til að gjöra sambúdir þeirra anægjusamar, væri veröld þessi langtum sorglegri, enn hún nú er, og engannveginn í henni unandi, en ann Guds mar jafnvel astúðlegasta vinatta ekki veita oss neina sanna gleði né anægju; sé hann vor vinur, erum vér í öllu tilliti farfællir; hjá honum finnum vér þar huggun, hjálp og aðstod þegar oss aliagur, sem vanmáttur vina vorra aldrei fær oss veitta, og enn astúðlegri kjarleika, enn vér vænta megun af besta astvíni. Af Gudi megun vér vænta oss huggunar og athvarfs í sérhverju lífsins andstreymi, sem oss mæta kann; hann er vor styrkleiki, vort flók,
vort

bort hellubjarg, vor Gud og hjálpari í
 allri nend; vinskap hans og hjærleika fá-
 um vér best reyndann og þecktaun, séum
 vér í nend eda vandæðum staddir; þá
 fáum vér fyrst matid rétt hans elsku, og
 hvorsu óblugur hjálpari hann er; þó g-
 ar allir vorir vinir bregdash oss, mun
 hann æ reynast vor trúfastasti ástvinur;
 þegar enginn vina vorra fær oss hjálpad,
 hvorsu fegnir sem þeir vildu, vitum vér
 að hans almáttuga hönd, kann öllu um
 að breyta. Þegleiddir af þessum him-
 neska vini, þorum vér óhultir að gánga
 út sérhverja heimstns háskasend; undir
 hans handleidslu höfum vér eckert að ott-
 ast; honum á vald þorum vér að fela all-
 ar vorar áliggjandi nauðsynjar, fullviss-
 ir um, að hann minni þeirra. Þó all-
 ir vorir jandnesku vinir sífelst umkringdu
 og ómudust oss, værum vér litlu nær
 hjá því, sem undir varatekt vors almátt-
 unga vinar; o! hvorsu þreyngjandi erum
 vér ecki ætíð til hennar! O! þú ástúdleg-
 asti vinur! vor Gud og fyrir Jesúm for-
 skadi Fadur! vörðstu að gefa oss sképn-
 um þínum ein þá nú vitni þinnar vins-
 áttu og hjærleika.

oss hætt við að villast, sem leida kunna
 oss til topunar; vörðstú að vera vor
 leidtogi í gégnum þessa heims háskafemd-
 ir, og þegar vér villumst, að rétta oss
 þína hjálparhönd áður en forgaungum.
 Þú þeckir grant, að vér erum fávísar og
 breiskar manneskjur, sem ekki vitum fót-
 um vorum forráð; vertú þvi vor ráðgjafi.
 Þú þeckir þau vandræði, sem oss svo opt
 mæta í lífinu og vér sjáum engan útbeg úr
 að greida, vertú oss þvi nálægur til vors
 frelsis. Þínum hjærleika fulltröystum
 vér til alls þess, sem bestu vinir vorir
 aldrei fá oss veitt, en einum að sann-
 færast um þín hjærleika, þegar vér skul-
 um deya, þvi þá liggur oss á honum
 mest. Þegar vinir vorir standa harm-
 andi við vora banasæng, og fá oss eckert
 lídsumt, lát oss þá finna þína hugun og
 hjálp, og reyna: að þó vort líf og sál van-
 megnist, ertú einn vort hjartans traust
 og athvarf eilliflega; en á meðan þín for-
 sjon skamtar oss hér æfniar skeid, vörðstú
 að leida oss, með áhrifri fódurhendi, í
 lífinu, og kén oss að elska meðbræður
 vora, eins og þú elskar oss, þángad til þú
 innleidir oss í þau ástúðlegu hjærleikans
 hjæ.

hæblyli, hvar iábyrdis elska á medal þína útvöldu, mun gjöra oss þeirra sambúð eilíflega yndislega.

30. Hugvefja.

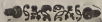
Kristur hefir oss eptirdæmi gæfid, ad vér skyldum um fylgja hans fótsporun. (1 Pet. 2.)

Uttir vitum vér, ad það var einfa erindi vors Endurlausnara í heimið, ad gjöra synduga með sáluhölpna. Med sinni saklausu þínu og dauda, hefir hann fyrir vorar syndir ad fuklu bætt; med sinnum dýrmæta lærdómi hefir hann kénit oss Guds vilja til velferdar vorrar; bædi med sinni kénntngu og sinu eptirdæmi hefir hann vísad oss þann rétta veg, sem vér ganga egum í lífinu, med óþreytanlegri ástundun í dygdanna framförum. En eins og vor Endurlausnari, frammar öllu, hefir oss upphvatt, sem hans saña tilbidjendur, til ad elska meðbrædur vora, og andsóna vora trú med sonnum kjerleiks verkum, svo hefir hann og sjálfur gæfid oss hid minnisstædasta kjerleikans dæmi. Af elsku til manna gæfst hann fús undir allar lífsins mædur og orðug-

leika; af elsku til mannanna leid hann hatur, ofsóknir og umfátur óvina sinna; af elsku til manna þoldi hann þær bitrustu þíflir, og lofsins þann hádulegasta dauda. Engu síður vottadi hann í umgengni sinni hér á jörðunni, sitt fjærleiksfulla hjartalag við alla, sem eins í lífsmlegum náðum staddir voru og leitundu hans hjálpar; með fúsu og viljugu hjarta lét hann sér umhugadar myndir þeirra; hann gétt um fríng, gjörði gott og græddi alla, sem af þúngum skuldum voru undirokadir. Þó vér fáum nú aldrei náð fotsporum þessa vors himneska Forgaungumans, er það samt skylda vor, að léppast eptir að vera eins síuadir og Jesús Krístur var, og að líkjast honum svo sem ofs fremst audid er; því hann hefir ofs dæmi eptirlátid, að vér skyldum fylgja hans fotsporum; en í hvorju gétur ofs audunnara ordid að líkjast honum enn í fjærleiksfullu hjartalagt, og godgjordasemi við þurfandi og náðstadda brædur vora, og það því frammar, sem lærdómur vors Endurlausnara upphvetur ofs, hvorfti bædi yduglekar né alvarlegar til annarar, dygdar enn fjærleikans,

ans, og hefir þar hjá sérslagi heitid vor-
 um fjærleiksvertum dörmetustu umbun.
 Þú sañi kristni! sem lætur þér aunn um,
 að feta í fótspor þíns Frelsara, lærdú af
 honum þessa tvöföldu reglu í æstingu
 fjærleiksverka þinna: vertú ætíð reidu-
 búinn til hjálpar, eptir efnám, þínum
 þurfandi lædbróður, og gjördú það líka
 með súsu hjartalagi; þessar tvær reglur
 séu ætíð hjá þér samfara. Þar fyrir,
 þegar nandstaddur bróður þinn leitast
 aðstodast þinnar, minnstú þá, að þú gæfst
 þér tælfæri til að breyta eptir Frelsara
 þínum; minnstú þá, hvorsu súst þú hefir
 til að hjálpa þeim, sem hans leitustu;
 minnstú þá, að þú átt með hreinskilnum
 fjærleiks-vertum þínum að votta elsku
 þína til Guds og þíns Frelsara; láttú
 þér þá í hug koma, að sá sami Gud
 skapadi þann fátæka og þú ríka, að þú,
 sem efni hefir til að hjálpa einum þurf-
 anda, áttir ecki meira skilid af Skapar-
 anum en sá nandstaddi, sem leitast hjál-
 par þinnar; láttú þér þá þykja, sem sá
 þurfandi hafir krosu Guds til þín um alla
 þá aðstod, er þú mátt honum auðsyna;
 vanti þig efni sjálfann honum til bjarg-

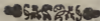
ar, svo að þú gétur ekki bætt úr þorfi hans, þá leitadú honum hjálpar hjá öðrum þar til megnugri; fáir þú ekki með edru bætt úr bóli hans, þá láttú honum þó í ljósi þitt meðaunnfunar sama hjartalag, og géfdú honum þau heilræði, sem þú heldur best þéna högum hans, að hann sjái með hvíllkri ást og álúd þú vildir honum til hjálpar koma; en varastú að áng-
 ra hann eða stnggja með beiskyrðum eða brislum, því Gud er forsvar hins fróma fátæka, sem sjer þitt hjartalag, og dæmir þig eptir því. En ef þá, kristni mad-
 ur! vilt sem nærst komast dæmi þins Zrelfara, þá skalt þú ekki láta þér nægja að hjálpa naudstoddum, sem leita þín, heldur leita þeirra sjálfur; máské þurf-
 andi bróður þinn blygdist við að birta þér mynd sína, og einhverjar orsakir apt-
 ri honum frá ungarvortun, svo að hann einungis í leyndum framberi sín harma-
 gvein fyrir Gud, og beidist hans hjál-
 ar; en þegar þú ellsur óvitandi, aðstod-
 ar þvillka naudstadda; þegar þú heims-
 nglega afþurkar þessara leynilegu tár; þegar þú leitast við þanig að endurbressa framid og sorgmædt hjarta, þá máttú
 heita

hetta verdugt verkfæri í hendu Guds, til
 hjálpar hans nauðstoddu vesælingum,
 og þá, þó eckert mannlegt auga hafi sjod
 þín heimuglegu kjærleiks-verk, þó þú ó-
 þecktur sért af þeim, sem þú létst þau í
 tje, máttú þegar gledja þig við þá umbun,
 sem þinn Jesús sjálfur hefir þér heitid,
 sem meira er verd en manna þackir eda
 fánóttur lofsthr, þegar hann á alls holds
 upprisu degi mun útbýta þér heuni, með
 þessum ordum: húngradur var eg, og þú
 mettdir mig; þyrstur var eg, og þú
 gaffst mér ad drekka; nakinn var eg, og þú
 klæddir mig; í myrkvastofu var eg, og þú
 vitjadir min; hvad þú gjordir einum af
 þessum minnstu, það gjordir þú mér;
 gáck nú inn í fognud þíns Herra!

31. Hugvekja.

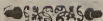
Hvorsu óransakánlegir eru hans dómar, og
 hvorsu ófínnandi hans vegir! Því hvore
 hefir þeckst sinni Drottins, eda hvore
 hans rádgjafi verid. (Rom. 11.)

Því grangæfilegar sem vér skodum
 vort líf, því þtarlegar sem vér hf-

irvegum jafnvel þau smásmuglegustur
 tilfelli, sem ofs mæta, því undrunar-
 veiðarl má ofs sfnast guddómlegrar for-
 sjonar stjornun, og vor vealeidsla í lífinu.
 Saut er það, að vér skamshvar mannesk-
 jur, vitum ekkert fyrirfram hvað ofs bera
 muni að höndum, eða um hverja lífsins
 gleði. eða sorgar. vegin Gud! þóknast
 muni að leida ofs; en allsteins fyrri það,
 að þetta er ofs hulid, megum vér þríf-
 ysdom hans og gæðsku. Mundi það
 ekki miklu framar spilla enn bæta ráð
 vort, ef að vér vissum jafnan fyrirfram
 hvað ofs ætti að mæta? hversu óþolin-
 modir mundum vér þá ekki bíða þeirrar
 luctu, sem vér vissum ofs í vændum?
 mundi ofs þá ekki miklu minna til heðnar
 finast, þegar vér lofsins hreyptum hana?
 Svo færi það og, ef vér fyrirfram þeck-
 um óhamngju eða óláns tilfelli, sem fyr-
 ir ofs lægt; með ángist og qvða secum
 vér það daglega nálgast ofs, og þessi ó-
 rósemi mundi, ekki að eins, svipta ofs
 allri gleði af þeirri hagsæld, sem vér nú
 aðnjótum, heldur gjöra ofs fyrirfjed ó-
 komid ófall að langvinnu og meira mót-
 latti. Lofaður veri þá Gud! sem hvort
 um

um sig hulid hefir fyrir augum vorum. En þar á mót, ef vér gætum þess, sem nú þegar er við oss framkomid, og lítum til þess umlíðna, hvorsu ljófir verda oss þá ecki vegir vors Guds? vér sjáum þá berlega hvorsu haugur vor og lífskjör stjórndust opt og tíðum þvert á móti því, sem vér siofnudum til, og því, sem bæði vinir og óvinir tilsiindludu. Já! þegar vér grant fornu að skýgnast eptir þeim lítilvægu orsökum, sem umbreyttu voru ástandi eda áformi, áu þess vér gættum þar að, leidumst vér eptir á til sannfæringar um, að gudleg forsjón hafi haft sína hönd þar í oss til ens besta. A þessu mun hvorr einn fá berlega þreifad, sem með nágvæmri adgættlu yfirvegar sitt umlíðna líf, og það komnu mátt hefir á lífsleiðinni. Mun ecki, til dæmis, margur af oss sjed hafa eitthvort ólán eda óheill sveyma yfir þesdi sér, sem annaðhvort óvinir vorir, eda sjálfra vor óframsýni, eda jafnvel yfirsjón, voru ollandi, en um leid óttast og quiddid fyrir henni, og þá í brád engin úrræði sjed, til að komast hjá henni? En óvænt, má

inn gaf gaum ad, mætti opt, af hvorju leiddi, ad ógæfa sú eda bætta, sem vér meintum oss óumflýanlega, og hvorrt vér svo ákast quidum, hvarf á burt, en vér óvænt urdum frelsadir. Hvorju vildum vér nú tileinka þetta, nema gud=legrar forsjonar stjornun, sem lét þá lítillvægu orsök adbera, á þeim stad og tíma, og undir þeim fríngumstæðum, ad hún hafa kynni svo heilnæma verkun oss til heilla? Svo margfaldar háskafemdir, sem oss umkringja í lífinu, hvorjar vér allfærstar þeckjum fyrirfram, svo áþreifsanleg er oss ósjaldan eptirá forsjonarhönd vors Guds, sem frelsadi oss opt, fyrir eum vér vissum af þeim háska, t hvorjum vér vorum staddir. Bidlið afskipti hans finnum vér, þegar vér gætum þess, af sér hvorjum hogum vors lífs, og ad hann æ sjer betur fyrir oss, en vér sjálfir höfðum vit á; stundum quidum vér ein hvorju eptirvæntu tilfelli, sem vér álitum oss óhamingju efni, og gjordum allt vort til ad fá því afstört, en vorir vildburdir urdu til forgéfins, tilfellið hitti oss, en í stadiñ fyrir ad ossa oss ógæfu, sem vér quidum fyrir, vard það

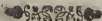
oss

oss til heilla; stundum kúptumst vér af
 öllu nregni eptir einhverju því, sem vér
 álitum heill vora undirkomna ad ödlast,
 en allir vorir atburdir brugdust, og ept-
 irá lærdum vér ad þeckja, ad heill vor
 var ad hreppa það ecki, er vér helzt girnt-
 umst. Já! hvorsu sárlega qveinudum
 vér ecki allopt yfir einhverri mædu, sem
 oss ad hondum var, en þessi sama mæda
 varð opt meðal til vorrar lucku og gleði
 síðarneir. Sárt harmadi Jakob son-
 ar missirinn, en missir þessi varð hó or-
 sof til Jósephs æru og upphefðar í
 Egyptalandi, hvar hann forforgaði sitt
 gjörvalla Fodurbús. Dásamlegir eru
 því þeir veigr, alvissi Gud! sem þú leidir
 oss á ígégnum lífid, allir eru þeir misskun
 og sannleiki; leid oss því eptir þínu vís-
 doms ráði, og medtak oss lofsins til æru.

32. Hugvefja.

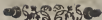
Allri yðar áhyggju varpid uppá Gud, hann
 ber umhyggju fyrir yður. (1 Pet. 5.)

Ecki er það einungis sú ædsta heill vor
 í þessu lífi, ad mega med öruggu
 trausti fela oss Gudi, og varpa uppá
 hann

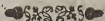

hann allri vorri áhygaju; heldur er ofs þad öldungis ómissandi í þessum óstöð-
 nga heimi, að trúa almáttugum Gudi fyrir ofs og öllu voru ráði; þvi hverfu litlu orkar vort veika megn af sjálfsdæða-
 um til eblingar vorri farsæld? Þad, sem vér sæljum ákafast eptir, gengur ofs úr greipum, allsopt jafnskjótt sem vér náum þvi, og þó vér á stundum edlumst þad vér eptir sæljum, verdur þad eins opt að minnstri heill, hverju vér mest treystum; svo veikir eru vitsmunir vor-
 ir og kraptar. En samt ber ofs ecki að vera affskiptalausum um vora tíman-
 legu velferd, og vænta alls af forsjón Guds, án þess sjálfir að leggja þad fram sem í voru valdi stendur, til hennar ebl-
 ingar. Skapariñ hefir íñplantad sálu vorri laungun eptir farsæld og ánægju, skynsemi og frjálscræði hefir hann þar til gæfid ofs, að vér eptir þeirra ráði og til-
 vissun, velja skyldum þau meðöl, sem best mættu þéna til hennar eblingar. Þad er ofs þessvegna ecki einungis leyfi-
 legt, að léppast eptir velgengni með öllum leyfilegum atburðum, heldur er þad skylda vor, og mótsfridur engannveginn þvi

því bœði, sem þýdur ofi ad varpa allri vorri áhyggju uppá Gud; því ad vænta hjálpar af forsjón Guds, þegar vér sjálfir afrækjum þau meðöl, sem skynsemin þýdur sérhverjum heilvita ad brúka sér til góds, er ógrundad traust, og hefir ekkert fyrirheit. En jafuvel þó vér þanig séum skuldbundnir ad leita lucku vorrar, verðum vér æ þess ad jœta, hvorsu ofi er villuhætt, svo vér þess vegna fáum ekki med vissu sagt um neitt stundlegt, hvors vér óskum ofi, ad það sé fortakslaust nauðsynlegt til vorra heilla; því, hvorsu skamshnir erum vér, um biltingu og afleiðingu ófominna tíma, sem í svip breyta mega öllu hlutanna ástandi? Reynslan sannar svo opt, ad það sem vér, eptir bestu vitsmunum, meintum ofi í dag gott og gagnlegt, verður ofi á morgun ad óheill, og þá lærum vér fyrst ad þeckja vora skamshni; já! vér finnum ósjaldan hvorsu ónógir vér erum sjálfum ofi, til ad sjá og ráða fyrir óvæntum tilfellum, sem mida til heilla vorra eða óheilla; og hvað ætti þá heldur, en þessi egin reynsla, ad fá ofi leiða til ad varpa uppá Gud allri áhyggju vorri, en þessa

aft ættid, þó med varúð, eptir jandneskri
 lucku, en þótt hún vurdast mætti girni-
 leg, og aldrei med óleyfilegum medslum,
 heldur felg á hans vald, er öllu stjórnar,
 og einn þeckir, állt útfall vorra leyfilegu
 atburda, og treysta því, hann ber um-
 hyggju fyrir oss, hann þeckir og grant
 hvað oss, sem litum optast nær einungis
 á það nálæga, best hágar; hann skortir
 ecki heldur vilja og mátt til að ebla vor-
 ar heillir. Hvorsu fúsa má þá ecki þessi
 trú til Guds gjöra oss, til að varpa all-
 ri vorri áhyggju uppá hann, og fela í
 hans vald öll vor efni, hvort sem oss
 gengur að óskum og atburdir vorir hepp-
 nast eða ecki; og hvor lífsregla ætti þá
 heldur að vera oss hugfastari enn þessi:
 Fortakslausi vil eg ecki óska mér þess,
 sem mér er kjærast; ecki vil eg telja mig
 óscelli fyrir það, þó eg ecki fái ættid mín
 vilja; aldrei skal eg mæla á móti mínum
 Gudi, þó hans ráðstafan á hógum
 mínum og tilfelli, verði ódrúðsi enn
 eg laus og óskadi mér; eg veit hann er
 minn vafi og allrabesti Fadir, og að eg
 er hans barn; síst ber mér við hann að
 skorda, hvorninn hann ebla skuli heill
 mína;

minna; því viss er eg um hans mátt og vilja til þess; þar uppá voga eg að reida mig í lífi og dauða; eg skal því vera á-nægður með hvað helzt hann lætur við mig framkoma. Þessum vorum alimátt-uga og besta Góður einum, verðum vér deyandi að trúna fyrir sálu vorri og eilífri velferd; því skyldum vér þá ekkí eins trúna honum fyrir lífi voru og þess naufsynjum, og óhultir varpa uppá hann allri vorri áhyggju, þarad hann ber um: hyggju fyrir oss?

33. Hugvefja.

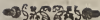
Það er eilíft líf, að þeir þekki þig einan sann-ann Gud, og þann þá sendir, Jesám Kríste. (Joh. 17.)

Sú mesta heill vor dauðlegra manna hér á jorðu, er vissulega þessi: að þekja Gud réttilega; en ef vér ná viljuni þessari þekkingu oss til sannra nota í lífinu og oss til sálubjálpar, þá ber oss að leita hennar þanig og með þeim með-ölum, sem þar til eru líflegust, eru þau fyrst: ydugleg umgengni með Gudi í guduræflegri og trúadri bæn, við hvorja

vor

þor fála kénst, svo að segja, í nákvæma
 sameiningu við þann óþyrtlega og al-
 mættuga Gud; því hvort heldur sá
 jannkristni, í naund eda háská staddur,
 framber sínar andvarpanir og harma-
 tölur fyrir sinn himneska Födur, ellegar
 með hrærdi hjarta færir honum lofgjörð
 sína og þacklæti, fyrir þáða velgjör-
 ðinga, og hans dásamlegu vegleiðslu í
 lífinu, nema þó gjörvallir hjartans þank-
 ar hans bidjandi sálar stadar hjá Gudi,
 sem hún setur sér fyrir sjónir, eins og
 hann nallægur væri, og sem þann, er
 þeckti sérhvörn sinn hjartans þanka, vitti
 alla sína þorf og aliggjandi naundsyn,
 og sé líka ætíð fús til að hjálpa úr sér-
 hvörri neyd. Við Gud sinn talar þessi
 bidjandi kristni, með sömu fromu hjart-
 ans einföldni og öruggri trú, sem goft
 barn talar við dygdaríkann födur; hann
 býrdir fyrir sér óteljanlega velgjörðinga
 síns Guds, sem hann þyggur, ásamt
 svo mörgum öðrum meðbræðrum sí-
 num, og gledur sig af því, að vita sem
 fleirsta verða þeirra aðnjótandi, svo að
 sem fleirstir megi við þá nppörfast til
 að elska og vefsama ásamt sér, þann
 mist.

miskunnarríka mannaða velgjörara, sem
 hann veit að hefir nógann vilja og mátt,
 til að útbýta svo margvíslegri blessun
 sérhverjum, er honum best hagar. Af
 þvílíkri yduglegri umgengni við Gud í
 bæni, lærum vér og að þeckja hann rétt,
 oss til sannra nota; vér fáum þá sjálfir
 að reyna, að öll góð og öll fullkomin gjof
 kómur frá honum, og að hann hefir födur-
 lega meðaunmun með sínum naundstoddu
 börnum. Hans miskunnarríki ljærleikt
 og vísdomsfulla forsjón, verður oss því
 tilbeidsluverdari, sem vér betur komumst
 að raun um það, hvorsu dásamlega hann
 stjórnar vorum lífstíðum, og hvorsu
 nákvæmlega hann lætur sér umhugadar
 vorar þarfir; en þó náum vér ein þá full-
 kómari þeckingu á Gudi, þegar vér ven-
 jum oss til, að setja öruggt trúnaðartraust
 til hans náðar. Að þeckja Gud og egin-
 legleika hans einungis eptir því, sem vor
 manlega skynsemi fær imíndað sér þá,
 verður oss samt fyrst huggunarríkt, ept-
 ir þeirri ávísun, sem Jesús, svadaranna
 Forlökunarmadur, hefir sjálfur gefid oss,
 því hann hefir kært oss að þeckja hann, sem
 vorn forlökada Födur, sem hann, sem áttid
 er fús og reidubúinn til að fyrirgefa oss

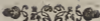
vor afbrot, þegar vér ydrumst þeirra af
 hjarta, og snúum oss til hans; því meiri
 og fleiri sem vér þeckjum vorar syndir,
 því frammar sañfærunist vér um mistun
 vors Guds, sem vill samt taka oss svo
 brotlega til náðar, og þar af leidir það
 náttúrlega, að vor hjærleiki til hans ver-
 ur því heitari, sem vér þeckjum betur að
 oss er meira uppgéfid; því frammar kapp-
 kostum vér og framvegis að framganga
 með óflekladri samvitöku, svo sem fyrir
 hans alöfngna augliti, og þetta samvit-
 öku-vidgænta framferdi er, auk þessa, en
 þá nýtt meðal til að læra betur að þeckja
 Gud. Þessi vor samvitöku, sem er vott-
 ur alls þess, er vér aðhöfumst, á sífellt
 yfir því að vaka og gæta þess, sem Gudi
 er þöcknanlegt; þar af vitum vér, segir
 Gudspjallamaðurinn Jóhannes, að vér
 þeckjum hann, ef vér höldum hans bodord;
 hvort sem segir: eg þekki hann, og heldur
 ecki hans bodord, sá er lygari, og enginn
 sañleiki er í honum. Þegar sú innilega
 laungun eptir að þöcknaði Gudi, stjórnar
 gjörvöllum athöfum vors lífs og voru
 hugarfari, þá heitir það fyrst, að vér þeck-
 jum Gud rétt, oss til sañra nota, því þá
 verður sú þecking oss til sálargagns bæði
 hér

hér í tímanum og síðan í eilífdíni. Þar, o vor Guð! munum vér enn fremur sanna-
færast um: að það er eilíft líf, að þeir
þecki þig einann sannað Guð, og þann þú
sendir, Jesúm Kríst.

34. Hugvefja.

Oss lánkar, með hjálsum oss, eptir óskabarna
réttinum, og vér væntum eptir lausn
voss líkama. (Róm 8.)

Sérhvorr, sem býrdir fyrir sér með ná-
gðæmri athygli ásigtkomulag man-
legs lífs, má játa sanna afmálun þá er
Móses gaf fordum: Þegar lífid er sem
kostulegast, er það mæda og ervidi; því
hvorr er sá dauðlegi, hvörn stöðugt telja
megi fríð frá allri lífsins mædu, hvort
sem hann á að sér mikid eda lítid? aldrei
er hér í heimi að stóla uppá stöðuga lucku,
hennar hverfula hjól snýst svo ódt um
kring, að ekki má anga á festa. Sá sem
í dag heldur sig óhultann hvílla í lucku-
ar skauti, má opt að nærsta dags morgni
fína sig umvasið eyndum; og þó menn
hélðu sig óhulta fyrir þvílíkum lucku-
ar biltungum, má þó jafnan gvíða, að dauð-

að, sem enginn fær umflúid, munni aðbera þegar minnst varir, og að hann gjöri svo gagna endan á lífinu og allri þeirri ánægju, sem með niðri hér af svipulum heimsgædum. En hvað er þá til, sem gjört fái oss líf þetta æskilegt? má ekki um það og allt stundlegt segja með Salomoni: að það sé eintómur hégómi? Já, vissulega mætti það lítilsverdt heita, ef að vér ættum oss enga æðri, enga stöðugri lucku í vændum, heldur en þá, sem oss er kostur gífur á að njóta af fallvöltum munum þessa heims; og ætti vor tilveru- ttd með öllu þrotin vera, að endudum þessum fáu, en opt mædusönu, hævist- ar-dögum; vér mættum þá vesælastir heita allra Guds sképna, eptir Þostul- ans atgæði, ef að vér vona ættum á Gud einungis fyrir þetta skamvina líf. Að sönu hafa nokkrir fornallda Spækingar mörg lítleig rok til þess leidd, að sálin ekki deya mundi þó líkaminn dæi, en enga al- meiningi áreiðanlega og fullvissa ástæðu hafa þeir þar um talid. En lofadur veri Gud, sem um þetta mikilvæga efni hefir gífur oss, til gleði vorum ódaudlegu sál- um, skirari fullvissu, en manleg skynsemi fétt ádur uppgotvad; Jesús Kristur, heims

heimsins mikla ljós, sem af Gudi var í heiminu sendur til að upplýsa alla menn, hefir lífid og ódauðlegleikun í ljós leidd. Enn hefir opnad oss sjónir á því, sem hulid var dauðlegra manna augum; lærdómur hans sánfærir oss þar um, að þetta líf sé einungis að álíta, sem byrjun eða undirbúningur vors eiginlega lífs, eins og vor barndóms alldur, á hvorjum vér búast egum undir miklu dýrmætara lífi, sem tekur þar við, er þetta þrjú, en sent þadan af skuli engun endan taka. Þessi lærdómur kynnir oss, að sála vor, sem ódauðleg vera, egi fyrir höndum að flýtafast inn endalaus eilífð, en líkaminn endurlifgaddur, af grofni á sádan upprifun, sálu á ný sameinadur, að taka eilífa hlutdeild í þeim ljórum, sem sálu eru veitt. Sveinslags ástand hefir þessi sami Jesú lærdómur opinberað oss, að eilífi dauðlegum sé fyrirbúid í þessari eilífi, sem sér hvorjum ávarðast skuli, eptir því, sem hvor einn hafdi sig undir hana búid, á meðan hann lifdi hér í heimi, því ómetanlega farfæld egi þeir í vændum, sem með þolinmædi stundad höfdu í góðum verkum, að gjöra sig heinar verduga, en hörmung og hrellingar nuni þeirra blutfall

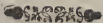
verda, sem illa breyttu. Um eilífðarinn-
 ar farsæld, sem útvöldum fyrirbúin sé,
 hefir Jesú lærdómur gefid oss skra undir-
 vifun og gledilega afmálun, sem nægja
 má oss til uppörfunar kappsamlega ad
 ástunda, ad gjöra oss hennar verduga,
 somuleidis oss til huggunar á lífsins
 ma dudgeum, en einá helzt vid adkomu
 dardans; Því ecki einungis hefir vors
 Endurlausnara lærdómur opinberad oss
 þess sæla lífs ásigkomulag, sem bídur
 dygdugra manna, heldur og kénnt oss,
 hvornig vér hér í lífi ættum ad búa oss
 svo verduglega undir það, ad vér mættum
 þess njótandi verda, med því trúlega ad
 breyta eptir lífsreglum þeim, er hann
 fyrirlagt hefir sérhvorjum kristnum, sem
 sáluhólpni vilji verda. Hann krefur því,
 ad vér venjum oss aflostum, spornum vid
 sérhverri syndugri tilhnefingu, hreinsum
 oss af öllum holdsins og andans saurug-
 leika, en leggjum alla alúd á framfarir í
 ráðvendni og dygdum, svo vér fáum gjört
 vora útvalningu vissá. Reynslan hefir
 kénnt oss ad þeckja þessa stutta lífs fall-
 valta hégöma og forgengilegleika, en guds-
 leg optuberun eilífðarinnar endalausu
 farsæld, og því skyldum vér þá ecki láta
 oss

ofs annit um ad edlast hana, og heldur kjósa ad fara á mis vid sérhverja sæld þessa heims, eñ ad missa vonina um eilífðarinnar sælu, sem ofs er gésu kostur á síðan ad hreppa? Von þessarar dýrmættu sælu gjeri ofs þvt óþreytanlega í verkun vorrar sáluhjálpar, og styrki ofs í lífi, lídun og danda.

35. Hugvefja.

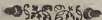
Minneir nockurr, sá hyggi ad þeirri áminningu. (Rom. 8.)

Þad dýrmæta kjærleikans bodord, sem bhdur ofs ad elska náúngann eius og sjálfa ofs, iñibindur líka skyldu þá, ad vér skulum ala önn fyrir bræðra vorra andlegu og líkamlegu heillum, eins áhyggjufanilega og vorum egin. Allir þeckjum vér skyldu vora, ad hjálpa naudstöddum bræðrum vorum í uppáfallandi vandræðum þeirra, svo framt vér höfum efni og tækifæri til; en þar med höfum vér þó enganvegiñ fullnægt þessu kjærleikans bodordi, sem bhdur ofs þvt meiri umhyggju ad bera fyrir bræðra vorra andlegu þörfum, sem eilíf velferð þeirra

er þessari tímanlegu mikilvægarí. En
 hvorsu fáir gæta nú skyldu þessarar? al-
 ment halda með sig að hafa fullnægt ná-
 úngans fjærleiks skyldu, gæfi þeir svaung-
 um að borda, fasti flýk á þann nákt, eða
 gæfi þursameðnum ólunnsu í góðri mein-
 ligu, máské-á stundum óhaganlega, eða
 þeirra sama ástandi lítt kunnugir; en að
 leida þann á réttañ veg, sem villtur fer,
 að aðvara og áminna þann, er í löstunum
 anar, sem blindur, fram til egju ólucku,
 það álta menn skylduñi midur viðkom-
 andi, og þó er það Guds útpreykilegt bod-
 ord: straffa þú, heitir það, bróður þinn,
 svo að þú berir ecki skuld hans vegna; það
 er Jesú lærdóms bod, gæfid sérhverjum
 fristnum: ef maður verður á einhvorn
 hátt af nockrum bresti yfirfallinn, þá leid-
 réttid hann með hógværum anda. Þér
 hefum þar um eñ framár Jesú egid dæmi,
 sem oss er sett til eptirbreytnis; hann lét
 sér ecki nægja, að metta húngrada, að
 lækna sjúka af allshattar krankeðæmi;
 nej! andlegar meinsemdir maña lét hann
 sér í mestu rúmi liggja. Hann kændi far-
 fróðum, leiddi þá á réttañ veg, sem villt-
 ur foru, aðvaradi og áminnti synduga,
 og vardi allri anhyggju til þeirra betrun-
 ar.

or. Ef að þú, kristnið maður! vilt hér í
 breyta eptir Greflara þínum, þar láttú
 þér vera aumt um, að fæ broður þín, sem
 þú sjer villurafandi, leiddaú aptur að
 réttaú veg, aumiú haú og aðvarad við
 haúka þeim, sem þú sjer haú stofna sér í
 með framhaldi að lastaúna vegi. Viljir
 þú samt vænta þér, með aðvörum og a-
 miúningum þínum, að fæ haú til betrun-
 ar leiddaú, máttú gæta þess, að haga
 þeim vel og forsjanlega, ætíð með var-
 hygd og gætni. Sjálfseúlfkan er þess
 oflandi, að meú almeúnt affaka eða dylja
 lýti síú og aúvyrðingar, bæði fyrir sjálf-
 um sér og eðrum; vilja þvi optast sjuast
 betri, eú þeir eru í raun réttri, hvar af
 leidir, að meúnum er eekert viðgæmara,
 eun að aðrir hræri við brestum þeirra,
 einkánlega þeim, sem þeir eru af náttúru
 hnetgdir til, og eru þeim þvi með lángri
 æfingu kjarir vordnir og að vana. Ef
 þú þess vegna stundar að fá bresti þíns
 hrasada broðurs lagada og haú betrad-
 aú meú ámtúningum, máttú varast að
 brúka við haú beúskyrðtar ádeúkur, heldur
 byrja þær ætíð með høgúværd og blúðlyúdi-
 ber þér þvi fyrst að leitast við að ávinna
 þér ást hans og traust, um hvað þú mátt

gjöra þér von, þegar þú fær hann þar um sánsærdann, að ekkert, nema etulæg ást til hans og laungun eytir hans velferd, leidi þig til að hræra við hans lötum, og fá hann vanni af þeim. Med jafnblíðri aðferd áttú að setja honum fyrir sjónir, í hvíllka ógæfu hann steypi sjálfum sér med framhaldi á lastanna vegi, og gjöra honum andsjena ógæfu þá, sem fyrri eða seina þar af leida muni, en undir eins ber þér alúd að sjúa, að honum verði eins skiljanlegt, hvorsu hollt og nauðsynlegt honum verda megi, að láta af illu en læra gott að gjöra. Þáir þú med þessháttar fortölum, bróður þinn leiddan til vidurkennningar bresta sinna og áhyrdinga, þarf honum jafnframt fyrir sjónir að setja: að jafnvel þó orðugt finnst, að afueita sjálfum sér og afleggja gamla synða vana, sé þó sá figurin veglegastur, fái nokkur sigrad sjálfan sig, en þó honum finnst kunnidygðanna vegur, sem hann einsetur sér framvegis að feta, gagnstædur gædslagi hans, og þessvegna yfrid orðugur, sé hann það þó ekki nema í fyrstu, þó smánisaman verði hann við vana og æfingu andfarnari. Þess vegna, til þess að gjöra hann fúsari að fylgja heilæðum þínu.

þínum, er æ hentugt, að leida hönnu, ecki einungis sjálfra dygðanna ágæti fyrir fjónir, heldur og þá dýrðlegu umbun, sem dygdum er heitin í þessu og komanda lífi, og sem eru jafn dýrmæt og æskileg, sem ófari þær, er af löstum leida, mega óttalegar verða sérþvörjum skynjandi manni, sem man til eilífdarinnar. **Sæll ert þú, Kristni madur!** heppni þér þannú að fá bróður þín, sem frá sauleikanum villstíft, aptur á réttañ veg leiddañ; því hvorr, sem syndaranum snýr frá villu hans vegar, hefir frélsad eina ond frá dauða, og mun hylja fjölda synða.

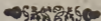
36. Hugvekja.

Stöckvid ecki Andann. (1 Theff. 5.)

Gætt gott tré ber skémmundann ávört, og eckert skémmt tré góðann ávört. Meñ samanlesa ecki sitjur af þyrnum, ecki heldur vínber af þíslum. Góður madur framber gott af góvum sjód síns hjarta, og illur madur illt af vondum sjód síns hjarta, sagði Jesús forðum til Gyðinga-fólks; og er það mála samast; því girndir og atþafnir vorar hafa stufrú

fyrstu upptek frá hjartalaginu. **Sá,**
 hvors hjarta er gott, gjörir góð verk, en
 hinn, er vondaan mann hefir að geyma,
 fremur fúslega illt, eptir því, sem hans
 inbortis hjartalag er betra eða verra til;
 að minsta kosti gjörir hann fátt það, sent
 í raun réttir gétur góðverk heitid; þess
 vegna er allt undir því komid, að hjarta-
 lagid sé gott. **Sá,** sem vill skirrast við
 illt, án þess að bæta hjartalag sitt, hann
 má heita að byggja hús sitt á sandi. Eng-
 in er af náttúrunni allskosta góður, og
 enginn að öllu leiti vondur. Það er því
 skylda sérhvors, sem góður vill vera, að
 ebla og styrkja hjá sér þær góðar tilhneg-
 ngar, sem hann af náttúruferi er hneigd-
 ur til, en dempa hinar vondu, og er jafn-
 mikil þörf á hvorju um sig, því heldur, sem
 jafnvel góðar tilhnegngar koma við for-
 sömun þessarar skyldu, áudveldlega að
 nidurþaggast. Svo sknit reynslan, að
 einatt fari hjá þeim, sem ekki lætur sér
 annað um, að viðhalda og ebla hjá sér
 sama mánefsku; úr hjarta hans upprect-
 ist hún samansaman, því ámtúir Postul-
 in Páll ekki ófyrirsýnu þá thessalonísku
 menn: að útsloekva ekki Andann;
 það er að segja: að útrydja ekki úr hjarta
 sinu

sfinu því er iðilega hugarfari. vegna hvors
 vér vogum að kalla Gud vörn fœdur, og
 sem er pantur uppá arfleifð vora á him-
 ni. Yfrid mikid ríður oss því á, að rót-
 festa og stöðugum viðhalda þessum Krists
 anda í vorum hjörtum, og láta hann stjórna
 öllum athöfnum vors lífs. Þá má það
 heita, að Gud búi í oss, og vértí honum.
 En fyrst og fremst liggur oss á, ef vér
 temja viljum oss þetta gudlega sünislag,
 rétt að þeckja sjálfa oss og vorar tilhneig-
 ingar, ætíð styrkja hjá oss betur og betur
 þær góðu, en nidurþagga þær vondu, og
 þá er að almennum mannkjærleiki er ein af
 þeim dygðum, sem eptir Krists lærdóms
 budi þrýða á sérhvors Kristsins manns
 hjarta, egum vér að láta oss annat um,
 að nidurkæfja þær tilhneigingar, sem hefi
 gæti til hindrunar vordid. Misfíllin
 sjálfsefka er þess alloppt öllandi, að vér
 lítum framur eptir voru egin einu ann-
 ara gagni, og afrexfjum þess vegna eins
 opt skýldu þá, sem oss ber öðrum að
 andfýna, jafnvel verður sjálfsefkan tíð-
 um undirrot margra lasta, einkum áseiln-
 is, ránglætis, öfundar, mannhaturs, og
 en fleiri ódygða, hvorjar allar eru gagna-
 fæðar Krists budi, sem býður oss að elska
 öðra

aðra eins og sjálfa oss. Því skadlegri, sem þeir lestir eru, sem rángskilin sjálfs-
 elska af sér fædir, því frammar ber oss að
 láta oss aunt um, að fá henni rétt stjórn-
 að, með því að röttesta hjá oss sannann
 mann-kjærleiks anda, sem við sérhvort
 tækifæri láti sig í ljósi. Þess vegna er
 oss árdandi, áður en óleyfileg egingirni,
 sem andveldlega kann niður að tjæfa
 mannesku tilhneigingar í voru hjarta,
 verður hjá oss að vana, að venja oss að
 unna öðrum eins og oss sjálfum, og stud-
 la til þeirra gagns, sem vors egin. Ald-
 rei megum vér því leita eginn ávinnings
 vors eða frama, öðrum til tjóns eða nið-
 urdrepis, né að nokkurn hátt að verða þeim
 olliandi forgar eða hugar-angurs með
 ordum eða verkum; heldur egum vér,
 eptir sama kjærleikans budi, að bera hjart-
 anlega meðaumfun með vorum lídandi
 bræðrum, að létta, eptir efnum vorum
 og astandi, undir þeirra mædu byrði,
 en fagna þar á mót velgengni þeirra, eins
 og vorri egin, þá fullnægjum vér líka
 Postulans budi, að fagna með fagnend-
 um, en græta með grætendum. Þessa
 kjærleikans tilhneingingu og kristnum verð-
 unga hjartalag, egum vér jafnframt að
 láta

lanta í ljósi, í blíðri og ástúðlegri um-
gengni með bræðrum vorum. Hverja
vissari reksend faum vér gífid fyrir því,
að vér seum sannkristnir, enn með því að
votta hlýðni vora við hjærleikans dýr-
mæta bodord, sem Jesús gaf sínum læri-
sveinum: elskid hvorr annann! þar af
innu allir þekja, að þér erud mtnir
lærisveinar, að þér hafid hjærleikann yd-
ar á milli.

37. Hugvefja.

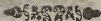
Hugad má eeki segja höndinni: eg þarf þín
eeki við, né höfudid sótuam: eg þarf
þékar eeki við. (1 Cor. 12.)

Nattúrtnnar nidurrodun hefir Skap-
arinn þannig hagad, að eckert er
sjálfbjarga eða einfært sjálfu sér til vid-
halds, svo það samsvarad fari ágvordun
sinnu, ann þess það njóti þar til styrks af
öðru. Til dæmis að taka: ef gras og
jurtir egu að dafna á jörðinni, verda
þær að frjésgast af loptsins vöfva og sól-
arinnar hita. Natúrleg tilhnefning
hvetur sérhverja lifan í sképmu til að ala
önn fyrir uppheldi afvæmis síns, uns
það

Það er sjálfsbjarga orðid til að leita sér
 lífs uppheldis. Þannig vildheldst nætt-
 úran óumbrennt, eptir Skaparans at-
 gærdum í öndverdu, að allt skuli studla
 til vidurhalds því gjörvalla. Allt eins
 og Skaparinn hefir í nættúrunni öllu
 þanninn nidurradað, eins hefir hann og
 ætlað til að sama vera skuli í mannlegri
 sambúð í heiminum, svo að enginn mæi
 fallaast sjálfum sér fullnógur en annara
 aðstodar, heldur þarf hvorr að styrkja an-
 ann, og sérhvorr gjöra sitt til almennings
 heffa, undir eins og hann eblir sína eg-
 ni. Á þessa fær ekkert mannlegt félag
 stadið eda orðid farsælt. Í þessu tilliti
 minnir Krists lærdomur oss, að varda-
 veita bróðurlegann tjærleika innbyrdis
 vor æ milli, að breyta eins við aðra
 og vér öskum að aðrir breyti við oss.
 Þáll, Þostuli býður enn frammar: að
 vér skulum allta oss alla, sem einn líf-
 ama, og hvorr annann eins og líni ens
 sama lífama, sem einlís lína sína megi
 en vera; angað megi því ecki seg-
 ja: eg þarf þú ecki við, eda hef-
 udid fötunum: eg þarf ykkar ecki
 við. Sérhvort stand viðþarf annars,
 ekkert mæ hins en vera, allir límir
 borg.

Þorgaralegs félags ega þvi med samein-
 undi in krottum, ad styrkja til sameigin-
 legs gagns; en þat hlýtur sérhver: li u-
 anna, eptir efnum sínum og astandi, ad
 leggja þad fram, sem í hans valdi stendur,
 til ad nat sama augnamidi. Þeir, sem
 vanda löndum og ríkjum, ega ad géfa þar
 lög, sem mida til almennings heilla; lo-
 sem baldi þeim óhlutvanda í taumi, apt-
 ri þeim ríka frá ad undiroka fættæfning-
 inn og ad afeilast hann, fyrirbyggja alla
 rangsleitni og ofræki. Allsteins er þegn-
 anna skylda, med andsveipni ad sþua yfir-
 bodaranna lögum og bodum, sem mida
 til almenningar farsældar, skylduga hlýdri,
 ecki einungis vara stóll lagabrot, heldur
 og gjalda med fúsum vilja þad, sem lo-
 sérhverjum bjóda, og þar hjá gjöra allt,
 sem í þeirra valdi stendur, samavæmt lag-
 anna tilgangi, til heilla eblingar síns
 Fædurlands. Þessarar skyldu fær sér-
 hverr gætt, í hvorju helst standi sem hann
 er. Til þessa midar einukum, sem öllunt
 ber ad ihuga: Kristileg, skynsam og sid-
 samleg húsfjórn, gudrættilegt barna
 uppeldi, svo þau med alldrinum verda
 megi sér nyttsam og öðrum uppbyggileg.
 Til þess midar dygd og hollusta hjúa, er

stunda ega gagn finna húsbænda, hvort
 þeir eru nær eða fjær. Til almennings
 heilla ega þeir esnugu að studla með því,
 ecki einungis, að Postulans bodi, að gefa
 og útbýta, þaræð þvílíkt offur þöfnast
 Guði vel, heldur og hjálpa með forsjálni
 til þess, að fátækir færi hentugleika til,
 hvörr eptir hans aðstandi og kröptum,
 sjálfir að abla sér atvinan, svo að þeir
 ecki þurfi uppá aðra vera komnir, eins
 og þessir eru skyldugir til, eptir sama
 Postula bodi, að því leiti þeir meguna, að
 vinna sjálfir fyrir braudi sínu; því húsb-
 gangsmenn og lettingjar ega ecki mat að
 fæ. Þanninn sjáum vér nú, að hvörr
 og einn, af hvörju standi sem hann er,
 fær studlad til almennings hagsælda.
 Hvað einn ecki orkar, meguna fleiri með
 sameinudum kröptum, ef allir eru sam-
 huga í að styrkja hvörr annann, allsteins
 og sérhvörr limur an sama líkama (sem
 einkis þeirra mat ann vera), studlar til
 alls líkamans viðhalds og þarfur. Eng-
 inn ma því gleyma hér aðlútanda Post-
 ulans Páls áminningu: að sérhvörr gæti
 ecki einungis að sínu gagni, heldur og að
 annara. Með þessari vitleitni breytum
 vér samkvæmt vorri frísiðdóms skyldu.

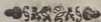
38. Hugvefja.

A Páskum.

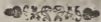
Kristur, sem dó vegna vorra sonda, hann er
 upp aptur risinn á þriðja degi, er
 Ríningunum. (1 Cor. 15)

Aflidnum Föstu-tíma höfðum vér
 þad lærðómseríka efni fyrir hönd-
 um, að hugleida vors Endurlausnara
 Jesú þínu og dauda, en nú býðst oss nýtt
 og gledilegt, þar sem oss nú bodast: að
 fá sami Jesús, sem með bitrustu góðum
 lét sitt líf á krossinum, Föstudaginn nærst-
 ann fyrir Páskahátidina, og var þar ept-
 ir greftradur, sé á Páskadaginn, hvorn
 vér höfðum í dag, endurlífnaður og úr-
 gresfinni upprisin. Engin fregn gat of-
 géfist gledilegri né huggunarrikari enn
 þessi: að vor Endurlausnari, sem fyrir
 oss dó, sé upprisin frá dauðum; þv
 þessi bodskapur: að Jesús, sem dó á kross-
 inum, sé endurlíf-gáður og aptur upp-
 risinn, leidir oss til þeirrar fullvissu:

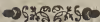
1.) Að vér, syndugir meñ, séum for-
 lskadur við Gud, og af honum teknir til
 náðar; vér vitum að gjörvallt mannfyn

hafdi afvega gengid, og því fallid í ónád
 við Gud, og undirvörpid því stráffi, sem
 réttlæti hans krafði að ganga skyldi yfir
 afbrotatennu hans bodorda, en miskun-
 arllkur Gud, sem af hjartarönni óst til
 hans skynsemu, en breiðku sképna, aumk-
 adist yfir þess fallna mannlýs mynd,
 fann því og gaf vesælum syndurum til
 frelsis, þad dhrmætasta hjálpar-medal
 í stnum elskulega Syni, sem sjálfur vitna-
 ar: að Gud hafi svo mjög elskad heintu,
 að hann hafi Son sinn útgéfid fyrir hann,
 til þess, að allir þeir, sem á hann trúá,
 ecki skyldu fyrirfarast, heldur eignast eis-
 lft líf. Jesús þindist því og do, eins og
 Ritningin vitnar, eptir Guds frá eilífd
 áqvardada rádi, til frelsis sekum syndur-
 um; þad straff, sem þeir höfdu verðskuld-
 ad, leid hann svo sem syndaranna borg-
 unarniadir, sjálfur saklaus, og á sálu og
 líkama, í vörn stad, bitrustu gvalir og
 krossins danda; en til þess, að syndug-
 ur heimur vðlast mætti efalausa fullvissu
 um, að þad synða-offur, sem Jesús hann-
 ig frambar fyrir þá seku, væri af Gudi,
 sem fullnustu krafði af þeim syndugum fir-
 ir afbrot þeirra, gylt metid, hlaut sjálf-
 ur Gud þessa fullvissu að géfa, og hana
 gaf

gaf hann þá óþanlegustu með því, að
 uppvækja Jesúm frá dauðum; þar með
 auglýsti hann, að hann áncæður væri
 með þad öffur, sem Jesús framborid
 hafdi fyrir manna syndir, og að hans
 réttlæti væri þar með fullnægt; að hann,
 vegna Jesú þínu og dauda, sem hann leid
 í syndugra manna stad, væri við þá for-
 lftur, og að hann fullgylda tekid hefði
 þá borgun, sem þanninn útlagt hafði
 þeim til frelsis; því vitnar Páll: Gud
 forlftadi heiminu við sjálfaun sig fyrir
 Krist. Þannig hefir þá sjálfur Gud
 með síns Sónar Jesú upprisu, gefid oss,
 sem á hann trúnum, óþanlegustu fullvissu
 um qvittun vorra synða, fyrir hans skuld,
 sem do fyrir þær, og uppreis oss til rétt-
 lætis. Nú vitum vér, að eckert er for-
 dæmanlegt á þeim, sem í Jesú Kristi eru,
 þeim, sem ecki gánga eptir holdinu, held-
 ur eptir andanum. Nú kúnum vér trúar-
 öruggir að undirtaka með Postulanum: ut
 hvorr vill áklaga Guds útvalda? Gud
 er sá, sem réttlætir; hvorr er sá, sem for-
 dæmir? Kristur er sá, sem dáiun er; já,
 enu miklu fremar sá, sem upp aptur er
 risinn, situr á hæggra veg Gudi og bidur
 fyrir oss.

2.) Tannað máta gefur Jesú upp-
 rísa oss fullvissu um, að vor trú á hann
 sé efalaust grundvöllud, því vér vitum nú,
 að þáred hann er upprísin og se stur á
 he gri hönd Gudí, gétur hann haldid öll
 þ. u heitardi, sem hann gésid hefir sinum
 trúndu. Vil vor von um þeirra uppföll-
 tingu, hefdi á engum festum grundvelli
 því, ef vér ecki hefðum þá fullvissu, að
 hann væri þess megnagur; öll vor von
 og trú á Krist væri þá, eins og Þostuliñ.
 Þáll vitnar, euh, ef hann væri ecki frá
 daudum upprísin, því hvornig gæti hann
 þá, eptir sinu lofordi, bedid sín himneska
 Gædur fyrir oss? hvornig þá sendt oss
 sín heilaga anda? hvornig þá varda veitt
 sína kristni og verid hjá oss til veraldar
 erida? en nú, fyrst hann er frá daudum
 upprísin, vitum vér að öll hans fyrirheit
 eru ósfauleg, og að oss er óhult að full-
 treysta þeim. Hann er nú hjá Gudí og
 bidur fyrir oss, og gétur gjort þá sálu-
 holpna, sem fyrir hann koma til Guds, vér
 vitum að hann lifir eilíflega, og að maktin
 og ríkið er hans.

3.) Í þriðja lagi höfum vér orsok til
 að gledjast af Jesú upprísu vegna þess:
 að hún gefur oss ecki einungis ósfaulega
 full.

fullvissu um sannleika Jesú lærdóms, heldur einnig um vora egin upprisu og nýtt líf að þessu endudu, eins og Jesús hefir oss kennt. Það, sem þeir vitrusiu heidngjar eptir óskudu, en leiddu þó að eins í gétgátu, að líf væri til eptir þetta, það hefir Jesú upprisa, til fagnadarfélle- ar gleði sérhverri ódandlegri sálu, gjört óefanlegt. Jesús hefir oss þetta ecki ein- úngis með ljósum orðum kunnigjört, held- ur hefir hann en fremur sýnt og sannað með síni upprisu, að þetta, sem mannviti voru sýndist ómögulegt, að endurlífga og upp- velja af grófunnum danda líkhami, var, fyrir hans almættis frapt, mögulegt. Jesú upprisa, eins og lærdómur hans, fullvissar um, að sú dýma gróf skal á síð- an skila aptur þeim dandur, sem í hana voru lagdir. Hvilkt gleðisjón opnast oss ecki hér, dandlegum mönnum? Jesús er upprissinn og lífir; vér egum einnig að upprisa og endurlífna; hvorsu gleðirítt má oss ecki vera þessi fagnadarfélle full- vissa? nú burthverfur sérhverri trúadri sálu allur ótti fyrir danda, gróf og for- rotnun, sem oss dandlega qvelja mátti við dandans adkomu. Ecki festum vér nú lengur auga á þessu óstöðuga og stutta lífi;

Lifi; ecki á gröfnum, sem vér egum að legg-
 jast í; ecki á þeim lánka svefni, í hvorjum
 vor líkami á þar í kyrrdum að hvíla; nei,
 nú lítum vér glödu, vonarfullu auga
 fram yfir allt þetta, og festum þántana
 á þvi, sem í vændum er á síðan. Að líd-
 inni þessari dýmu dauðans nótt, upp-
 rennur hjómandi morgunrodi, sem bedar
 oss fagnadarsælann gleðidag hins kom-
 anda nba lífs, til hvors vorir fúnu líf-
 amir, sem í jörðunni hvíla, skulu með al-
 mættis krapti þess, sem skop þá í orð-
 verdu, endurlífsgadir upprísa, og njóta
 endalausrar sælu, í eilífum sambúðum
 með vorum Endurlausnara og eilífna-
 hans útveldu. Safurvel þó vér, á meðan
 vér lífæddir erum þessum dauðlea lífs-
 anta, ecki tóum gjort oss skra þánta um
 þessa komanda lífs sæla ósigkomulag, þar þi-
 ed Ritningin útmálar oss það einungis lífa
 familíngum, sem teknar eru af þvi veg-
 legasta og gírnilegasta, sem vér þeckjum
 hér í lífi, efalaust þess vegna, að eginleg
 útmálan þess hefði verið oss ofhá og óskil-
 janleg, er oss engu að síður, eptir Jesú-
 lærðoms opinberun, svo mikid bert og
 andskilid, að hinna sælu himnabúa far-
 sæld, mun miklu meiri verða, miklu dýr-
 legri

legri, enn vér dandlegir gétum oss hér á
 jerdunni: smindad eda ofkad oss. Þist
 er og það, sem Jesú lærdomur með berum
 ordum vitnar, að vér þar verðum frír
 frá öllu vondu, en minnum vara þar í
 þekkingu að fullkomnum, og alltaf nyp-
 sliga frá einni selsunnar troppu til ann-
 arar aðri, til þess að njóta þvillkrar sælu,
 sem Guds Andi í Ritningunni sýnist
 hafa útmálad oss sem skraut og skiljan-
 legastar með þessum ordum: það hefir
 ekkí ánga sjeð, ekkí eyra heyrt, og alldret
 hefir það í nokkurs manns hug eda hjarta
 komið; þvillk sú sæla er, sem Gud hefir
 tilreiðt sjáum útboldu.

Þessi er sú sæla, sem Jesús hefir
 oss heitid; þetta það nýja líf eptir
 dandann, sem Jesús, með sinni upp-
 risu, hefir gjort oss fullvissá um, að
 vér ættum í vændum. Látum oss
 þvill, kristnir menn! leggja allt kapp á,
 á meðan vér lifum hér í heimi, að
 gjöra oss þessarar dýrætu og óend-
 arlegu sælu verdugg! þar til vordist
 godur Gud að gefa oss sína náð og
 aðstoð, í Jesú nafni!

39. Hugvekja.

A síðasta Vetrar-dag.

Hvort sér fast heidur, vid Herrann dag sem nátt, og hvíllt hrelldur, hans undir skugga mátt; hañ segir: Gud mitt hæli er, kross, gvol og þrautir, þó komi lað hendum mér, þó komi að hondum mér.

Sá, undir skjóli þess Hærsta og skugga hins Almáttuga, má sérhverr af oss vidurkenna, að hañ setid hañ þessa Vetrar-tíð, sem nú líður út. Dvídandi máttum vér, sem vonlegt var, byrja Veturinn, þegar vér settum oss fyrir sjónir þau hættu tilfelli mannlegs lífs. sem oss á honum búin voru; þá hordu vedráttu, sem venjulega fylgir Vetrar-tímanum í voru kalda landi, og ollir opt meñum og sképnunum tjóns og hættu á sjó og landi. Med ángistarsonum auga leit efalaust margur fátæklíngur, vid Vetrarins byrjun til tímans, sem þá fyrir hondum var, þegar hañ hafdi ecki fyrir augum sér það, er nægja vyrðtist til atvinnu sér og skunn, né klæðnad til skjóls í vetrar-kuldunum. En eilíflega veggisamadir sé vor gæðskur íti

alsmáttugi Gadir! sem en þá þetta aflið-
 na misfiri hefir andshnt oss sína trúfösu
 umbyggju, já, látid oss sañfærañt um sína
 gaddoms forson, er leiddi oss svo dósam-
 lega gjörvallann Beturinn út, til nálceas
 tíma, ad engin slucka mætti oss, né nock-
 ur háski grandadi. Sú orláta bond, sem
 útóhtir fædsla allri lifandi sképnu, og sjer
 fyrir næríngu þeim fuglum, er stjuga um
 í vetrar kuldanum, var fyrir oss ecki apt-
 urluft. Forsson vorð Guds og umbyggju
 megum vér miklu frammar þrísti, en forsjál-
 ni vora, ad vér lidum enga naud, né þung-
 añ atvinnu brest þenna afliðna Betur, og
 ecki einungis hefir vorð Guds nágvæma
 umbyggja alid en fyrir þerfum vorum
 um þessa Vetrar-tid, heldur einig fyrir
 áncegi vorri og gledi. Lifðins lueku og
 unadsemdar þofum vér adnotid í ástúðleg-
 ri umgengni vina vorra og vandamaña,
 sem gleddu oss og hughreyfðu, þegar eitt
 hvar móðrægt eda orðugt ad hondum
 bar; en þegar eitthvort þad mótlæti eda
 mæda hendti oss, sem hvorki sjálfir vér
 né vinir vorir fengu ráðid bot á, þegar
 þær naudir aðbáru, úr hvorjum vér sáum
 enga frelsts von, og vor úrrædi urdu
 þau ein, ad stjja med audmjúkri bæni á

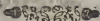
nádir vors Guds; hverjum aldrei verður
 ráðafært í vandræðunum, né nokurn tíma
 um megn að hjálpa þeim vandræddu, þá
 fundum vér, já, með sannt hjartans til-
 finni, gu og þacklæti játum vér það, þá
 þreifudum vér á þvi, hvorsu eðri vors
 miskunar-rika föðurs stöðu æ opni fyrir
 vorum. Sveinandi harmna-þögummi, og
 hans almáttugi armleggur var þá útrétt-
 ur til hjálpar og frelsis oss, er vér vorum í
 nauðum staddir. Vitum það hvort af oss í
 síni stad, hvort hann, þegar hann af trúndu
 hjarta bad Gud, for nokurn tíma óæm-
 heyrður frá honum, eða leitadi hans for-
 gefnis, svo að hann hvorki fengi ranna-létt-
 ir né endurnærslugu í eynd síni! en segi oss
 það nú einnig samvitka vor og sí endur-
 minning um lídunar vetrar-tídar, sem upp-
 rifjar fyrir oss gæðsku Guds og velgjörn-
 inga, er vér á henni meðtökum, hvort vér
 höfum verið skuldad þvillka föður-umhygg-
 ju, sem vér reynit höfum að Gud hefir fyr-
 ir oss borid, eða svo nákvæm afskipti af
 hegum vorum, oss til lucku og blessunar?
 hvort af oss þarf lángrar umþenkningar
 til andsvara þessari spurðingu? Allir vér,
 hvort með öðrum, megin efalaust játa,
 að vér á aflidnum Vetrar-tíma, etis og á
 öðr.

Þdrum lífs-standum vorum, hefum til
 straffs og hegningar unnið af Guði en
 engra velgjörninga. Fyrir hvorsu marg-
 ar syndir, drýgðar á aflidnum Betri, hef-
 um vér nú ecki ydrum að gjöra við Betr-
 áttis enda, ef vér gættum þess? syndir, sem
 því midur margur hvorr drýgdi af ásetni-
 ſingi, syndir af vana og tilhnegnun, sem
 vér þó heftum að stygdu vorn góða sed-
 ur, er vér, hvorsu sem syndgudum hönum
 á moti, fundum þó að hjartanlega elskadi
 oss, og ol fyrir oss trúfasta öñ? og jafnvel
 þó náð Guðs, sem töptug hefir rennst í
 vanmætti vorum, hafi varðveitt sumu
 af oss frá vísvitandi syndum, megum
 vér þó allir, hvorr með þdrum, játa, að
 vér þrálega syndgudum af gálenst og
 bráðlyndi; en, hvorsu mikil gott hefum
 vér þar hja forsomad af því, sem vér átt-
 um að gjöra og gátum gjört? Þegar
 vér thugum, með verdugum eptirþánka,
 framferdi vort á unlidnum Betri, og gef-
 um undir eins gáum að því, sem oss
 á hönum mætt hefir, má oss ecki einung-
 is miklast lánglundar géd Guðs og öþreyt-
 anleg þolinmædi við manna vöndkun,
 heldur enn framur hans óunnæðileg náð
 og miskun við oss syndarana, sem erum

hans.

hans náðar óverdugir. O! því fram-
 ar, sem vér megum nú vera sannfærð-
 ir, bæði um voru óverdualeika, og líka
 um hans þolinmæði og náð við oss, því
 framur ætti nú rífdómur hans miskun-
 ar að hafa hjá oss þá verkun, sem hann
 tilætlar; en, eptir engu öðru eun egin
 lucku vorri leitum hans trúfasti kjærleiki,
 þar til midar allt hans umburdartrúði
 með syndum vorum; þar til midar hans
 náðvænna umhyggja fyrir vorum hög-
 um; þar til mída allir vors Guds ótel-
 jandi velgjörningar, og allt, sem hann
 lætur oss mæta í þessu lífi; allt á þetta,
 undir hans stjórnun, að leida oss til far-
 sældar; en þessarar lucku fáum vér þó
 aldrei orðid aðnjótandi, nema vér séum
 í sátt við Gud, því er einka meðalid til
 þess, að komast í sátt við hann, og ódlast
 aptur hans vínfengi, fyrir syndara, sem
 af sér brutu hans náð, að yðrast synd-
 anna af einlæggu hrágarþeli og bæta sitt
 lífferni; sú yðran er uppþyrjan vorrar
 lucku, sem mildi Guds leidir oss til,
 með náðarrífri meðhöndlun sinni. O!
 láttum þá ecki þvílíka náð vors Guds,
 sem einungis mída til vorra egin heilla,
 verða forgéfins. Nú, þegar oss er í
 ferstu

ferstu minni við B. trarins enda, bæði
 gæðska hans, sem leiddi oss Beturinn
 út, og þær syndir, sem vér á honum
 drógt höfum, sem bæði eru margar og
 miklar, vögum vér ekki að renna augun-
 um til þess komanda Sumars, án þess
 að leita fyrirgefningar að þeim, með
 breinni ydru. Vér snúum því, við
 B. trarins lok, hjarta voru og munn til
 þín, miskunsam og góði Guð! lofadur,
 eilíflega lofadur og vegsamadur sért þú,
 fyrir það, að þú hefir lofad oss lifandi
 að enda þennann Betur! lofadur vertú
 fyrir alla þá nað, nauðvæma umhygg-
 ju, miskun og trúfastann ljærleika, sent
 þú hefir oss að honum laetid í tje! lofad-
 ur vertú fyrir alla oss að honum veitta
 óverðskuldada velgjörninga! en vér far-
 um þeirra ekki minnst án þess, að sú
 endurminning vekji hjart oss blygdun yfir
 þeim syndum, sem gjordu oss þeirra ó-
 verduga. O þor góði Gadir! vér höf-
 um ekkert, veselir! að bæta fyrir oss
 með; uppar, þína nað, sem óendganleg
 reynist sérhvorjum, er heumar leitir með
 ydrandi hjarta, og í transti vors Endur-
 lausnara Jesú, er bætti fyrir vorar synd-
 ir, erum vér aumir að öllu leiti komur.

Í hans nafni boauki vér ad biðja þig,
 ad fyrirgefðu oss allt það, sem vér er af-
 lídnum Betrar-tíma höfum brotíð at
 móti þér, og vort trúnadartraust til þín,
 hvorn vér reynt höfum svo gæðskurðkañ
 Fodur, er þess fullöruggt, ad þú munir
 uppgéfu oss alla vora miklu skuld, þeg-
 ar þú sjer ad oss af hjarta angur það
 vonda, sem vér drógt höfum, og einset-
 jum oss einlæglega ad verða hér eptir
 betri. En, þú þeckir vort óstöðugleika
 best í því góða; þér er kunnugastur va-
 máttur vor til ad framkvæma það. Þín
 fráptur, almáttugi Gud! gjeri oss æ
 stedduga, og epli oss veika í öllu godu!
 Med fulltrausti um þína náðugu bæn-
 heyrslu þessa, endum vér þeñan bleffaða
 Betur, og væntum oss, af náð þinni,
 farsælla í hönd farandi Sunnar-tíma,
 en þegar vorrar hævistar Betrar-tí-
 ar lofsins enda taka at jordanu, styrki
 þat hjarta vort örugg trú og von um
 það, ad vér egum þat fyrir höndum
 umbreytingalausum gleði-stundum ad
 fagna í þinni dýrd, sem aldrei mun
 enda taka.

40. Hugvekja.

A fyrsta Sumardag.

Befala þú Drottni þína vega, og vona þú á hann, hann mun þvít vel til vegar foma. (Psaln. 37.)

Eptirlaungunina, að vita fyrirfram hvað á okinnu tímumum mæta mun, síur sérhvor af oss í sálu síni, og er þessi eptirláungan eeki ósjálan blýndud otta og qvída fyrir þeim mædu tilfeilum mannlegs lífs, sem vér sjáum fyrir möguleg eda og lítleq ad tilbera kunni. Vid tímanna umbreytingar, vid ára og midsára-sklypti, verdum vér hvað helst varir hjá oss þessarar eptirlaungunar, þegar vér rennum augunum fram á veginn til þeirra tíma, sem fyrir höndum eru og vér egum úti ad gánga. Það er þvít náttúrlegt, nú vid tímanna breytingar og uppbyrjun nhrerar Sumar-tíðar med þessum degi, þo oss hvarfli í huga sú spurning: hvað mun sérhverjum af oss á þessu Sumri ad höndum vera? ad sönu höfum vér á þessum degi óskad sjálfum oss og hvorr ödrum luctulegs Sumars, en þegar vér rennum þaunkunum t f

hinna margvíslegu tilfella þess manns
 lega lífs, má ecki undra, þó qvídi fyrir
 ogéðfeldum, ásamt verða kunnir voru
 hlutfall. Sá, sem gladdur og ánægður
 byrjadi Sumarid í morgun, spyr þvi:
 hvort hann muni það og, í sama ásig-
 komulagi, fá útendad? mun eg heilbrygd-
 ur fá Sumarid afifad? mun eg ánæg-
 ju njóta af ástvinna minna sambúðum
 þetta Sumar út? munu mín fyrirteki
 heppnast, og minir næringar útbegir?
 mun eg eins frl verða Sumarid út, og
 nú í dag, fyrir mæðni og eyndum? —
 Somvleidis spyr sá, sem víð lífsins mót-
 lættingar á ad stríða: munu minar eynd-
 ar stundir enn þá ecki enda taka á þessu
 Sumri? mun sama rauna byrði, sem
 nú tekur til ad verða óbærileg á minum
 herdum, ecki af þeim létta Sumarid út?
 uppá enga af þessum efasömu og ótta-
 blöndudu spurningum, fær nockurr ein
 af oss með vissu svarad; en — svo óró-
 legir og qvídafullir, sem vér verða megi
 um, víð umbenkingu okominna tilfella
 á þessu Sumri, svo megi vér þó þan-
 inn andsvara sjálfum oss: ad vér vera
 megi ogvídur fyrir hvörju helzt til-
 fellu, sem oss getur ad höndum borid,
 þvi

þvi: allir vorir dagar standa í hendi
 Guds; allir vorir ókomnu tímar og sér-
 hvört tilfelli, sem oss at þeim mæta
 mun, er innilúft undir forsjónar hönd
 þess Almáttuga; hann hefir svo ákvæm
 afskipti af hegum vorum, ad eckert vort
 höfundhár kann ad skerdast án hans vil-
 ja, og svo er hann máttugur, ad móti
 hans mátt fær engtun stadid. Þessi
 almáttugi Gud, sem vakir yfir velferd
 vorri, hann er, fyrir Krist, vor forsk-
 adi Gadir, og elskar oss med óunnædi-
 legum hjærleika, sem sin börn. Hann
 hefir med visdomi og gæðsku ákværdad
 það, sem á þessu Sumri oss ad hönd-
 um ber; en hvad helst, sem það verda
 kann, hlótur það undir hans stjórnum
 ad verda til eblingar Incku vorri og vel-
 ferd. Þó er þess ecki ad vænta, ad það,
 sem Guds alvísu ráð ákværdad hefir ad
 við oss skult framkoma á þessu Sumri,
 svári ættid til vörra óska, þvi vér, far-
 vísar mannsképnur! vitum haldan hvad
 oss er fyrir bestu; vér litum optast nær
 einungis til hins nálæga, og óskum oss
 þess, sem auka megi vora nærverandi
 ánægju og gleði, án þess ad tgrunda hitt,
 hvorsu höllt oss muni það verda fyrir

setuni tinnana; en — sá Alvtí, sem leng-
 ra sjer fram í veginn enu vér, sem betur
 sjer hvað oss hentar enn vér, hann út-
 býtir oss því einu, sem hann sjer oss
 heilladrjúgast bæði í brád og í lengd. —
 Oss skal því ecke undra, þó lucknostir
 þær, sem vér í dag görum oss, rættist
 ecki að öllu leiti á þessu Sunri: þó sá
 harmandi fái ecki ætíð raunalettir þann-
 iun og á þeim tíma, sem hann æskir
 sér; þó að fyriræki vor heppnist ecki vil
 eptir vorri tilstofnum; þó að luckunnar
 umbreytingar næti oss þær, sem kunnit
 að vera oss ógæðfelldar; nægi oss hitt,
 að vér erum þess fulltrúa, að hvað helst
 sem vor gódi og almáttugi Fadir hefir
 áqvarðað við oss framfoma skuli í Sun-
 ar, hlýtur að þéna oss til góds, ef vér
 tökum því, sem hans ráðstofun. Næti
 oss þá eitthvort mótlæti á Sunri þessu,
 sjer hann oss það hollara enn meðlætið,
 hann sjer oss þá sjúkdóminu heilsusam-
 legri enn heilbrygdi; erbyrgd heldur
 enn nægtir; sorg heldur enn gleði; líf
 heldur enn dauða, láti hann þetta, held-
 ur enn annað, verða vort hlutfall, og
 þessi trú til vors Guds, um nidurrod-
 un og áqvarðun okominnu tilfella vort,
 fær

fær gjört oss ógvíðna og orugga fyrir
 hvörju helzt, sem oss mæta kann á þessu
 nú í dag byrjada Sumri. Med því-
 lka trú, sem grundvallar sanna man-
 lega lucku, ánægju og rósemi í þessu lífi,
 megum vér, að þessum fyrsta Sumar-
 degi, óska hvörr öðrum til lucku, og
 vænta oss nægra heilla af hennil Sum-
 arid út, og allar vorar ókonnu æfistuund-
 ir. Mæti mér — segi því sérhvörr af
 oss, styrktur við þessa trú — á þessu
 komanda Sumri, hvað helzt mæta vill,
 allt minn það aðbera eptir ráði míns
 Guds; látum vera, að það sé hulið fyrr
 ír mínum augum; látum vera, að það
 stríða kunní á móti áformi mínu og ósk-
 um; engrar skal það abla mér áhyggju!
 eg veit, að allt það, er við mig fram-
 kénur, skédur að ráði þess alvísa og góða
 Guds, sem er minn elskulegur Gadir, og
 sjá mun betur fyrir ráði mínu enn eg
 sjálfur. Hans rádstofun og vegleidslu
 vil eg, rétt eins og barnid; á hendur
 fela mig og allt mitt ráð; eg vil fylg-
 ja honum, hvört sent hann kallar mig;
 eg vil trúna honum til þess, sem hann
 hefir lofad mér; eg vil líða það, sent
 hann leggur á mig, því eg er þess full-
 trúna,

trúa, að hver helst luckufjör, sem mér mæta, þó mér finnast megi þau ógéd-fellð, munu, undir hans skjörnun, verða meðal til minnar velferðar. A mót-lættingunum, þó eg ætti að lifa þær þingbærar, hefir hann heitid mér veg-samlegum eada; mína gjörvalla jard-neska lucku þetta Sumar út, veit eg minn alvísu Þodur hafa þanninn fyrir-hugad, sem mín eilífa velferd útkrefur; rólegur vil eg því og óþvöldum vænta þess, sem hann ályktad hefir að við mig skuli framkoma, og í trú til hans for-sjónar halda áfram á mínum lífs vegi. En — ef að vér viljum nú vænta oss þess, að þvillkt trauk til Guds gjöri líf vort luckulegt, í hvorjum helst til-fellum, sem á því mættu aðbera, verð-um vér að ástunda af fremsta megni, að lifa eptir hans bodum: Til þess að in-ræta hjá oss það áform, einsetjum vér oss nú á fyrsta Sumardaginn, eptir-fylgjandi lífsreglur, sem vér trúlega vil-jum varðveita Sumarid út:

- 1.) Eg vil með hreinu hjarta og ræð-vendu framferdi framganga þetta Sumar, eins og fyrir augum alshá-
anda

anda Guds, leynt og ljóst; með orðum, gjörðum og hugrenningum varast nokkurinnu að strýggja hann, en af fremsta megni taka mér fram þó þvi góða. Engum vil eg gjöra skaða, heldur stíndla til svo mikils góðs, lucku og gleði öðrum, sem eg er megnugur um; þá minn samvitsska minn hugbrensta mig og gjöra mig rosamann, þó eg reyna ætti eitthvad mótþrægt, með því, að bera þu mér vitni, að eg ecki er valdur af þögn mótþræti mínu.

2.) Öll leyfileg meðöl vil eg á Sumri þessu brúka, til að ebla með lucku minna og velgengni. Með forsjáln, Guds og trúskap í minni stétt, hefur eg marga hættu umflúid, og misgjört til eblingar lucku minni og þess áhræggju. Þegar eg gjört hef allstíð hvad mér er misgulegt, kann eg rólegur að afhenda Gudi á vald útfall athafna minna, sem sjá mun fyrir því mér til besta.

3.) Samt sem áður skal aldrei nágandi búlsorg né ágrindar ergja ná rætur

ad festa í hjarta mínu. Aldrei skal eg því á þessu Sumri, né endranær, leitast við að bæta mínu luckufjör með óleyfilegum hætti eða úvegum; optastnær verður þvílík aðferd og ómak til ólucku; og þó mér heppnast kynni að fá það, sem eg fýktist eptir, veit eg mig samt að engu luckuscelli við það. Máské sú lucka, er eg ákafast sækti eptir, olli mér á síðan hvað mestrar forgar, og verði tilefni til minnar egin forðjörfunar; eg vil því biðja Gud, að úthluta mér því einu, er hann sjálfur sjer mér hentast; eg vil hvorki biðja um fátækt né ríkdóm, heldur um áncegt hjarta, með hvað helst, sem hann gefur mér.

Þegar vér festum oss nú þegar í hjarta þessar lífsreglur, og fylgjum þeim trúlega, höfum vér þar um grundada von, að þetta Sumar muni oss farsælt og blessað verða. Þér, vor eilífi, missamsami Fadir! fulltréystum vér til þess, að leida oss luckusæla; þinni guddómlegu forsjón og Födur. þjærleika, felum vér á vald líf vort og sálu, og öll vor

efni

efni á Sunni þessu; varðveittu oss frá
 allri ólucku; vernda þú oss frá öllum
 háskasendum á sjo og landi; blessa þú
 oss vor fyrirtæki; gef þú oss ánæggt hjarta
 með alla þína ráðstöfun, og láttu allt
 það góða, sem þú á Sunni þessu útbýt-
 ir oss, hvætja oss til að elska þig & meir
 og meir, og ástunda, sem þora æðstu
 lucku, af öllum freptum að þöknast
 þér. Þegar þú, vor Guð! varðveitir
 þessa þánka í sálu vorri, lífum vér glád-
 ir í voninni um það: að hvortjar helzt
 lúckunnar umbíltningar, sem oss mæta,
 munir þú leida oss í gegnum þær og all
 tímastípti, eptir þínu gæðskuríka ráði,
 og meðtaka oss lokstins á hæfilegri tíð
 þágangad, sem enginn tímauna um.
 brenning verður frammar.

Faint, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

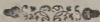
Bæn í útgaungu Vetrar.

Med glæðværnum anda og lofsþingjandi.
 Mí tungu þessum vér þig; vor Fadir
 og Herra himnas og jarðar! vor hjálp
 stendur í þínum höndum; þín miskun
 og trúfesti er stadfest yfir oss, þínum
 skynjandi sképnun frá öndverdu heims,
 frá kyni til kyns, í stríðu sem blíðu. Vetr-
 rarins hörkur og hardvidri gjörir þú að
 þínum þénurum; hagl og eldingar að
 þínum sendibodum, er kenna ega oss var-
 hagd og viturlega tímans bráfun. Þú
 mentar oss þannig, góði Guð! til æðri
 fullkomunnar síðar meir; þess vegna
 þessar vor sála þig; og þaeklat vörðkæn-
 ir: allt er af þér með vísdomi niðurskip-
 ad, allt þitt ráð, öll þín stjórnan og veg-
 ir eilíft spekt og gæðska. Þú ert vernd-
 arí hins volada, sem ráðbandur treyst-
 ir þér; vort örugga athvarf hefir þú
 verid á tíma neyðar og mañtrauma þenna
 Vetur, eins og allar aðföndur æfistund-
 ir, því skulum vér af hjarta á þig vona,
 og glædja oss við þá vísu: að þú svo
 fúslega hjálpar. Þú gefur Sumar ept-
 ir Vetur, skín eptir skúr; þú típtar að
 sonnu,

Jónnu, en ofurgefur þó ecki daudanum.
 Lofadur sé Gud! sem leidd hefir oss lífs
 og heila fram að þessa Betrur enda, for-
 forgad oss og frelsad frá meygum bekt-
 um, en þó víst ótal fleiri óþektum háfla-
 fendum. Fagna skulum vér því og glad-
 ir segja: lofad sé nafnið Drottins að
 eilífu, Amen!

Bæn í inngöngu Sumars.

Begjast að sé þitt dýrdárfulla nafn að eilífu,
 alvöldugi tímanni Stjórnari! Þitt órd,
 Drottinn! er samleiðurinn, og þín fyrirheit
 bræðast alldegi; þá býdur, svo stendur það; þá
 skipar, og það stendur svo; þín stjórn er dás-
 sanleg, og þín niðurráðan í nútíðunni ráskost
 ecki um alldegi og æfi. Þú hefir skapað Sum-
 ar og Betur, ljós og myrkur, frost og hita,
 blíð og stríð, allt hefir þú það tilfert til þarfa
 oss, þínum sképnum; já vísdoms skipan stend-
 ur ein þá stöðug: Beturinn er afliðinn, en
 Stímatíð tekur við. Lof sé þér fyrir lídnar lífs-
 stundir! já! eilífur þættir séu þér fyrir hlífð og
 og viðhald, björg og blessun og allt gott oss veitt
 og gæfð til lífs og sólar á afliðnum Betri! Þó
 frammar, sem vér höfum verið kommit uppá þína
 náðugu varatekt, því á þreifanlegri hefir þú aud-
 sýnt oss hana. Þú hefir hlífð oss fyrir verða
 skuldugu synda-stráfi; fyrir lísum og lífi óni-
 gna

engin almenn neyd hefir náð ad granda oss, eða voru fjæra Födurlandi; allar Betræringar óbitu-
 ur, allar þínar födurtegu bendingar til vor, háfa
 stíðladar verid með nágvænustu vægd og vork-
 uninni; já! öll þín viðhondlan, ráð og vegir
 vsfr oss, háfa verid einstær miskun og trúfesti.
 Ver þessum syndgæd, ver þessum verðskuldad
 reidi, en þú hefir áudshnt oss náð; æ! lét þona
 framvegis haldast vsfr oss, í Jesú nafni! Gef
 oss með nðu Sumri nða blessun! farsæl^u oss
 þínar gáfur, þitt lán og allar skæpnur! farsæl
 vora útvegi, vort ervidi og atvinnu og allt það,
 er ver tokum oss fyrir hendur til sjós og lands,
 í þínum ötta. Þjóð lopti, jörd og sjó, ad fara
 oss þína blessun, en gef oss, með þacklæri og
 sannarlegri áudmíkt, ad taka við þot öllu, hvort
 það verdur mikid eða lítid, sem þín speki álltur
 þenanlegt ad úthluta oss, til hagsælda og nota,
 af jærðnesskum gædum þetta Sumar. Ebl hjá
 oss stöðugt trúnadar, trúast til þinnar fersorg-
 unar, og varduelt oss frá óþarfa vili og heid-
 inglegri hákfora. Þú, vor himnelli Fadir! veitst
 hvors ver við þursum, uppsöli alla vora nauð-
 þurst, eptir þínum óbrædar ríkdómi í Jesú Krísti.
 Í hans nafni þorjum ver gladir Sumarid; gef
 ad það verdi oss blessunarrík og notasæl undir
 bántings- og fullkonnunar-tid, til ríkgu-
 legrar uppstæru á stödan í eilífdinni,
 Amen!

